

Джеймс Хадли Чейс

Няма орхидеи за мис
Бландиш

ГЛАВА ПЪРВА

Всичко започна през едно лятно юлско утро. Слънцето изникна рано от утринната мъгла, а обилната роса вече леко се изпаряваше от тротоарите. Въздухът по улиците беше спарен и неподвижен. В силни горещини с безоблачно небе и топли, натежали от прах ветрове беше минал един изтощителен месец.

Бейли влезе в гостилницата на Мини, като остави Стария Сам заспал в пакарда. Чувстваше се отвратително. Снощи се бе наливал здрава-та и горещината не му бе от полза. Имаше чувството, че устата му е пти-чи кафез, а очите му смъдяха.

Гостилницата беше празна. Бе още рано и жената току-що бе при-вършила с почистването на пода. Бейли тръгна предпазливо по влажна-та повърхност, като леко бърчеше нос от застоялата миризма на готвено и пот, изпълваща помещението.

Блондинката, която се бе облегнала на тезгяха, го посрещна с така-ва усмивка, че той мислено я сравни с пиано. Тя бе поработила върху себе си, докато придобие вид на кинозвезда, но когато човек се добли-жеше до нея, не беше нищо особено. Потупа твърдите си жълти къдри-ци и се протегна така, че големите ѝ гърди, насочени към Бейли, опъна-ха до пръсване тънката рокля.

– Обзалагам се, че не си могъл да спиш – подхвърли тя. – Отврати-телна горещина, нали?

Бейли я погледна навъсено и си поръча скок. Тя трясна една бутил-ка на тезгяха и бутна чашата към него.

– Ти си ми едно много весело момченце, нали? – Продължи дрезга-во. – Виждам, че снощи добре си се наливал.

Той взе бутилката и чашата, отиде до една маса и седна. Погледна към блондинката, която го наблюдаваше с интерес.

– Намери си някаква работа – рече грубо – и ме остави на мира.

– О-о, я ела на себе си Кларк Гейбъл – отвърна тя, като още веднъж се протегна на тезгяха. – Какво те гложди?

– Дай малко почивка на езика си – обърна ѝ гръб той.

Тя сви рамене и се върна към евтиния любовен роман, който чете-ше. Бейли отпи една голяма глътка и се почувства по-добре. Облегна се на стола и килна шапката над очите си. Започваше да се тревожи. Райли умираше за мангизи. Ако щастието не им се усмихнеше, трябваше пак

да ограбят някоя банка. Бейли не си падаше много по ударите в банки сега, когато ченгетата се шляеха наоколо. Тези мошеници все ходеха на пръсти и ти изтупваха джобовете за оръжие и така нататък. Все пак работите наистина вървяха на зле и те всички щяха да останат без пукната пара, ако скоро не се случеше нещо. От масата, на която седеше, Бейли виждаше как Стария Сам хърка в пакарда, подсмихна се при вида му. Този тип беше направо безполезен – всичките му мисли бяха за следващото ядене и следващия сън. Трябваше Райли или самият Бейли да намерят нещо. Отпи още една глътка и си запали цигара. Скочът му напомни, че има стомах и той погледна през рамо към блондинката.

– Ей, красавице – извика, – ела насам.

Тя се приближи с ръце на бедрата и застана до лакътя му, а гърдите ѝ почти докосваха лицето му. Той усети миризмата ѝ и това го поразвъълнува.

– К'во ще кажеш за малко яйца с шунка? – подхвърли, като мушна гърдите ѝ с пръст. Тя бе по-бърза от него и рязко се дръпна.

– Не се вдетинявай, Ромео – вирна тя глава. – искаш да строиш, преди да си започнал да слагаш основи.

Бейли реши, че това е хитър лаф и се захили, наблюдавайки я как с възмутен вид се засили към печката. С привично движение та счупи яйцата в тигана и плесна едно дебело парче шунка върху грила. Докато той чакаше, влезе Хайни. Бейли му махна с ръка и дебелият физиономия на Хайни се разтегли в еластична усмивка. Той се затътри напред, колкото му позволяваха късите крака и седна внимателно на стола, който Бейли избута към него. Като сложи омазнената си шапка под стола, започна да попива потта от лицето си с мръсна кърпичка.

– Какво ново? – попита Бейли.

– Дай нещо за пиене – отвърна Хайни, вперил малките си очички в бутилката. – Дявол да го вземе, горещо, а?

Бейли му наля едно чисто уиски и загледа с присвити очи как го пие. Хайни си беше направо свестен тип. Слухтеше наоколо и предаваше по-нататък. Работеше за едно светско вестниче, което, като странична дейност, се занимаваше с шантажи. Страшно полезен тип, ако си му приятел.

– Как я караш? Попита Хайни, като се ухили приятелски. – Добре ли вървят работите при теб?

– Отвратително – отвърна Бейли и хвърли угарката си на пода. – Все по-лошо става и май няма начин да се оправи.

Хайни поклати тлъстата си физиономия.

– Да, прав си. От проклетата горещина е... нищо не се случва, когато е толкоз горещо.

Бейли повдигна нетърпеливо рамене.

– Ти к'во правиш?

Блондинката дойде с неговата поръчка и застана в очакване Хайни да реши какво ще яде. Този път не гъкна, защото Хайни беше груб с жените и тя го знаеше. Накрая той каза, че ще хапне пържолата. Бейли нетърпеливо чакаше, докато Хайни обясняваше как иска да се приготви пържолата и колко глави лук иска към нея. Когато блондинката ги остави, той отново подхвана разговора.

– К'во става напоследък ли? Райли умира за мангизи. Не можеш ли да ни набъркаш някъде?

Хайни поклати глава.

– Няма шанс. От седмица не съм работил нищо. Довечера е единствената ми възможност. Трябва да отразя оная история за Бландиш, ама това няма да ми донесе много.

– Бландиш ли? Не беше ли това кралят на месото?

– Да.

Хайни показваше нетърпение за храната си – все поглеждаше през рамо за блондинката, а миризмата на пържещ се лук го влудяваше.

– Страхотно е, че мога да ям в такова време, нали? – продължи той, показвайки интерес към себе си. – Повечето хора просто се скатават някъде и пият, ама мен това не ме притеснява.

Бейли свърши с шунката и яйцата и се облегна назад.

– Какво има за Бландиш?

– Не Бландиш бе, дъщеря му. Виждал ли си я някога? Леле! Каква кукла! Разкошна е, разкошна. Слушай, приятел, бих дал едногодишния си наем да катурна тая женска.

Това не интересуваше Бейли, но бе трудно да спреш Хайни, след като веднъж е започнал. Той намести дебелия си задник още по-добре на стола и разпери дебелиите си ръчички на масата.

– Тая кукла днеска ще вземе от банката семейните перли. Довечера ще има една шиказна забава и тя ще окачи педесе бона на врата си, за да го отпразнува.

– Педесе бона? – Бейли изведнъж се наведе напред.

– Педесе бона се завъртат около т'ва малко бяло вратле довечера – усмихна се самодоволно Хайни. – И тая кукла иска реклама за десет вышливи долара.

Блондинката дойде с пържолата и я сложи пред Хайни, изглеждаше

добре приготвена и той засия. Потупа я по ръката и ѝ кимна. Тя го изгледа с леден поглед и бързо се отдръпна, когато той се опита да я закачи.

Бейли седеше и мислеше. Остави Хайни да се разправя с яденето си и се загледа през отворената врата към улицата. Перли за петдесет бона – това изглеждаше голяма работа. Сбърчи вежди и се зачуди дали Райли ще има дързостта да се заеме с тях. Хвърли поглед към Хайни, който ядеше шумно.

– Знаеш ли дали тая кукла ще си ходи направо вкъщи след забавата? – попита внезапно Бейли.

Хайни застина с пълна вилица пред устата си.

– К'во ти става? – рече той с подозрение.

– Просто съм любопитен, това е всичко – погледна го Бейли с безизразно лице.

Хайни никога не можеше да откаже да разговаря.

– Разбрах го от човека на Макгауан... – започна той.

Бейли го прекъсна.

– Макгауан ли?... Какво общо има той?

– Макгауан? Не си ли чувал за Джери Макгауан? – Хайни изглеждаше съвсем слиян. – Ти не се навърташ много наоколо, нали? Този Макгауан е един от нашите богати безделници... лапнал е по тая кукла, разбираш ли? Неговият човек ми каза, че той ще я води в „Голдън слипър“ да чуе как Луис свири джаз след празненството.

– Само двамата, а? – замислено произнесе Бейли.

Хайни изглеждаше разтревожен.

– Надявам се, че няма да забъркаш някоя беля. Т'ва е голяма работа, Бейли, не става за твоите хора.

Бейли се озъби като куче.

– Нищо няма да забъркам.

Хайни го погледна с малките си очички, но Бейли срещна погледа му, без да трепне. След това се извърна и даде знак на блондинката. Уреди сметката си и стана.

– Ще се видим пак.

– Нещо се разбърза, а? – изгледа го Хайни.

– Стария Сам е отвън в колата. Кърти, ама е на път да се събуди. Господи! К'ва гадна нощ прекарах. Виждал ли си нявга такава горещина?

Хайни поклати глава. Чувстваше се по-безопасно, когато говореше за времето.

– Да бе, горещината беше страшна, ама и днеска ще бъде същото.

Бейли махна с ръка и тръгна към вратата. Като минаваше покрай блондинката, посегна да я плесне, но тя се изви като змия.

– О-о, не се вдетинявай – двамата го казаха в един глас, като Бейли я имитираше. Тя се разсмя пискливо и той се захили.

Излезе на улицата. Горещината го удари в лицето като стиснат юмрук. Маранята по пътя леко го замая. Бавно се приближи до пакарда, унесен в мисли. Значи перлите на Бландиш отново изплуваха на повърхността. Всеки дребен джебчия в Канзас нямаше да спи и щеше да се облизва, когато новината се разнесе. А с помощта на Хайни новините се разнасяха страшно бързо. Той осведомяваше всекиго за всичко. Нямаше любимци. Беше си направо свестен тип.

Бейли завари Стария Сам все още да хърка. Погледна го с неприязън и зави към близката дрогерия, където се затвори в една телефонна кабина. Набра номера и започна разговор с Райли. Набързо обясни какво му беше казал Хайни. Райли, изглежда, бе полумъртъв на другия край на жицата. Бейли го беше оставил в леглото с Ана и бе изненадан, че въобще вдигна слушалката. Явно беше ядосан за нещо.

– Задръж, за Бога – внезапно рече Райли. – Тая курва крещи и не мога да чуя какво казваш... само минутка почакай.

Бейли чуваше пронизителния яростен глас на Ана, след това чу как Райли ревна ядно и острия звук на шамар. Ухили се. Райли и Ана се бореха по цял ден – просто за развлечение. Според Бейли така си бяха устроени. Райли отново се обади.

– Слушай, Райли – изпъшка умолително Бейли – адски е горещо в тази кабина. Отвори си ушите, та да мога да изляза по-бързо оттука.

Райли започна да хленчи за горещината при него.

– Окей, окей – прекъсна го Бейли, – при теб е горещо, ама тука е убийствено. Да! Убийствено! Не, не съм извършил убийство. Казвам, че тука е убийствено... в тая кабина. К'ва кабина? Тая проклетата куча кабина, в която съм тука. Какво?... О-о, престани, хайде! Не! Не, няма значение горещината. Само слушай за малко, преди да съм умрял. Перлите на Бландиш излизат от банката. Да-а, т'ва казах...перлите на Бландиш... **КРАЛЯ НА МЕСОТО!** Точно така, т' ва ти казвам, нали? Да, довечера. Оная кукла ще ги носи в „Голдън слипър“ след една голяма забава. Оти-ва там с Джери Макгауан, К'во ще кажеш?

– Върни се веднага – изведнъж се оживи Райли. – Трябва да поговорим за това... айде бързо.

– Окей – изхили се Бейли в слушалката. Райли не беше такъв

страхопъзльо, за каквото го мислеше. – Идвам.

Окачи слушалката, забави се, докато си запали цигара, сетне излезе на улицата. Въздухът му се видя хладен след този в кабината и той с бързи крачки отиде до пакарда. Пресегна се и събуди Стария Сам, като го раздруса грубо.

– Събуди се, спяща красавице – подхвърли, като се настани зад волана. – Стават големи работи.

Бейли непохватно се промъкваше между заетите маси. „Гордън слипър“ правеше рекорден оборот. Келнерки се движеха напред-назад като добре смазани машини и носеха високо вдигнати табли. Шумът от непрестанната глъч се бореше със звуците на оркестъра. Въздухът бе гъст от дима и човек трудно можеше да види другия край на салона. Бейли се чувстваше скован и възбуден. Типично бе за Райли да му даде да свърши работата в заведението. Седна на една малка маса и изръмжа на келнера, който го погледна подозрително. Поръча си уиски със сода и докато човекът отиде да го донесе, огледа внимателно салона. Беше рано и той знаеше, че мис Бландиш не е пристигнала, обаче не знаеше как изглежда и си помисли, че може да разбере коя е запазената за нея маса. Не успя да види нищо в дима и се отказа, като повдигна раздражено рамене. Зарадва се на уискито, което създаде работа на ръцете му. Постоя известно време така, пушеше, пиеше и се чудеше как на Райли му харесва да чака отвън със Стария Сам в пакарда. След това барабанистът изведнъж удари туш и диригентът се приближи до микрофона.

– Ще ви прошепна само две думи, приятели – гласът му гърмеше из помещението. – Пристигат мис Бландиш и нашият стар приятел Джери Макгауан. Днес е рожденият ден на младата дама и тя е тук, за да се позабавлява. Посрещнете я с много аплодисменти, приятели, но не се трупайте. Едно малко птиче ми казва, че тя носи прочутите перли, така че, скъпи дами, сега е вашият шанс сами да ги видите.

Бейли извърна рязко глава и погледна към входа. Всички погледи в салона бяха обърнати в същата посока. Един ярко-бял прожектор я пое, като влезе, следвана от висок слаб мъж, който се хилеше през димната завеса и махаше на невидими приятели. Бейли я наблюдаваше как минава по тясната пътека между масите. Беше чувал за нейната външност и често се бе чудил точно колко я бива, но сега, като я видя за пръв път, изведнъж си пое дълбоко дъх. Светлината падаше върху гъстата ѝ червеникава коса и оттам се отразяваше върху бялата ѝ кожа. Очите ѝ бяха

големи и лъчисти и Бейли седеше зяпнал. Беше виждал много красавици през живота си, но мис Бландиш го улови за гърлото.

Онова, което го развълнува повече от всичко, бе, че тя изглеждаше като самата невинност. Той не знаеше точната дума, но тя просто не беше като никое от момичетата, на които бе попадал. Имаше си всичко, което и те имаха, но единственото нещо, което им липсваше, го имаше у нея. Наблюдаваше я как маха весело с ръка на тълпата, която крещеше и тропаше около нея, и когато врявата утихна и тя седна с Макгауан, Бейли малко се отпусна. Гледаше ги съсредоточено, впил очи в наниза от перли около шията ѝ, дори от разстояние можеше да различи, че са хубави и в същото време започна да разбира, че тази работа ще бъде голяма. Нямаше да се отърват лесно. Можеше да си представи колко упорит щеше да бъде Бландиш с ченгетата. Цялата щатска полиция в Канзас щеше да бъде по петите им веднага щом случилото се излезе наяве. Установи, че леко се изпотпява. Сигурно бяха побъркани да се заемат с такава работа. Отпи глътка уиски и се опита да се отпусне. Какво ли щеше да каже Райли, ако излезе и му рече да остави всичко. Повдигна примително рамене. Трябваше да свърши работата до край.

Оркестърът изведнъж замлъкна с онази изкусна прецизност на добре обучена група, като остави кларнета и барабаните да продължат. Платикът затрептя под усилията на кларнетиста и мелодията се провлече надолу от най-високия регистър. Барабанистът, с празни кръвясали очи, удряше нервно чинелите. Подиумът за танци беше малък и претъпкан и стърженето на подметките бе в такт с ударите на телената четка по барабана. Светлините от тавана бяха намалени и някой започна да рови из тълпата с прожектор. Лъчът блуждаеше непрекъснато и улавяше белите лица на танцорите. Едно момиче в средата на подиума се бореше да задържи презрамките на роклята върху раменете си. Мъжът, който танцуваше с нея, мушнало здраво пръсти в презрамките на гърба, правеше усилия да ги свали. След като се противи малко, момичето се предаде и като се кикотеше, остави да се покаже сутиенът и с цвят на праскова. В един ъгъл двама стояха един срещу друг и от време на време жената поклащаше тялото си към мъжа, без да движи краката си.

Бейли видя, че Макгауан се беше натряскал. Пиеше здравата и когато танцуваше, залиташе силно. Мис Бландиш му каза нещо и те се върнаха на масата си. Това бе интересно за Бейли и той наблюдаваше как мис Бландиш говори на Макгауан. Очевидно тя се опитваше да го убеди да пие по-малко, но той вече бе достатъчно пиан и се опъваше. Тя изведнъж повдигна леко рамене и му обърна гръб. Това изглежда го

подразни, защото той изпразни чашата си на един дъх и веднага я напълни отново.

Тълпата ставаше буйна и Бейли виждаше как някои мъже се опитват да се притиснат до партньорките си по време на танца. Внезапно на една от масите се разигра неприятна сцена. Студент започна да крещи на чернокосата си приятелка, която се надвеси над масата, за да го плесне по лицето. Той сграбчи ръцете ѝ и я издърпа върху масата, като помете с трясък чашите и чиниите и плесна жълтия ѝ копринен задник. Наоколо се събра тълпа, която се смееше и ги насърчаваше. Момичето запищя така, че чак покривът потрепера. Бейли с безпокойство отбеляза, че нравствената полиция щеше да дойде много скоро. Погледна към мис Бландиш и видя, че тя вече беше права и нетърпеливо дърпаше ръката на Макгауан. Той се изправи неуверено и я последва по пътеката между масите.

Никой друг освен Бейли не забеляза, че си тръгват. Той побърза да излезе. Широките му рамене разбутаха тълпата, която стоеше на дървената тераса и се възхищаваше на луната. Един пияница се обърна да протестира, но изтрезня веднага, като срещна погледа на Бейли. Той бързо се спусна по автомобилната алея до пътя. Пакардът се измъкна от тъмнината и Бейли се качи отзад. На волана беше Стария Сам, а Райли седеше до него.

– След минута ще излязат – съобщи Бейли. – тя ще кара. Оня е мъртво пиян.

– Карай до фермата, покрай която минахме на идване, и спри – нареди Райли на Стария Сам. – Ще ги оставим да ни настигнат и след това ще ги притиснем в канавката.

Стария Сам включи на скорост и пакардът плавно потегли. Бейли запали цигара, извади пистолет от кобура под мишницата си и го сложи на седалката до себе си. Двигателят бе много мощен и Стария Сам бе добър шофьор. Фермата бе на следващия завой, та той намали скоростта и се пхна в една дълбока сянка. Райли подхвърли през рамо:

– Излез на пътя и ги чакай.

Бейли взе пистолета си и като хвърли цигарата, стъпи на пътя. Като се върна малко назад, за да погледне зад завоя, ронливият чакъл захрущя под краката му. Застана отстрани на пътя. Далече напред светлините на крайпътния ресторант проблясваха в тъмнината. Съвсем слабо се чуваше и развихрилият се оркестър. Постоя така неподвижно няколко минути, след това се обърна изведнъж и изтича до колата.

– Окей. Идват.

Стария Сам запали. Когато бръмченето на приближаващата кола се усили, той включи на скорост. Пакардът се задвижи плавно и когато мис Бландиш премина покрай тях, тръгна отзад.

– Остави я да отиде малко по-нататък – обади се Райли, – след това я притисни.

Пътят беше пуст и широк, а пред тях имаше гъста гора. Това и чакаха. Светлината на фаровете не изпускаше колата отпред. През задното стъкло се виждаше главата на Макгауан. Беше се отпуснал назад и се клатушкаше.

– Тоя слабак няма да ни пречи – рече Бейли.

Райли изсумтя.

Следващият завой ги изведе до гората. Пътят беше като катран.

– Притисни ги – каза Райли.

Спидометърът показваше шестдесет мили. Стрелката потрепера, след това пропъзля до шестдесет и пет, после до шестдесет и седем. Пакардът следваше пътя неотклонно. Вятърът започна да свири, а дърветата изглеждаха като размазани. Разстоянието между двете коли остана същото.

– За Бога – изсъска Райли, вперил очи в Стария Сам.

Стария Сам натисна педала докрай. Напреднаха няколко метра, и след това отново изостанаха. Бейли се наведе напред и сграбчи облегалката на предната седалка.

– Покажи й какво можеш, Сам – извика той възбудено. – Тази кукла ни усети. Още една миля и ще излезем на открито.

Стария Сам се прилепи към волана, стрелката потрепна към осемдесетте. Разстоянието се скъсяваше. Двете коли започнаха леко да лъкатушат по неравната повърхност на пътя. Изведнъж Стария Сам съзря шанса си на един разклон. Той рязко натисна спирачката и завъртя волана докрай. Гумите изсвистяха по пясъка и пакарда се обърна напреко, като се плъзна встрани от пътя. Бейли се строполи на пода, почувства как колата се накланя, как десните колела се издигат и след това тупват обратно на пътя. Пакардът потрепера, когато Стария Сам освободи спирачката и настъпи здраво газта, след това се раздруса и полетя през шубраците. Мис Бландиш се придържаше към пътя: тя трябваше да направи големия завой, докато Стария Сам бе пресякъл през неравното и бе излязъл пред нея. Бейли изпъзля обратно на седалката, като ругаеше здравата. Затърси яростно пистолета си и го намери на пода. Стария Сам принуждаваше мис Бландиш да намали. Движеше се на зигзаг, така че тя да не може да мине, и постепенно намаляваше скоростта. Накрая и

двете коли спряха, като пакардът застана напреко на пътя. Бейли изскочи навън, отиде до другата кола и насочи пистолета си към мис Бландиш.

– Хайде, излизай, това е обир!

Райли не мръдна от пакарда. Наведен напред, той ги наблюдаваше, а ръката и рамото му се подаваха навън от прозореца. Стария Сам дъвчеше, вторачен във фаровете на колата. Не си направи дори труда да погледне.

Мис Бландиш не можеше да види лицето на Бейли той стоеше в сянката на колата, но светлината на фаровете улавяше матовия блясък на пистолета му. Тя отвори вратата и стъпи на пътя. Има разни начини, по които една жена излиза от кола. Някои излизат, като излагат на показ краката си, други не. Мис Бландиш не го направи. Тя стоеше съвсем неподвижно, като се държеше за вратата и гледаше Бейли стреснато. Не беше изплашена, а силно стресната. Макгауан извика от колата и с мъка повдигна глава. Измъкна се и застана до мис Бландиш. Ръката на Бейли се стегна. Пистолетът изведнъж стана заплашителен.

– Спокойно, приятел, това е обир.

Макгауан изтрезня и застана още по близо до мис Бландиш.

– Ти по-добре внимавай – гласът му бе дрезгав. – Не знаеш с кого говориш.

– Подай ми перлите – рече Бейли, без да му обръща внимание.

Мис Бландиш вдигна ръце към шията си и отстъпи назад.

– Без глупости или ще пострадаш – предупреди Бейли.

Тя продължаваше да отстъпва и той с три скока застана до нея. В този момент Макгауан го бухна в слепоочието. Прекрасен ход, като се имат предвид обстоятелствата, ала той бе все още достатъчно пиян, за да бъде безразсъден. Пътят беше неравен, единият крак на Бейли бе още във въздуха и той се строполи на земята. Мис Бландиш нададе писък, но не много силен, а като че ли изписка на себе си. Райли не помръдна. Реши, че Бейли може сам да се справи, но все пак избута Стария Сам от колата да наблюдава мис Бландиш. Старецът я мушна в ребрата с пистолета си, калибър 38, но тя като че ли не го виждаше, вторачена в проснатия на пътя Бейли.

Вместо да скочи, Макгауан лежеше неподвижно. Пистолетът бе изхвъркнал от ръцете на Бейли и изчезнал в тъмнината. Ударът го беше разтърсил и той се изправи на колене, като псуваше тихо и цинично. За миг остана така, загледан в Макгауан, който, осъзнавайки пропуснатата възможност, се хвърли към него. Бейли се изправи да го посрещне и

като отклони немощното му замахване над рамото си, му светна един под брадата. Макгауан политна, като разпери широко ръце, за да запази равновесие. Бейли пристъпи отново към него. Във ръката си държеше малък бокс, който носеше, мушнат в ръкава си. Той заби лявата си ръка в тялото на Макгауан и когато момчето се наведе напред, го перна с бокса през очите и носа. Мис Бландиш чу как костта изпука, съвсем отчетливо, с остър звук, сякаш счупиха дъска. Джери се сви надве. Просна се по гръб на пътя, докато дългите му крака риеха от болка земята. Бейли застана над него и го ритна в главата. Все още ругаеше тихо. Риташе съсредоточено, като се прицелваше с изтеглен назад крак и след това нанасяше много силен удар. Райли се надвеси от прозореца на колата.

Мис Бландиш помръдна, сякаш искаше да отиде при Джери, но пистолетът се заби още по-дълбоко в хълбока ѝ, не можеше да изкрещи. Езикът и се извиваше в устата, без да успее да издаде звук. Не можеше дори да затвори очите си. Просто стоеше и гледаше. Изведнъж Райли се надигна и отвори вратата. Бейли все още риташе, но звукът от ударите вече не бе остър; беше глух, като че ли риташе тесто. Райли се приближи бързо и яростно го отблъсна. Всички гледаха раздърпаното чучело, което някога бе дишало и живяло. Райли пое дълбоко въздух.

– Кучи син! – озъби се той на Бейли.

Бейли започна да бърше обувките си във високата трева. Стария Сам още стоеше до мис Бландиш, но ръката с пистолета висеше отпуснатата. Беше изплашен. Мис Бландиш бе закрила очите си с ръце. Трепереше, сякаш ѝ беше много студено. Райли коленичи на един крак и погледна отблизо Макгауан, след това се изправи и размаха юмрук към Бейли.

– Негодник! – извика той с преbledняло и лъснало от пот лице. – Каква я забърка... сега и това проклето убийство... откачен страхливец!

Бейли затъкна пръст в яката на ризата си и яростно я задържа.

– Той си го търсеше. Нали си го търсеше? – той извърна глава към Стария Сам, който не искаше да го погледне.

Тримата мъже стояха и гледаха Макгауан, след това се погледнаха един друг. Убийството бе нещо ново за тях и те бяха изплашени до смърт. Райли се овладя. Бавно се приближи до мис Бландиш. Тя усети, че идва и дръпна ръце от лицето си.

– Млък! – озъби ѝ се Райли, почти полудял от страх, че тя ще изпиши. – Ще си го получиш, ако врякаш.

Мис Бландиш бе изплашена. Мислеше, че той ще я убие.

– Стой спокойно и не мърдай – заповяда ѝ Райли.

Бейли дойде и го дръпна за ръката.

– Тая женска трябва да я оправим по същия начин – започна тихо той. – Тя видя всичко... трябва да я пречукаме.

Райли го отблъсна настрана.

– Затваряй си устата. Стига ти за тая вечер.

През цялото време той гледаше мис Бландиш, поглъщаше с очи красотата ѝ, погледът му се плъзна по тялото ѝ и въпреки, че трепереше от страх, си помисли, че наистина си я бива. Той отново пристъпи към нея, но тя направи крачка назад, така че застана пред ярките светлини на колата. Фаровете пронизаха дрехите ѝ, като очертаха силуета на стройните ѝ крака. Като я видя така, Райли изведнъж бе обхванат от непреодолима страст. Пожела я толкова силно, че започна да трепери. Тя размаха ръце към него, като че ли го умоляваше да се махне, но той не спря. Докосването на студените му влажни длани до голите ѝ ръце я съживи. Отдръпна се рязко и отвори уста да изпищи. Райли направи крачка и я удари с полусвит юмрук по брадата. Мис Бландиш подви колене и той я завлече до пакарда. Тръшна я на задната седалка и погледна през рамо към другите двама.

– Натикайте трупа в оная кола и я закарайте в гората – извика им. – Айде, мърдайте.

Стария Сам помогна на Бейли да вкара Макгауан в колата и след това потегли през храсталците, докато се скри от пътя. Сетне бързо се върнаха.

– А тая фуста? – попита Бейли, като надникна в колата.

– Влез и си затвори човката – отвърна Райли.

Бейли се колебаеше.

– К'во ще правиш? – попита отново. – Няма да я отвлечаш, нали?

Като се наведе изведнъж напред, Райли сграбчи реверите на самото му и ги смачка в юмрука си.

– Слушай, жалък глупако – процеди той, като натъртваше на всяка дума. – Ти я свърши на бърза ръка... окей, сега е мой ред. Отсега нататък си затваряй човката – ще приказвам аз. Ясно?

Очите на Райли гледаха сурово и Бейли се извърна. След като Райли го пусна, той отстъпи, оправил си самото и се качи до Стария Сам, седяха и чакаха Райли да каже нещо. Той бе отзад и гризеше ноктите си, а мис Бландиш лежеше просната върху краката му. „Дявол да го вземе – мислеше си, – трябва да я карам страшно внимателно, ако не искам да ме опекаат на електрическия стол.“ Наведе се с ръце върху предната седалка.

– Това си е чисто убийство – започна той, но думите му убягваха. – Вие, мухълъвци, нямате нищичко за губене освен скъпоценния си живот. Ако ни спипат, ще ни опекаат на стола. Ще ни лепнат това убийство при всички случаи, без да можем да хванем някое хитро плямпало да ни отърве. Тая кукла знае всичко... ако сега я очистим, полицията ще довтаса веднага, а ако я скрием и пратим бележка, че искаме откуп, може да спечелим малко мангизи и ще имаме шанс да се огледаме, щото ченгелата няма толкоз да се засилят, докато тя е с нас. Нейният дъртак е тъпкан с мангизи и ще плати. Отиваме при Джони. Шансът ни е при него. Там няма да ни открият, ако имаме късмет, ама трябва и да рискуваме.

Бейли понечи да каже нещо, но вместо това вдигна рамене. Стария Сам се размърда на седалката и започна да мърмори, но Райли му изкрещя да млъкне.

– Не можете ли да разберете, че няма к'во да губим? Размърдайте си мозъците! Това е добър шанс и, Господи, единственото, което можем да направим.

– Започва да става горещо – обади се Бейли. – Тая фуста ще стане страшно опасна.

Райли се изсмя подигравателно.

– Тръгвай! – изкомандва той.

Пакардът потегли по пътя, набирайки скорост, и започна да се накланя и друсва, когато Стария Сам навлезе в завоите. Нощта бе много тъмна и почти нямаше други коли. По-нататък пътят стана по-лош и пуст.

Райли издърпа мис Бландиш от пода на колата и я сложи да седне в тъгла. Не можеше да я види, но я чувстваше. Ръцете му се протегнаха към шията ѝ и зачовъркаха закопчалката на огърлицата. Колата се накланяше и той почувства допира на нежната ѝ кожа. Косата ѝ влезе в очите му и това му се понрави. Съвсем търпеливо разкопча огърлицата, свали я най-сетне и я сложи във вътрешния си джоб. Протегна отново ръце и докосна скута ѝ, почувства нежните, закръглени бедра – гладки под копринената рокля. Изведнъж усети, че се изпотпява, но Бейли бе чул учестеното му дишане. Лъч светлина го удари в лицето, когато Бейли се обърна назад с джобно фенерче в ръка.

– Искаш ли осветление? – попита той, без да отклонява лъча.

Райли почувства как светлината го пронизва и рязко дръпна ръцете си. Бейли насочи прожектора към мис Бландиш.

– Готино парче – отбеляза той.

Мис Бландиш бе все още в безсъзнание. Върху бялата ѝ кожа, там,

където я бе ударил Райли, имаше малка синина. Тя лежеше, свита в ъгъла си; черното копринено наметало бе отворено и откриваше бялата ѝ рокля. Бейли видя, че огърлицата бе изчезнала и присви очи.

– Изгаси тая светлина – обади се сковано Райли.

– На твоите услуги – отвърна Бейли и шракна копчето. – Ако не можеш да виждаш, само се обади.

Той не промени позата си, а остана облегнат на седалката, взрян в Райли.

Бяха препускали здравата около два часа, когато Стария Сам се обади, че трябва да заредят с бензин. Почти на всяка миля минаваха покрай някоя тъмна ферма и доста се бяха отдалечили от централното шосе. Околността бе неравна и хълмиста. Бейли насочи фенерчето си към мис Бландиш. Тя бе съвсем неподвижна, потънала в дълбок сън.

– Няма и да мръдне – каза Райли. – Давай, сложи малко бензин.

Продължиха, докато стигнаха до една усамотена бензиностанция. Висок селяндур се дотътри от бараката и напълни резервоара колкото можа по-бързо. Беше затъпял от съня и нито веднъж не погледна колата. Докато завърташе капачката, една друга кола, „Еърфлоу“, без светлини, допълзя до пакарда. Тримата се стреснаха – никой не беше я чул да се приближава. Бейли отпусна тежко ръка върху пистолета си. Висок едър мъж с черно бомбе, нахлупено над очите, се измъкна от колата и погледна с интерес към пакарда. Той видя движението на Бейли и внезапно се надвеси над прозореца.

– Нещо си нервен, а, приятел?

Райли се намеси.

– Какво искаш, човече? – попита той.

– Райли, нали така? – високият мъж се взря по-внимателно. – Да, да-а, а това пък ако не е кучият му син Райли.

Тримата в пакарда изведнъж се вцепениха. Погледнаха към другата кола. През перденцата се подаваше тънката цев на автомат, насочен към тях.

– Ти ли си, Еди? – запита Райли с пресъхнали устни.

– Да-а, точно Еди е – отговори високият мъж. – Флин се грижи за пушката, така че не ми разигравайте сцени. Страшно е нервен, като я пипне, и може да гръмне.

– Слушай, Еди, ние не шем неприятности. – Райли беше адски изплашен. Точно сега ли трябваше да се натъкне на тоя негодник Еди?

Еди извади цигара и шракна клечка кибрит. Райли се опита да скрие мис Бландиш с тялото си, но Еди я видя добре.

– Готина кукла – отбеляза той, като всмукна от цигарата.

– Да – отвърна незабавно Райли. – Ще се видим някой път... трябва да се прибираме вкъщи... подкарай я Сам:

еди държеше кракът си на стъпалото.

– Готина кукла, казах!

– Наистина е готина кукла – просъска Райли. – И какво от това?

– Често ли се натискате? – прояви интерес Еди. – Нещо е тихичка, а?

– Къркана е. – Райли започна да се изпотява.

– Къркана, така ли?... Много лошо, нали? Може ли да хвърля един поглед? Знаеш ми слабостта... нали, приятелче?

– Защо не престанеш? – плахо каза Райли.

– Искам да погледна тая женска – изведнъж гласът на Еди стана дрезгав.

Автоматът леко помръдна. Двата мъже се взряха упорито един в друг, след това Райли бавно излезе от колата. Еди извади от джоба си мощно фенерче и го насочи към мис Бландиш.

– Готина кукла – рече, – от класа – наведе се малко напред. – Къркана, а?

– Да, в безсъзнание е. – Райли затършува за цигара. Ръцете му трепереха от нерви. – Я зарежи тази комедия и ни остави да се чупим оттука.

– Окей, Райли. Не се сърди, че си пъхам носа. – Еди отстъпи назад. – Не би се възползвал от такава сладка кукла, когато не е на себе си, нали? Моето Майче ми казваше да не ги закачам, когато са ноатряскани. Леле Боже, що пиене трябва да е погълнала! Как ли си пада по пиячката! Виж как си е натъртила физиономията с гърлото на бутилката. На такова хубаво момиче трябва да кажеш да използва чаша... сигурно няма да се удря така.

Райли се качи на колата и Стария Сам потегли така, като че ли дяволи го гонеха по петите. Еди ги наблюдаваше, килна меката си шапка напред и се почеса по тила. Високият селяндур го беше зяпнал, но той не му обърна внимание. Отиде до своята „Еърфлу“ и мушна глава през прозореца.

– Как ти се струва тая работа, приятелче? – въпросът бе отправен към Флин, който прибираще автомата.

Флин вдигна рамене. Той не беше от приказливите.

– Е, к'во, по дяволите, правят тези жалки тъпаци с такава кукла? Коя е тя? – разсъждаваше гласно Еди. Флин се взираше в тъмнината, без

да прояви интерес. Доста път бяха изминали и му се щеше да поспи. – Направо е била цапната по мутрата. Само не ми разправяй, че глупак като Райли сега се е захванал с отвлечения. Чудна работа. Мисля да поприказвам със Слим за това.

Флин си запали цигара.

– Дай по-живо, а? – рече умолително. – Аз искам да дремна малко, за разлика от теб.

Еди се обърна към високия селяндур, който заспиваше прав.

– Ей, бльон, заведи ме до телефона си.

Селяндурът го заведе до бараката и се надвеси над него, докато набираще номера. Еди зачака нетърпеливо. По линията се чуваше пукане и бръмчене, след това до ухото му достигна апатичният глас на Слим.

– Слушай, Слим, Райли и шайката му току-що потеглиха оттука с една готина кукла, направо не е от тяхната черга. Ударена е и още не се е оправила. Виж к'во, тая дама е сладурана. Дрехите и струват доста и не е от онези, дето се мотаят насам-натам с Райли. Струва ми се, че Райли е отвлякъл тая кукла и ти трябва да го знаеш.

Слим не отговори веднага.

– Задръж така... ще поговоря с Майчето – рече най-после той.

След малко пак се обади.

– Майчето иска да знае с какво е била облечена тая шафрантия – думите му прозвучаха скептично.

– Носеше бяла копринена рокля и леко черно наметало, обувки с токи от стъкло или нещо дето искри. Изглежда, била е на някое фамозно увеселение. Беше с дълга червеникава коса и да ти кажа, Слим, истинска сладурана. Виждал съм много лъскави гаджета през живота си, ама тази ми взе акъла. Само като я погледнеш, и труп да си, ще я пожелаеш.

Еди чу как Слим говори провлечено на Майчето и зачака нетърпеливо.

– Слушай, Еди, Майчето е откачила... казва, че тази шафрантия е Бландиш. Дъщерята на краля на месото. Аха! Как го виждаш Райли да се хване с такава голяма работа?

Еди понечи да каже нещо, но чу, че Слим отново говори с Майчето. След това пак се чу гласът на Слим, сега звучеше по-бодро.

– Може би Майчето не е толкова смахната. Казва, че това момиче Бландиш днес е взела прочутите перли. Трябвало е да бъде на забава в „Голдън слипър“. Райли може да се е докопал до това и си е сложил главата в торбата. Ако е пипнал тези перли и момичето... пипнал е доста. Ще я видя тая работа, Еди. Къде си ти?...Окей, дай по-живо сега. Ще се

срещнем на второто кръстовище оттам. Такъв дребен бандит като Райли може да отиде само на едно място и това е при Джони... айде, тръгвай.

Еди подхвърли един долар на селяндурата и забърза към колата.

– Айде, приятел – каза той, като се качваше. – Слим иска да провери тая работа с Райли. Той мисли, че тези бунаци са сложили ръка на дъщерята на стария Бландиш.

Флин изпъшка.

– Довиждане сън. И това ако не е сладък живот.

Колата изрева в нощта.

Над хълмовете вече се пукваше зората, а пакардът все още фучеше по пътищата. Стария Сам се бе свил на кормилото с пребледняло и хлътнало от изтощение лице. Другите двама от време на време нервно поглеждаха през задното стъкло, за да разберат дали ги преследват. Трябваше да се укрият преди да стане светло. Мис Бландиш бе вече будна. Седеше вдървено в ъгъла, колкото може по-далеч от Райли. Беше й студено от буйния вятър, който се блъскаше във фучащата кола. Райли хладно я наблюдаваше. Тя понечи да каже нещо, но той й заповяда да млъчи.

– Какъв шанс – мърмореше той на себе си, – от всички негодници да срещнем Еди. Ако се позамисли, ще се свърже със Слим и тогава ще настане една пукотевица, не ти е работа.

Отпред Бейли си мислеше за същото. Обърна се внезапно и каза:

– Ще зарежем ли куклата?

– Що не си затвориш човката? – озъби се Райли. Извади пистолета си и го размахва пред лицето му. – Още един такъв лаф и тая ютия ще гръмне.

Бейли не се стресна.

– Окей – сви рамене. – Ако Слим попадне на дирите ни, няма да е толкова добре.

– Слим няма да попадне на дирите ни! – побесня Райли. – Защо да попада?

– Еди ще му каже като нищо – отвърна Бейли.

– Добре... Еди ще му каже, и какво?

– Мама Грисън си знае работата – продължи Бейли.

Райли не каза нищо. Бейли бе прав. Мама Грисън щеше да знае всичко, тя винаги знаеше. Стария Сам пое по един малък и тесен път и трябваше да намали скоростта. Наближаваха скривалището на Джони. Къщата беше дървена, двуетажна, разположена сред гъста гора. Към нея водеше една неравна пътека, почистена от храстите. Пакардът се

задруса по нея и спря пред входа. Бейли излезе и затропа по вратата. Не след дълго се появи Джони. Той беше пияница. Живееше за едното пиене и това си му личеше. Преживяваше, като укриваше всякакви бегълци. Къщата му бе известна на повечето нехранимайковци от околността, но агентите на федералната полиция още не бяха се добрали до него. Той стоеше и гледаше Бейли с воднисти очи. Пиенето го беше съсипало, бе само на крачка от лудницата.

Бейли започна да се пазари с него, но Джони видя, че е нервен и опита да вдигне цената до тавана. Райли ги слуша известно време как се препират. След това слезе от колата и отиде при тях.

– Остави това на мен – побутна той Бейли и като се обърна към Джони му, каза да млъкне. – Твоите мангизи не се губят. Още ги нямаме, но ще получим доста, като върнем тая кукла. Слушай, Джони, няма значение коя е, ама струва сто бона. Можеш да пипнеш двайсет от тях. Трябва само да ни храниш и да се ослушваш. Ние сме поели риска, ти прибираш мангизите... к'во ще кажеш?

Джони отвърна, че ще го направи за петдесет бона. Райли кипна и го смушка с пистолета си.

– Ще вземеш това, което ти давам, и още как. Сега се размърдай и ни донеси да хапнем.

Джони сви рамене и тръгна към къщата, следван от Бейли. Райли се върна при пакарда.

– Хайде, излизай – заповяда той на мис Бландиш.

Тя се поколеба за момент, след това стъпи на неравната земя. Стоеше и го гледаше с високо вдигната глава. Вече преодоляваше уплахата си и показваше характер.

– Дръж се добре и всичко ще мине леко – каза Райли. – Искаме да те разменим за една бала мангизи и това е цялата работа. Не се паникьосвай и ще отидеш при твоето татенце, преди да усетиш. Лошо ти се пише, ако ни създаваш неприятности.

– Ще си пострадаш за това – отвърна тя, като едва преодоляваше трепета в гласа си. – Веднага ме върни обратно.

– Зарежи тия глупости – озъби й се Райли. – Това няма да те доведе до никъде сега... вече не си мис Паралийка... влизай в къщата, преди да съм те цапнал.

Тя стоеше и го гледаше. Големите й очи шареха по одърпания му костюм и грубите обувки. Той усети, че се свива от срам под презрителния й поглед. Повдигна стиснатите си юмруци към нея, но тя се въртна на пети и закричи с мъка по тревата към къщата.

Бейли стоеше на вратата и я наблюдаваше. Очите му святкаха, но тя не се поколеба, така, че трябваше да ѝ отстъпи и тя влезе в широката всекидневна. Вътре беше мръсно и разхвърляно. Една разнебитена дървена стълба водеше към висящ балкон вляво. Мебелите бяха майсторени от Джони и изглеждаха солидни, но недовършени. В ъгъла имаше нафтова печка, на която той готвеше.

– Къде може да спи тая женска? – обърна се Райли към Джони.

Джони кимна към горния етаж.

– Отивай... няма никой там.

Райли погледна мис Бландиш и посочи стълбата. Тя го последва по разнебитените стъпала, препъвайки се в изгнилите дъски. Той ритна една врата и влезе в малка тъмна стая. Запали газената лампа, която висеше от тавана и се огледа. Имаше легло с матрак, който изглеждаше мръсен, без постелки. На пода имаше кана с вода, в която плуваше тънък слой прах, а на една окаяна бамбукова маса се виждаше тенекиен леген. На прозореца бе заковано зебло и стаята бе изпълнена с миризма на спарено и плесен.

– Не е като в къщи, а? – подметна подигравателно той, като я погледна.

Тя не трепна, но му отвърна със същия презрителен поглед. Райли се наведе към нея, така че зловонният му дъх я удари в лицето.

– Я стига с тези надуты погледи – озъби ѝ се той. – Има много начини да сложа момиченца като теб на мястото им. Така че стига!

Тя извърна глава настрани, но той я хвана за ръка и я завъртя към себе си.

– Мисля, че можеш да ми дадеш една целувка... нали! – но тя вече се бе отскубнала с изненадваща сила и бутна леглото помежду им, преди той да схване какво прави.

За пръв път Райли видя в очите ѝ да проблясва ужас и се ухили, обзе го колебание – стоеше, гледаше я и искаше да я сграбчи отново, досети се, че тя ще крещи и ще се бори и това ще доведе Бейли. Бейли щеше да му досажда заради тая женска... не че го бе грижа какво ще стане с нея, но Райли мислеше, че Бейли иска той самият да се заеме с нея. Ако Бейли приказваше много-много, той щеше да му даде да разбере. Обърна се към вратата.

– Внимавай какви ще ги вършиш – рече той и излезе, като затвори след себе си.

Слезе долу и завари Стария Сам да слага масата. Храната не я биваше много, но те бяха гладни. Райли каза на Стария Сам да занесе на мис

Бландиш малко за хапване и глътка скоч. Той, изглежда се зарадва на поръчката и тръгна с една чиния нагоре по стълбата. Бутна вратата и тикна храната към мис Бландиш.

– Ето, изяж това – рече той неловко.

Мис Бландиш стоеше в средата на стаята. Поклати глава.

– Айде – дрезгаво настоя Стария Сам, – глътни го това.

Тя го погледна, видя набразденото, неспокойно старческо лице и взе чинията. Той хвърли поглед на мръсния матрак и сбърчи нос.

– Не е това, с което си свикнала... бас държа. Ще ти взема завивка от колата.

Обърна се на пети и слезе отново долу. Райли се подсмихна, като го видя да се връща с одеялото. Стария Сам не го биваше с жените и от него ставаше добра бавачка. Бейли свърши с яденето и отмести чинията си. Запали цигара и се протегна. Стария Сам слезе и седна на масата – изглеждаше смутен.

– Подпъхна ли й одеялото – подигра му се Райли.

– Няма защо да я тормозим, нали? – измънка Стария Сам с пълна уста.

– Ако тази малка кучка не зареже фасоните си, наистина ще я изтормозя – изръмжа Райли.

Бейли го погледна под око и се прозя.

– По дяволите, скапан съм – намеси се той. – Цяла нощ да си на път, това хич не ми прилича на пикник. Ще си крадна малко сън.

Стария Сам бе излапал храната си. Отиде до един куп чували в ъгъла и захърка веднага щом легна.

Райли погледна към Джони.

– Не очакваш посетители, нали?

Джони поклати глава. Той бе взел една ловна пушка, за да удари нещо за тенджерата. Макар, че очите му бяха мътни, а ръката му трепереше, той имаше необикновен късмет с тази пушка. Беше се научил точно колко да отпусне с несигурната си ръка и ако се прицелеше с трийсетина сантиметра по-високо и по-надясно, той нямаше грешка. Джони не бе толкова лесен, колкото изглеждаше.

Райли го изгледа, като излизаше, и след това отиде до телефона. Бейли го наблюдаваше с натежали за сън очи. Той се бе проснал на чувалите до Стария Сам и допушваше цигарата си. Чу как Райли разговаря тихо по телефона. Предположи, че се обажда на Ана и по лицето му премина лека насмешка. Накрая Райли свърши, погледна го, кимна и се качи горе. Бейли го видя да влиза в стаята до тази на мис Бландиш и

след това затвори очи.

Райли лежеше на твърдото легло, втренчил поглед в отсрещната стена. Опита се да пробие с поглед тънката мазилка и да види как мис Бландиш се гуши под одеалото. Остави се на въображението си, докато стаята му се видя непоносима. Изправи се на леглото и започна ожесточено да чеше главата си с две ръце, като впиваше нокти в кожата. Чувстваше как потта се стича по тила му. Спусна крака от леглото, изу с ритници обувките си и те тупнаха глухо на пода. Седеше и задъхано гледаше треперещите си ръце. След това се изправи и съблече самото си. Пистолетът го притесняваше, затова разкопча кобура и го хвърли на леглото. Пристъпи към вратата и леко я отвори. Излезе на балкона и погледна надолу към всекидневната. Бейли и Стария Сам спяха като заклани. Застана пред вратата на мис Бландиш, обзет от колебание. След това, като хвърли един последен поглед през рамо към спящите мъже, натисна внимателно дръжката и влезе. Слънчевите лъчи се процеждаха през процепите на закования прозорец. Лампата бе угаснала, но в стаята не бе тъмно, а само сумрачно. Видя мис Бландиш да лежи на леглото по корем; положила глава на ръцете си, тя изглеждаше заспала. Той затвори леко вратата. Мис Бландиш се размърда, протегна се и се обърна на една страна.

Райли се надвеси над нея и потните му ръце я стиснаха за гърлото, задушавайки вика ѝ, големите ѝ очи се отвориха широко, клепачите и подскочиха нагоре, като на внезапно вдигната кукла. Той съзря бездънен ужас в тях и устата му се разтегна в усмивка.

– А сега кротувай – прошепна ѝ с лице, близо до нейното. – Не можеш да се отървеш и няма да викаш. Ясно ли е... без шум. Ако гъкнеш, така ще те фрасна, че ще ти счупя зъбите. Такъв ще ти удара, че няма никога повече да крякаш. Никой няма да дойде, ако вдигнеш патардия, а ти ще си го получиш... солено. Сега ще си махна ръцете от врата ти и можеш да квичиш, ако искаш...но внимавай к'во казах.

Той бавно отмести ръцете си. Мис Бландиш лежеше по гръб, без да издава звук. Ръцете ѝ, широко разтворени, с дланите нагоре, лежаха на одеалото. Тя погледна пламналото му лице и се ужаси от онова, което видя там. Едва поклати глава и като стисна колене, цялата се сви на кълбо. Той връхлетя изведнъж, прикова ръцете ѝ на леглото, а лъсналото му от пот лице се опитваше да намери устата ѝ, тя рязко извърна глава. Вратата се отвори и влезе Бейли. С него нахлу светлина и падна право върху леглото. Той се бе промъкнал в стаята с бързината на котка. Силуетът му се очерта за миг срещу светлината и в следващия момент бе

вече в стаята като сянка в здрача. Райли не помръдна. Само отдръпна ръце. Прокле се, че не бе взел пистолета със себе си. Видя как оръжието на Бейли проблесна и зачака куршумът да се забие в тялото му.

– Спокойно, Райли – шепотът на Бейли долетя от тъмното. – Излишно е да мърдаш!

Райли седеше неподвижно, полуизвърнат към него, и го гледаше. Мис Бландиш се отдръпна и седна. Сега беше на ръба на леглото и чувстваше как сърцето ѝ диво подскача и почти я задушаваше.

– Усетих те, долно копеле – каза Бейли. – Искаше да оправиш тая кукла и така страшно ти се ще, че рискуваш да ни хванат заради това. Окей, тая кукла няма да е за теб... ясно ли е? тя отива направо при татенцето си и аз ще получа часовник с благодарствен надпис, задето съм я завел в къщи.

– Ти си откачен! – възкликна Райли. Лицето му бе синкаво от бледата светлина. – Точно ти изкорми с ритници оня тип!

– Така ли? – Бейли пак не повиши тон, но трепереше от възбуда. – Тая кукла ще ми бъде страшно благодарна, че я измъквам от такава каша. Ще те опукам и тя ще каже на татко си, че ти си обработил оня тип.

Райли изведнъж потрепери.

– Няма да направиш такова нещо, а? – гласът му също трепереше. – Няма да го направиш, нали?

Бейли настръхна.

– Отдавна чакам това – отвърна той. – Точно сега...

На вратата леко се почука и Джони показа глава. Мършавото му лице изглеждаше уплашено. Брадата му трепереше.

– Слим и шайката му са долу и питат за вас – съобщи той. – Казах им, че още къртите.

Ръката на Бейли се отпусна и той бързо се обърна към Райли, погледнаха се уплашено един-друг.

– За Бога! – прошепна Бейли. – Казах ти, че Слим ще довтаса.

– Не трябва да намерят дамата тук, а също и перлите – Райли се изхлузи от леглото. – Слез долу и ги баламосвай нещо. Кажи им, че сме зарязали момичето, преди да дойдем тука. Виж колко души са... при сгода ги очисти, стига да можеш. Аз ще сляза, като си взема пистолета.

Бейли се поколеба, сетне се овладя и излезе от стаята. Райли дръпна Джони към себе си.

– Слушай, Джони, стой тука и не давай на тая женска да кряка – той погледна мис Бландиш. – слушай пиленце, долу има един мъж, дето ще ти стъпи на хубавата шия, без да му мигне окото. Слим е като звяр и

ако искаш да си спасиш кожата, затвори си устата и стой така.

Мис Бландиш видя само, че устните му бяха побелели от страх, като излезе от стаята.

Райли застана на балкона и погледна надолу към групата мъже, които на свой ред погледнаха нагоре към него. Долу беше Еди с мушнати дълбоко в джобовите на шлифера ръце и килната на тила черна мека шапка. Флин стоеше в левия край на групата, ръцете му също бяха скрити, а очите – студени и нащрек. Уопи и Док Уилямс стояха близо до Слим. Палците им бяха затъкнати в коланите, и двамата пушеха. Единствено Слим не го погледна, а точно Слим привличаше погледа му. Стария Сам седеше изправен на чувалите с объркана и подпухнала от сън физиономия. Изглеждаше дяволски уплашен. Бейли бе облегнат на стената с демонстративно скръстени отпред ръце. Слим Грисън разглеждаше лъскавите носове на островърхите си обувки. Той бе висок, тънък, с нездрав цвят на лицето. Мрачният му поглед и отпуснатата му полуотворена уста му придаваха вид на хилаво ченге, безкръвно и отнесено, но Слим бе най-безчувственото двукрако същество, което се е раждало. Студен, нечовешки дух се криеше зад маската на идиот и оскъдната плът на тънкото му тяло.

Слим Грисън беше убиец. Убивал бе още като дете. Не поради някаква причина, а защото убийството бе в кръвта му. Започна рано, за пари. В училище бе мързелив, отказваше да прояви и най-малък интерес към книгите. Играеше по нервите на стария си учител. Той беше прозрял, че Слим е проклет. Не бе изненадан, когато го хвана да реже на парчета, с ръждиви ножици едно новородено котенце. Зарадва се на възможността да го изхвърли от училище. Но не се отърва толкова лесно от него. Една ученичка от долните класове бе намерена да скита далеч от дома си седмица, след като Слим бе напуснал училище. Тя беше изнасилена и каза името на Слим. Никога не успяха да го намерят, защото Мама Грисън се бе погрижила да не остане в града. Той намери работа като мияч на чаши в един Игрален дом и там се натъкна на шайка контрабандисти на спиртни напитки. Наблюдаваше ги как прехвърлят пачки зеленикави банкноти. Макар че се отнасяха към него с презрение, той беше упорит и стана техен човек. Точно тогава неговото безскрупулно презрение към човешкия живот му създаде реноме. За него нямаше нищо толкова опасно, че да не може да се справи и бандата му прехвърляше цялата черна работа. Той поемаше всичко, което му даваха, без да прави грешки. Беше брутален, но нямаше достатъчно ум за организатор. Чак след като Мама Грисън се зае с него, той стана шеф на банда. От

известно време Мама Грисън бе усетила шанса си да печели лесно, но не бе готова да го използва. Искаше Слим да се поочука, да си създаде име, и когато той го направи, тя започна да действа.

Направи от своя син гангстер, стъпка по стъпка. В началото, когато го оставеше да действа сам, той правеше грешки, попадеше и излизаше от затвора с дребни присъди. Тя чакаше търпеливо да го освободят и започваше отново. Постепенно той се научи да не прави грешки, научи доста и от други затворници. Свърза се с една могъща банда, която се занимаваше с банкови обири. Изкачи се бавно на върха по най-простия начин – като убиваше всеки, който му се изпречеше на пътя, докато накрая бандата се примири и го прие за свой водач. Тогава Майчето пое юздите и те разбраха, че е доходно да работят с нея. Слим беше полезен за опасните работи, Майчето седеше в къщи и дърпаше конците, а останалите от бандата правеха парите.

Райли стоеше с ръце на реверите на самото си. Видя, че Флин нервничи и не му дава възможност да се разгорещи. Опита да се усмихне.

– Ей, Райли – извика Еди, – не очакваше да ни видиш, нали?

Райли предпазливо заслиза по разнебитените стълби. Очите му не изпуска групата. Слизаше с бавни, отмерени стъпки.

– Здравсти, момчета – рече той, като се мъчеше да говори с небрежен тон. – Каква изненада!

Застана до Бейли, но без да го погледне. Еди се справяше с разговора. Слим не вдигна очи – още се възхищаваше на обувките си.

– Къде е готината кукла, дето влачехте?

– Зарязахме я – бавно произнесе Райли. – е остана къркана много дълго.

Еди хвърли фаса си на пода и го стъпка.

– Значи я зарязахте, а? много лошо... исках да хвърля още едно око на тая кукла. Коя беше тя, Райли?

– А, курва някаква – отвърна Райли, впил поглед в брадата на Еди. – К'во ви става бе момчета... не сте ли виждали готина кукла досега?

Те стояха студени и непоклатими пред престорената му непринуденост.

– Да не би случайно да сте я прибрали от „Голдън слипър“? – обади се отново Еди.

Райли не се издаде. Направи се на изумен.

– Вие сте откачили! „Голдън слипър“ ли? Виж к'во, тая евтина малка повлекана не ходи по такива места. Открихме я в закусвалнята на Изи. Беше натряскана, решихме да се позабавляваме и я взехме с нас.

Ама като се съвзе... леле, леле! Беше бясна. Не можахме да се оправим с тая женска и я оставихме да си иде вкъщи да се поохлади.

Еди се ухили – той се забавляваше.

– Значи евтина повлекана, а? и я оставихте да си иде вкъщи, щото не искаше да си играе с вас? Видя ми се екстра.

– Всички фусти изглеждат готини напоследък... от киното е – обясни Райли.

Слим откъсна очи от обувките си. Погледна Райли, който започна да се изпотпява. Слим имаше зъл поглед.

– Къде е Джони? – попита той. Гласът му бе дрезгав от пушене и той рядко повишаваше тон.

Райли смени позата и облегна рамене на стената.

– Горе е – преглътна той.

– Докарай го! – обърна се Слим към Еди.

Вратата се отвори, Джони бързо излезе и се надвесил над парапета. Мъжете го наблюдаваха. Джони не беше враг на никого, но и не вземаше ничия страна. Така се бе запазил жив и здрав. Погледна Райли, след това – Слим. Райли впи безумен поглед в него, но той вече не го гледаше. Извърна глава към вратата зад себе си. После изведнъж се наведе напред и каза с тънкия си, дрезгав глас:

– На оная кукла вътре и се ходи до клозета.

Никой не помръдна. Райли внезапно пое дълбоко дъх, а Бейли позелена.

– Дай я тука – каза Слим.

Джони се отдръпна и отвори вратата. Мушна глава вътре и каза нещо, после се отдръпна. Мис Бландиш излезе на балкона. Мъжете долу я наблюдаваха. Като ги видя, тя рязко отстъпи и се сви до стената. Джони отново ѝ каза нещо и посочи стълбата. Тя поклати глава и понечи да се върне в стаята. Джони я хвана за ръка и я бутна. Тя се поколеба, притеснена и уплашена. Тишината долу бе осезаема. Никой не помръдна, всички погледи бяха насочени към нея.

Надолу заслиза тя, а Джони вървеше по петите ѝ, минаха през стаята, излязоха на светло и прекосиха до малкия навес навън. Единствено Флин не свалеше очи от Райли и Бейли. Всички стояха неподвижно, като група осъдени фигури. Гледаха как мис Бландиш излиза навън и се връща обратно, наблюдаваха всяка нейна стъпка, видяха как изкачва стълбите и изчезва отново в стаята горе. Джони затвори вратата след нея. Напрежението изведнъж спадна. В ръцете на Док, Уопи Еди и Флин внезапно се появиха пистолети.

– Вземете им пишовите – заповяда Слим.

Док се приближи леко до Бейли и измъкна пистолета му от кобура под мишницата. Бейли просто стоеше и си облизваше устните. След това Док направи същото и с Райли. Обърна се към Стария Сам, който изведнъж посегна за пистолета си. Беше изненадващо бърз и оръжието загърмя, преди в съзнанието на Док да проблесне сигнал за опасност. Флин бе видял движението му и стреля незабавно. Док успя да се хвърли настрани, но куршумите отнесоха темето на Стария Сам. Той падна по лице и пистолетът изхвъркна от потръпващата му ръка. Райли и Бейли позеленяха от страх и затаиха дъх. Чакаха. Слим погледна първо тях, с след това и Стария Сам. Погледът му беше убийствен, вълчи. Джони излезе и погледна надолу, после отново се върна в стаята.

– Изнесете го оттука – обади се Слим.

Док и Уопи сграбчиха Стария Сам и го завлякоха на поляната, после бързо се върнаха. Еди внезапно се приближи до Райли.

– Слушай, приятел, лошо ти се пише. Айде, изплюй камъчето. Коя е тая женска?

– Казвам ти, че не знам – сепна се Райли. Целият трепереше.

– Е, аз ще ти кажа. Т'ва е дъщерята на Бландиш и вие я гепихте, за да свиете перлите. Сега скъпоценностите са у тебе... нали така? – огромната му ръка усукваше ризата на Райли и го клатеше напред-назад като кукла. – Да-а, така е – той бръкна във вътрешния джоб на Райли и измъкна перлите. Подхвърли ги на Слим, който ги хвана и ги вдигна на светлината.

– Бива си ги – възкликна Слим.

Настъпи напрегната тишина. Всички зяпаха перлите, увиснали на костеливите пръсти на Слим.

– Бландиш струва два милиона долара – промълви той, като оглеждаше перлите с мътните си очи. – За него дъщеря му струва доста мангизи. Тези скъпоценности могат да се заложат за два-се бона и повече... много си ги бива – последните думи бяха изречени бавно, като че ли се отщеждаха от увисналите му устни.

Погледна към Еди и кимна към балкона. Еди се качи по стълбите и влезе в стаята, където мис Бландиш и Джони седяха в очакване. Кимна на Джони, който излезе, и след това се приближи към мис Бландиш. Тя стоеше до покрития със зебло прозорец. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха учестено, едната и бяла ръка закриваше устата.

– Слушай, пиленце – тихо и забързано рече Еди, – идваш на разходка. Момчетата долу няма да те закачат, ако се държиш прилично. Ние

ще се свържем с твоята татенце и после ще си идеш вкъщи. Виж к'во, не се обаждай без да те питат. Слим долу е подъл тип и може да стане дяволски зъл, ако рече. Само прави каквото ти се казва, не се обаждай и всичко ще се оправи... ясно ли е?

– Моля ви, пуснете ме да си ида вкъщи сега! – рече мис Бландиш.

Еди я хвана за ръката. Реши, че си я бива и ѝ се усмихна приятелски.

– Хайде, не се притеснявай. Не трябва да се плашиш.

Тя се дръпна.

– Ако искате пари, баща ми ще плати. Не ме отвеждайте с тези хора. Оня мъж се опита... бях сама – не довърши тя и огледа диво стаята, като че ли се опитваше да намери място, за да се скрие.

Еди я потупа по ръката.

– Хайде... Аз самият бих хлътнал здравата по тебе, ама не е здравословно. Не се паникьосвай, а аз ще се грижа за теб.

– Къде ще ме водите? – попита тя. – Защо не телефонирате на баща ми сега и той ще ви даде парите... Защо трябва да идвам с вас?

Еди отиде до вратата и я отвори. Кимна ѝ с глава.

– Тръгвай. Помни какво ти казах – в гласа му прозвучаха груби нотки и изведнъж, разбрала безнадеждността на положението, мис Бландиш го последва.

Когато Еди отиде горе, Слим се обърна към Флин.

– Изведи тези типове навън.

Док и Флин избутаха Бейли и Райли на открито. Натикаха ги в хралалака. Слим бързо ги последва. В ръцете си носеше две въжета, жълтеникавите му очи блестяха. Никога не бе убивал бавно и сега започна да трепери от възбуда. Всичките му убийства бяха бързи, не по негов избор, а заради безопасността. Сега... щеше да бъде по различно, чуваше как Райли бръщолеви истерично. Виждаше позеленялото му, лъснало от пот лице и устата му, сгърчена от ужас... и това му доставяше удоволствие.

Бейли вървеше, без да каже дума. Лицето му беше бледо, но в очите му глеяха опасни огънчета.

Стигнаха до едно открито място в хралалака. Всички едновременно усетиха, че това е мястото на екзекуцията и спряха. Слим посочи две подходящи дървета.

– Вържете ги там.

Докато Флин пазеше Бейли, Док завърза Райли с въжето, което Слим му подхвърли. Райли не направи усилие да се спаси. Просто трепереше и се гърчеше, безпомощен в своя ужас. Док се отдръпна и се обърна към Бейли. Той бавно пристъпи и облегна гръб на дървото. Когато Уилямс дойде при него, той го ритна с бързината на змия, когато хапе. Обувката му потъна в корема на Док и в следващия момент Бейли беше зад дървото, а тънкия ствол бе между него и пистолета на Флин. Слим изведнъж се възбуди страхотно.

– Не го гръмвай – изкрещя той. – искам го жив!

Док се гърчеше на тревата, като се опитваше да поеме въздух, но никой не се притесняваше за него. Флин бавно започна да се приближава към дървото, докато Слим стоеше неподвижен, с дълга кама в ръка. Бейли се огледа, за да види накъде да побегне. Зад него храсталакът бе гъст, пред него бавно напредваше Флин, отляво стоеше Слим с ножа. Само отдясно трябваше да опита. Той се хвърли внезапно, но Флин бе по-близо, отколкото бе предполагал. Замахна към него, но Флин бе нащрек и юмрукът на Бейли премина над главата му. Загубил равновесие, Бейли се препъгна и Флин се вкопчи в него. Напрегнаха сили за миг, но Бейли, който бе по силният, се изтръгна. Нанесе един съкрушителен десен удар в брадата на Флин и той шумно се строполи. Бейли отскочи настрани.

Слим не беше мръднал. Стоеше тънък и приведен, полуотворил голямата си уста; дългият нож висеше безжизнено в ръката му. Док още не бе дошъл на себе си. Бейли изведнъж промени намеренията си, останал бе само Слим, сетне и Райли, а другите можеше да ги изненада. Започна да се приближава към Слим, който го очакваше с жълтеникави святкащи очи. Изведнъж Бейли го видя да се хили. Тази усмивка му подсказа много. Маската на идиот бе изчезнала, насреща бе убиецът. Бейли знаеше, че с всяка секунда умира и се опита да спре, но краката сякаш не го слушаха. Приблужи се още до Слим и усети, че куражът го напуска. Потта се стичаше в очите му. На няколко метра от Слим Бейли спря. Никога не бе се чувствал толкова изплашен – знаеше, че е само на секунда от смъртта. Нещо проблесна във въздуха, нещо лъскаво, което отрази слънцето, докато летеше към него, и ножът на Слим се заби в гърлото му.

Слим стоеше и го гледаше как умира, чувстваше в кръвта с оня екстаз, който винаги му носеше убийството. Изправен под горещото слънце, усети лека слабост, но няколко минути не направи усилие да помръдне. Док се изправи на лакът с пепеляво лице и започна да ругае.

Флин все още лежеше по гръб с голяма синина на брадата. Слим погледна към Райли, който бе затворил очи. Отиде до Бейли и изтегли ножа от тънкия прорез. Почисти го внимателно, забивайки го в тревата. Четири пъти го заби, преди острието отново да блесне. Беше приклеknал на едно коляно. Док го наблюдаваше. Слим се изправи и тръгна към Райли, който изведнъж осъзна какво го очаква. Започна отново да бръщолеви. Слим застана съвсем близо и се ухили.

– Не ме убивай, мистър! – извика Райли с опулени очи. – Остави ме, за Бога!

Слим още се хилеше. Това беше добре. Той обичаше жертвите му да примират от страх. Чувстваше се голям и силен, когато се държаха малодушно. Протегна ръка и измъкна ризата на Райли от панталоните му. Дръпна със замах и откъсна долната ѝ част. Райли остана така, с гол корем.

– Тук ще бъде – каза Слим, като бодна потръпващата плът с ножа си. – Точно в корема, Райли, и доста време ще хвърляш топа.

– Слушай, мистър, недей да правиш това – задъха се Райли. – Недей на мен... аз наистина съм свестен тип... нали ти казвам... Слим, ти ме знаеш... Райли! Няма да ме заколиш така! Не!... Слим... не! За Бога... не, недей... недей... Слим!

Слим, който още се хилеше и държеше върха на ножа точно под пъпа на Райли, натисна с цялата си тежест върху дръжката. Ножът потъна бавно, като в масло. Устните на Райли се разтегнаха и устата му се отвори. Чу се едно продължително съскане, като издишване. Слим направи крачка назад, като остави черната дръжка на ножа да стърчи от Райли като ужасяващ израстък. Райли започна да вика със слаб, треперещ глас. Коленете му се огъваха, но въжето го държеше.

Слим седна на тревата на няколко крачки от дървото и си запали цигара. Килна шапката си на челото и смигна на Райли.

– Не си давай зор, приятелче.

ГЛАВА ВТОРА

Избутах мис Бландиш под ярката светлина на голата крушка, ръцете ѝ бяха вързани зад гърба с шала на Флин. Върху очите ѝ бяха залепени с лейкопласт два мръсни памучни тампона. Еди я задържа изправена, като сложи ръка под мишницата ѝ, ръката му бе топла и твърда и тя бе доволна от подкрепата, тъй като не виждаше нищо. Слим се облегна на стената, отегчен от преживените убийства. Беше отпуснат и облекчен, като сексуално задоволен мъж.

Мама Грисън, седнала на стола си, поглъщаше с поглед мис Бландиш, за да я запомни. Майчето беше едра, дебела и тромава. Отстрани на устата ѝ плътта висеше в две отпуснати торбички. Носът ѝ бе силно гърбав, а малките очички – светли и немигащи. Бяха зловни очи, твърди и блестящи като парченца стъкло. Върху големите ѝ отпуснати гърди искряха евтини бижута. Носеше кремава дантелена рокля, с която изглеждаше като куп непрани пердета. Плътта на огромните ѝ ръце, нашарени с вени, се подаваше из плетеницата на дантелата като тесто, вързано с телена мрежа. Седеше като безформена купчина, обхванала коленете си с ръце.

Еди развърза шала и смъкна лейкопласта от лицето на мис Бландиш. Лейкопластът изтръгна нежните косъмчета по кожата и ѝ причини болка. Стресна се, като видя Мама Грисън да седи насреща ѝ като стар лешояд. Дръпна се назад и настъпи Еди. Той я бутна леко напред и ѝ каза да не се притеснява.

– Запознай се с мис Бландиш, Майче – рече той. – Малката, това е Мама Грисън.

Старата жена я прониза с очи. Тези парченца стъкло се врязваха дълбоко и мис Бландиш щеше да се свие надве, ако не беше ръката на Еди.

Мама Грисън мразеше да говори, така както мразеше приказливците. Тя казваше една дума там, където повечето хора казваха десет, но този път даде воля на гласа си.

– Ти ще стоиш тука, докато твоят старец не си развърже кесията – рече тя. – ако имаш късмет, няма дълго да останеш. Всичко зависи от твоят татенце. Ако той се опита да хитрува, ще те нарежа на парчета и тези парчета ще му бъдат изпращани всеки проклет ден, докато не се научи да се държи прилично. Преди да те нарежа, ще те подхвърля на

момчетата и к'во ще правят с теб, си е тяхна работа. Дръж се прилично и не създавай неприятности. Ясно ли е всичко?

Тя слезе от стола и се надвеси над мис Бландиш. Беше висока колкото Слим, но имаше рамене като на горила.

– Хвани я и я дръж здраво – обърна се тя към Еди.

Той се шмугна зад мис Бландиш и стисна здраво ръцете ѝ. Мама Грисън я зашлеви през лицето няколко пъти тежко и звучно, от което главата ѝ се залюля наляво и надясно. Еди я държеше така, че тя не можеше да мръдне, само главата и се мятеше като махало.

– Без глупости и прави каквото ти казвам – Мама Грисън произнасяше бавно всяка дума и удряше. – Добре. Сега вече знаеш к'во те чака. Заведете я горе.

Еди я прихвана и я извлече от стаята. В съзнанието ѝ сякаш падна червена завеса, а нервите по лицето ѝ играеха. Тя почувства, че я влачат нагоре по стълбите и не оказа съпротива. Беше заслепена от уплаха. Нейният досегашен свят се беше отдръпнал, оставяйки я ужасена и съкрушена.

Еди слезе отново и разбра, че го чакат. Док и Флин стояха, облегнати на стоманените капаци, които покриваха прозорците. Слим се бе разположил в един фотьойл и яростно чоплеше носа си. Мама Грисън крачеше тромаво из стаята.

– Ти наистина я поразтърси – каза Еди, като си взе стол.

Майчето спря и се обърна към тях.

– Чуйте сега, казвала съм и по-рано. Вие, момчета, трябва да оставите момичетата. Те носят само неприятности. Не си въобразявайте различни работни за това момиче горе. Ясно ли е? никой да не си въобразява. Тя може да е всякаква, ама вие трябва да я оставите на мира. Тая работа няма да е лесна. Толкоз време вече е прахосано. Бас държа, че Бландиш вече се е свързал с ченгетата. Макгауан също е намерен. Трябва да работим бързо... прибираме мангизите и се чупим.

Еди си наля чаша бърбън и се сви на кушетката. Гаврътна една голяма глътка и предпазливо закрепил чашата върху гърдите си, докато палеше цигара.

– Дай ни подробностите, Майче – обади се той.

– Иди в града и телефонирай на стареца. Кажи му да зареже ченгетата, иначе не знам... Кажи му, че ще получи нареждания утре. Т'ва е първото. Кажи му, че ще действаме твърдо, ако се опита да хитрува. Като казвам твърдо, значи твърдо. Кажи му к'во ще се случи с момичето и го опиши по-грубо.

Еди изпъшка и пресуши чашата си.

– О'кей, Майче – изправи се с усилие той. – Добре ще го обработя. – поколеба се пред бутилката, но Майчето му каза да тръгва и като нахлупи шапката си над очи, той излезе от стаята.

Чуха как тръшна вратата на колата и гумите изсвистяха по ронливия чакъл.

Майчето погледна Флин.

– Размърдай си мозъка сега – каза тя. – Кой знае, че сме набъркани в тая работа?

Флин се замисли.

– Ами Джони – каза най-сетне, – той видя всичко... ама Джони е свестен тип. Оставихме го да заравя онези три трупа и да се погрижи за колата им. След това остава оня тип, който ги зареди с бензин, изглеждаше почти умрял, ама може да си спомни за Еди. Мисля, че това е всичко.

– Никакви рискове – заяви Мама Грисън. – Ти прескочи да очистиш оня тип от бензиностанцията. Тогава ще бъдем сигурни. За сега ченгета-та от федералната ще търсят шайката на Райли. Няма да ги намерят, ама може да попаднат на следите им. Ако стане така, оня с бензина ще им изпее, че ние сме забъркани в тая работа. Тръгвай, Флин, и без грешки.

Флин се омете.

– Сега, Док – продължи Майчето, – вземи хартия и пиши до Бландиш. Кажи му да събере петстотин бона редовна американска валута в банкноти от по един, пет и два-се долара. Кажи му да сложи мангизите в някаква светла на цвят чанта и да я държи под ръка. Да пусне обява в „Трибюн“ за продажба на бяла алкидна боя в малки буренца веднага щом събере банкнотите, ние пак ще му се обадим. Предупреди го, че лошо му се пише на момичето, ако той се опита да ни изиграе. Разбра ли всичко?

Док, който беше правил такива неща и преди, кимна и влезе в съседната стая да пише. Мама Грисън запали цигара и погледна сина си.

– Нещо много мълчиш.

Слим я изгледа безучастно, жълтеникавите му очи бяха изцъклени.

– Разменям перлите за момичето.

Майчето седеше съвсем спокойно.

– Не схващам нещо – каза тя.

– Казах вече – Слим пхна ръка в джоба си и провеси перлите така, че Майчето да може да ги види. – Аз искам момичето, а ти можеш да ги вземеш.

Майчето сви огромните си ръце в гневни юмруци.

– Тези перли и така ще дойдат при мен. Няма да се пазаря с тебе... ти да не си откачил или нещо подобно?

Слим я погледна и яростно размаха наниза.

– Никакви жени не ни даваше да пипнем – чу се неговия глух, дрезгав шепот. – Отдавна не съм се забавлявал с жени. Ти държеше настрана жените от тази шайка и на момчетата трябваше да им харесва т'ва. Точно сега имам нужда от почивка. Тая женска си я бива и ще я оправя, както си знам. Ти можеш да се справяш с такива упорити девственици и трябва да ми уредиш работата. Направи т'ва и перлите са твои.

Майчето се отпусна. Познаваше Слим. Знаеше как да се справя с него.

– Дай ми перлите и престани да дрънкаш дивотии.

Слим леко потръпваше. Голямата му уста висеше отворена, а очите му жадно святкаха.

– Слушай сега, Майче – зашепна отново, – искам тая фуста и ще я имам.

Майчето хвърли цигарата си в празната камина.

– Давай, аз не те спирам.

Слим се размърда на стола си. Изправи се и отиде до вратата. След това спря и погледна Майчето. Тя го наблюдаваше безучастно. Знаеше, че той няма да има смелост. Знаеше, че единственото нещо, което може да прави, е да убива. Знаеше, че чувствата му са като на юноша и не му достига дързост да вземе онова, което иска тялото му. Знаеше също, че през целия му живот жените го бяха плашили, че той ги желае, но се бои да не се надсмеят над тромавата му неопитност. Тя разбираше как се чувства сега, когато имаше нещо крехко, безпомощно и красиво пред себе си. Знаеше, че той копнее да си отмъсти на момичето горе, за да облекчи страданието, причинено от другите жени в живота му. Знаеше с положителност, че дързостта му няма да го изведе докрай.

Слим стискаше дръжката на вратата с изкривено от желание и страх лице. Майчето го наблюдаваше как се раздвоява, но не помръдна. Тогавата изведнъж се приближи, залитайки към нея, падна на колене и започна да мачка с костеливите си пръсти огромните й ръце.

– Ела горе с мен, Майче – мънкаше той. – Ела горе и я накарай! Дръж я, Майче, да не се бори. Не мога сам да го направя... ела и ме помогни!

Майчето го потупа по гъстата мазна коса.

– Стига си приказвал дивотии – прозвуча дълбокият и плътен глас.

– Ще имаш това, което искаш, ама не сега. Иди да си починеш. Още не си спал. Когато дойдат мангизите, ще я имаш и на нея ще ѝ хареса.

Тя се наведе напред и внимателно взе перлите от покорно отпуснатите му пръсти.

Като стигна в града, Еди паркира колата и купи вестник. Заглавията казваха всичко. Отвлечането на мис Бландиш бе голяма новина – лепната върху цялата първа страница. Фотографиите на мис Бландиш и Макгауан се пулеха насреща му, докато четеше едрия шрифт. Всичко бе вятър обаче, защото нямаше улики и полицията не бе направила никакви изявления. Той отиде до едно малко магазинче за цигари на ъгъла. Кимна на дебелия мъж зад тезгяха и влезе през една врата с матирани стъкла в игралната зала. Там бе силно задимено и пълно с мъже, които пушеха, пиеха и играеха билиард. Еди бързо се огледа и съзря Уопи, сам в другия край на залата. Отиде при него и седна. Уопи беше оставен в града да се отслушва.

Еди отпи от уискито, което Уопи бутна към него.

– Нещо ново?

– Много работи – отвърна Уопи, като присви очи от дима на цигарата, който се виеше нагоре. – Ченгетата са на крак, ама търсят Райли и шайката му. Она нищожен страхливец Хайни е издал работата. Полицията знае, че Бейли е хвърлил око на перлите, но не могат да го открият, така че другото е лесно. Ченгетата ще дойдат в града всеки момент и ще правят чистка... внимавай да не те хванат с оръжие.

Еди се ухили.

– Свързвам се с Бландиш и после духвам. Ти по-добре се върни с мен. Тук скоро ще стане дяволски опасно, дай да се махаме.

Уопи тъжно допи уискито си. Харесваше му да седи спокойно и да си пие.

– О'кей – рече той. – ще те чакам тука.

Еди излезе на улицата и се огледа за телефонна кабина. Докато се колебаеше, видя една жена на отсрещния тротоар. Хвърли ѝ нехаен поглед, защото стоеше там съвсем неподвижна. Огледа я и много я хареса. Имаше самоуверено, но не и порочно лице. На височина беше негов тип и фигурата ѝ си имаше всичко. Щеше му се да е без работа, но рязко ѝ обърна гръб.

Намери кабина в една дрогерия и запрелиства указателя, докато откри номера, който търсеше. Покри слушалката с носната си кърпа, за да

промени гласа си и набра. Почти веднага долетя един плътен глас, сякаш Бландиш го беше очаквал.

– Бландиш ли е? – запита Еди преднамерено грубо. – Чуй к'во ще ти кажа. Дъщеря ти е при нас и ние ти пращаме нарежданията. Това си е чисто отвлечане и ако играеш честно, всичко ще бъде о'кей. Чупи копоите... това е първата ти работа. Следвай нарежданията и хич не се опитвай да хитруваш. Не забравяй, че на едно момиче могат да му се случат много други неща, не само да му извият врата. Дъщеря ти сега е о'кей, така че не й прави мръсно... само да подушим, че играеш двойно и тя няма да бъде о'кей... Доста момчета искат да я таконат и точно това'ва ще стане, ако се опиташ да хитруваш – той тръшна слушалката, преди Бландиш да успее да се обади и излезе ухилен от кабината.

Забеляза, че жената беше прекосила улицата и гледаше в една витрина съвсем близо до него. Мина покрай него и очите им се срещнаха в отражението на стъклото. Еди подръпна енергично шапката си, но продължи да върви. Пред магазинчето за цигари спря и тя мина покрай него. Едно бяло картонче падна от ръката ѝ и полетя към краката му. Той се захили и загледа как тя се отдалечава надолу по улицата. Харесваше му как задникът ѝ се поклаща под стегнатата зелена рокля. Вдигна картончето. Там бе надраскано следното: 243, хотел „Палас“, Уест. Еди отново се ухили. Добре го надхитри тя. Не изглеждаше от онези, дето се раздават на дребно по улиците. Сви рамене и сложи картончето в джоба на жилетката си. Тя наистина си заслужаваше едно посещение, когато работата понамалее.

Измъкна Уопи и двамата отидоха до колата. Изведнъж Уопи го сбута и изви глава. Еди погледна и видя една дълга мощна кола да спира недалече от тях. В колата седяха двама. Изглеждаха силни, сурови мъже. Колата бе прашна – бе пътувала дълго и бързо.

– Федералната полиция – тихо рече Уопи.

Еди се качи в тяхната кола, а Уопи се вмъкна зад волана. Те направиха огромно усилие да изглеждат безгрижни. Пистолетите им пареха в кобурите. Федералните агенти ги бяха видели, но след едно продължително оглеждане не проявиха повече интерес. Колата набра скорост и се измъкна от града.

Уопи въздъхна облекчено.

– Бяхме на косъм. Този град ще гъмжи от ченгета отсега нататък.

– Не се притеснявай – каза Еди, като изтри студената пот от лицето си. – Бландиш ще ги разкара. Аз добре го изработих, сега ще стане поговорчив.

Къщата на Мама Грисън не беше прекалено закътна. Намираше се сред малка горичка от дървета и храсти, но наоколо имаше и други къщи. Мама Грисън доста време бе търсила това място. Входната врата бе напълно скрита от пътя. Ничии любопитни очи не можеха да видят кой излиза или кой слиза от колите, които завиваха към входа по всяко време на нощта.

След като избра порядъчен квартал, тя нае няколко италиански работници, които знаеха как да си държат езика зад зъбите, и те превърнаха къщата в стоманена крепост. Когато беше сигурна, че къщата е непробиваема за куршуми и бомби, тя се нанесе с бандата. Мама Грисън бе живяла достатъчно, за да знае, че ще има врагове, но може да се чувства сравнително безопасно, загнездена зад стоманените си стени.

Колата се приближи до входната врата и Еди слезе, докато Уопи отиде до гаража отзад. Флин пристигна минута по-късно с един додж. Мама Грисън чакаше.

– Първо ти – обърна се тя към Флин.

– Лесно беше – рече Флин. – беше сам. Дойде да ми сложи бензин и му пуснах един направо във физиономията. Отнесе му темето. Останах колкото да изчовъркам куршума от вратата и след това се чупих.

Мама Грисън потри ръце и каза на Флин да си ляга. Еди си наля една чаша и седна близо до нея.

– Бландиш е изплашен до смърт. Казах му да спре полицията... но като си получи обратно момичето, работата ще почне сигурно наново. Федералните се появиха... видях да пристигат.

– Той няма да си я получи обратно – рече Мама Грисън.

Еди се замисли за момент.

– Ще я очистиш ли?

– Слим я иска – отвърна Майчето. – Като свърши с нея, ще я пречукам. Прекалено много е видяла.

Майчето имаше доверие в Еди. Той бе единственият от шайката, с когото тя разговаряше. Еди я погледна косо.

– Готина кукла е... види ми се голяма загуба. Слим няма да я използва както трябва – той завъртя копчето и радиото започна да бръмчи.

– К'во те интересува? – изгледа го тя пронизателно.

– Ще съжалявам – отвърна Еди и завъртя скалата на десет.

Бръмченето премина в говор: „Викам всички коли... внимание всички коли... отвличането на Бландиш... Търсят се лицата: Франк Райли. Описание: един седемдесет и седем... петдесет и пет килограма... около тридесет и седем години... черна коса... бледо лице... носи

тъмнокафяв костюм и мека шапка. Джон Бейли, търсен също във връзка с отвличането на мис Бландиш. Описание: метър и осемдесет... седемдесет и три килограма... трийсет и четири годишен... жълтеникав тен. Носи тъмносив костюм и черна шапка. Също и Сам Макгън. Един и седемдесет... шейсетгодишен... шейсет и осем килограма... сива коса и мустаци. Тези хора се крият около града... Не рискувайте... те са опасни... край. Мадистоун.“

Еди и Майчето се спогледаха.

– Това е най-сладкият шанс, който сме имали – възкликна тя. – Докато ченгетата тичат по тази следа, ние печелим.

Еди стана и си наля още едно питие. Отиде до кушетката и легна.

– Къде е Слим?

– В леглото.

– Сам?

Майчето извърна глава и го изгледа строго.

– Разбира се, че е сам. За к'во намекваш?

– Мислех, че си го пуснала на момичето.

Майчето се засмя.

– Може да прави к'вото си иска, когато приберем мангизите, ама не по-рано. Умът му трябва да е бистър, а една жена може да съсипе мъжа.

Еди изпита облекчение. Считаше, че мис Бландиш си я бива, и още как. Почувства се зле при мисълта, че Слим ще я получи. Протегна се и се прозя.

– Уморен ли съм? – запита се гласно. – Ще си дремна малко. – Извади посребрения си джобен часовник и го погледна. Бялото картонче полетя към земята. Майчето го погледна. Еди се ухили и го вдигна. – Това ми го пусна една от онези дами от професията. Готино парче. Вървя доста по петите ми – той изведнъж млъкна и се взря в картончето. – За Бога... – обърна го в ръката си. На едната страна беше адресът, а на другата пишеше: „Какво правихте с Райли?“

точно когато един уличен часовник удари два, колата им спря плавно пред хотел „Палас“. Флин се отпусна уморено на седалката и погледна на Еди.

– Пристигнахме. Сега к'во?

Еди отвори вратата и излезе.

– Аз отивам вътре. Ти чакай тук и бъди готов да офейкаме, ако стане нещо. Слим ще дойде с мен. Има нещо мръсно в тази история, ама

трябва да разберем к'ва е работата.

Слим го последва и двамата минаха бързо по тъмната улица до хотела. Не беше нещо, от което да изпаднеш в екстаз, но все пак си го биваше. Една-единствена лампа светеше над масичката на портиера. Еди влезе и се огледа. Дебелият портиер дремеше над последния вечерен вестник. Той премигна сънено, когато двамата мъже се надвесиха над него.

– Слушай, приятелче – започна тихо Еди. – трябва ни информация. Кой е в стая 243?

Портиерът се разсъни и глупавата му физиономия се намръщи.

– Не мога да ви дам такава информация, сър – отвърна той рязко. – Наминете, ако обичате, сутринта и попитайте в канцеларията.

– Умник, а – обади се насмешливо Слим, като приближи пистолета си към него. – Изплюй камъчето! Кой е в 243?

При вида на пистолета лицето на портиера заприлича на мръсно тесто и той пипкаво запрелиства регистъра. Еди го грабна от ръцете му. Бързо прокара пръст по списъка на номерата.

– Ана Борг. Коя, по дяволите, е тази?

Той забеляза, че стаите от двете страни на 243 са празни. Слим хлъзна пистолета по дланта си, докато го хвана за цевта. Протегна се напред като хапеща змия и удари портиера между очите. Ударът бе страшен и той се просна зад масичката. Еди изви глава да го погледне.

– Не трябваше да го удрияш толкова силно. Може би има жена и семейство.

Слим изглеждаше зъл.

– Давай да се качваме горе да видим тая женска.

Асансьорът беше празен и те го взеха до третия етаж. Коридорът бе слабо осветен, но откряха стаите с номера от двеста нагоре на следващия етаж.

– Стой точно тука – каза Еди. – не прави нищо, докато не чуеш врява.

Слим се изтегли в сянката, откъдето можеше да вижда коридора и края на стълбището. Еди се запромъква покрай вратите, като търсеше № 243, предположи, че стаята, която му трябва е в другия край и беше прав. Поослуша се пред вратата, но не чу нищо. Натисна внимателно дръжката с ръка и като почувства, че езичето на бравата поддаде, бутна леко. В стаята бе тъмно, но той пристъпи навътре и затвори вратата. Извади от джоба си малко фенерче и лъчът му бавно обходи стаята. Беше съвсем празна. Светна електрическата лампа. С пистолет в ръка бавно

тръгна напред, като бавно затърси местата, където някой можеше да се крие. Не откри нищо и се отпусна. Стаята беше разхвърляна, сякаш обитателят ѝ се беше облякъл набързо. На леглото имаше куп дрехи. На пода лежеше нещо бяло, копринено, като че ли някой току-що го беше изхлузил от тялото си и оставил там. Тоалетката бе претърпана с козметични бурканчета, част от съдържанието на една голяма пудриера бе разсипано върху килима. Еди отвори няколко чекмеджета и погледна в тях, но не откри нищо интересно. Обърна се към отворения прозорец и погледна навън. Тяхната „Еърфлоу“ бе изчезнала. Надвеси се навън, но улицата бе пуста.

Изпсува тихо, като се взираше в полумрака. Какви, по дяволите, ги вършеше Флин? Къде бе отишъл? Изгаси светлината и се измъкна от стаята. Слим излезе от сянката и Еди го сграбчи за ръката.

– Флин се е изпарил. В стаята няма никой. Мисля, че тя е отишла на някоя среща.

Слим наостри уши. И двамата се ослушаха. Съвсем смътно дочуха някой да говори долу. Слим се промъкна до края на стълбището и погледна към фойето. За миг остана така, облегнат на парапета, след това рязко се обърна.

– Федералните – прошепна. Намерили са портиера. Затова Флин е офейкал. Айде... трябва да изчезваме.

– Спокойно – каза тихо Еди. – Има някаква измама тук.

– К'ви ги дрънкаш? – запита Слим с пистолет в ръка.

– Коя е тая Борг? – на свой ред попита Еди. – Какъв ѝ е Райли?

Как така се появяват ченгетата, когато тя ми определя среща?

– За Бога, давай да тръгваме, пък после размишлявай.

– Аз оставам да видя. – Еди тръгна обратно и Слим го последва, роптаейки.

– Ще се настаним в съседната стая за всеки случай, ако ченгетата се интересуват от 243.

Те заеха позиция зад вратата на празната стая, която оставиха откритата. Така можеха да виждат тъмния коридор. Стояха и чакаха. Еди чувстваше във врата си топлия дъх на Слим, който бе плътно зад него. Тъкмо когато се измориха и се отпуснаха, по коридора тихо премина човек. Едър, мощен тип, с широки рамене и сурово лице с бронзов загар. Еди видя как той излиза от полезрението му и чу как изкачва стълбите към следващия етаж. Не помръдна, нито издаде звук. Знаеше, че двамата със Слим са натясно, и че няма да е от полза, ако започнат да гърмят. Човекът бе агент на ФБР, Еди беше сигурен в това. Знаеше, че няма да е

на хубаво, ако започне да си разменя изстрели с ченге, а и не си търсеше белята. Почакаха няколко минути и след това човекът се върна. Слим задиша учестено. Започваше да се разгорещява.

Агентът на ФБР поспря до тяхната врата и погледна през рамо назад. Изглеждаше озадачен, като че ли се опитваше да проумее нещо, после слезе по стълбите. Те си отдъхнаха малко. Еди понечи да излезе на коридора, но Слим го дръпна обратно. Вратата на стаята срещу № 243 леко се отваряше. Еди бързо притвори тяхната врата, като я остави достатъчно открената, за да наблюдава. Отсрещната врата се отвори и една жена подаде глава навън. Той веднага я позна. Беше жената която изпусна картончето в краката му. Устата му се разтегли в усмивка. Тя се поколеба, огледа се нагоре и надолу по коридора, след това с бързината на гущер се шмугна в № 243.

Еди погледна през рамо.

– как ти се струва тая работа?

– Тая фуста ли ти подхвърли картончето?

Еди кимна.

– Какво прави отсреща?

– Точно това ще разбере – отвърна Еди, като стъпи тихо на коридора.

– Страшно време си избрал, няма що, тъкмо когато ченгетата дебнат наоколо.

– Слушай Слим – прошепна Еди. – Не ми харесва нещо. Тази работа трябва да я поразровим.

Слим сви рамене. Започваше да нервничи.

– Отивам в стаята, от която тя излезе, и после, ако още съм цял, ще си поприказвам с нея. Гледай за ченгетата, а?

Слим кимна и Еди прекоси коридора. Натисна бавно дръжката и влезе в стаята. Лампите горяха. С един поглед обхвана цялото помещение. Лек трепет премина по тялото му и той бавно отпусна ръката с пистолета. На пода лежеше мъртъв мъж. Нямахше съмнения, че е наистина мъртъв. Малката синя дупка в средата на челото му подсказа на Еди, че бе мъртъв, като агнешки котлет.

От известно време Мама Грисън гледаше втренчено в стената и Док Уилямс започна да се притеснява. Когато Майчето изпаднаше в такива замислени състояния, това значеше, че някой ще си има неприятности. Док се забавляваше с един автомат. Той нагласи заоблнения пълнител и

прегледа лъскавите патрони, калибър 45, които бяха в него; след това загуби интерес, остави го на пода и си запали цигара. Не поглеждаше Майчето, защото тя не обичаше хората да проявяват интерес към нея. Тя седеше толкова неподвижно, че накрая той се изправи и излезе от стаята. Отвори входната врата и застана, загледан в градината, слабо осветена от луната. Почувства се по-спокоен и облегна дългия си тънък скелет на рамката на вратата.

Майчето не беше забелязала неговото излизане, изведнъж се размърда и стана от стола. По вида ѝ личеше, че е взела решение, пристъпи тромаво към масата и извади от чекмеджето, скрито отдолу, парче гумен маркуч.

Док чу, че тя се движи и обърна глава. Видя я през отворената врата. Забеляза с любопитство гумения маркуч в ръката ѝ. Тя се изкачи по стълбите с изненадваща за туловището ѝ бързина. Док килна шапката си над очите и се почеса по тила. Майчето го бе хвърлила в недоумение.

Мама Грисън влезе в стаята на мис Бландиш. Запали лампата. Мис Бландиш бързо се изправи в леглото. Майчето приближи с гумения маркуч в ръка и седна на леглото съвсем близо до нея. Държеше маркуча така, че тя да може да го вижда.

– Пердашена ли си някога с такова нещо? – попита Майчето сурово.

Мис Бландиш поклати безмълвно глава. Тя току-що се бе събудила от един неспокоен сън и това ѝ изглеждаше като продължение на кошмара.

– Боли – рече старата жена и я удари през коленете с невероятна сила.

Мис Бландиш застина и побледня, пронизана от остра болка. В мътния ѝ сънен поглед проблясна внезапен гняв. Тя се изправи с усилие в леглото, като отхвърли завивките и сви малките си юмруци.

– Само да посмееш да ме удариш отново така... – започна тя.

Мама Грисън се ухили. Големите жълти зъби и придаваха вълчи вид и удивителна прилика със сина ѝ.

– Надуваш се... така ли? – едната от огромните и горещи ръце сграбчи китките на мис Бландиш и ги прикова като с клещи. Мис Бландиш се заизвива и задърпа, но не успя да освободи ръцете си. Мама Грисън започна яростно да я налага с гумения маркуч.

Долу Уопи прекоси градината и срещна Док, който все още стоеше на вратата.

– Еди няма ли го още? – попита Уопи.

Док поклати глава. Последва Уопи във всекидневната. Уопи взе една бутилка и я вдигна срещу светлината.

– Няма ли нещо за пиене в тази проклета дупка? – простена той, като остави обратно бутилката.

Док отиде до шкафа и взе пълна бутилка. Извади тапата и наля две чаши.

– Къде е Майчето? – любопитства Уопи, като отпи една голяма глътка.

Док завъртя глава.

– Горе е, мисля, че обработва оная кукла.

Уопи напълни чашата си отново.

– Защо? – попита той. – Тя си е направо сладурана. За к'во беснее Майчето?

– Отде да знам? – рече смутено Док. – Старата вълчица седя тук цяла вечер, мисли, мисли, след това стана, грабна някакъв гумен маркуч и се пръждоса горе.

Изведнъж двамата мъже се спогледаха.

– Какво е това? – попита неспокойно Уопи.

Стояха така няколко минути, след това Док включи радиото. Засили джазовата мелодия, която изпълни стаята.

– Не трябва да я кара да крещи така – рече неловко той.

Горе Мама Грисън седеше пак на леглото, като дишаше тежко през месестия си нос. Малките ѝ черни очички наблюдаваха мис Бландиш. Гуменият маркуч лежеше на пода, където го бе изпуснала. Мис Бландиш седеше изправена и извиваше чаршафа в ръцете си. Лицето и потрепваше конвулсивно и по страните ѝ се стичаха сълзи.

– Сега можем да поприказваме – рече Мама Грисън.

Мис Бландиш не отговори, но я слушаше. Майчето започна бавно, но без да подбира думите си. Изведнъж мис Бландиш каза „не“ и след това продължи да го повтаря. Мама Грисън все още говореше. Мис Бландиш се бе отдръпнала в края на леглото. Тя коленичи с лице към стената, закри лицето си с ръце, като повтаряше „не“.

Накрая Майчето изгуби търпение.

– Не можеш да се отървеш, малка глупачко – озъби се тя. – Никога няма да се върнеш у вас, дори и след сто години. Знаеш прекалено много... ясно ли е? Като плати тези мангизи, татенцето ти никога вече няма

да види своята прелест... избий си т'ва от тиквата. Слим все някога трябва да има някоя жена и е избрал теб. Ако си добричка, оставаш тук, ако ли не – ще те натикаме в чувал с прерязано гърло и после те чака дълбокият гьол. Казвам ти го ясно. Ще му дадеш ли възможност на Слим? Знаеш к'во ти казах. Какъв е отговорът?

Мис Бландиш обърна глава и погледна старата жена.

– Няма. Нищо не можеш да направиш, за да ме накараш някога...

Мама Грисън се изправи.

– Брей, какво упорито момиченце – каза тя. – Сега ще ти кажа нещо. Слим винаги е бил добро момче и той ще има т'ва дете го иска. Сигурно мога да те бия до затыпяване, ама може би не мога. Това не оправя нещата... ти ще правиш каквото ти казвам и ще ти хареса, преди да съм свършила с тебе... ясно? Долу имам едно хубаво хапченце, от него ще ти дойде друг акъл. Можеш да си помислиш до довечера... ще ти донесе сладки сънища. Имаме си оправия за момичета като теб. Малко опият и упоритостта изчезва... така е.

Обърна се към вратата и я отвори.

– Пак ще дойда.

Еди пое дълбоко въздух и килна шапката си назад. Каза си, че трябва да действа бързо. При такъв обрат и с тези ченгета долу беше изпаднал в дяволски трудно положение. Пристъпи към мъртвеца и коленичи, като се държеше настрана от просмукания с кръв килим около главата му. Веднага го позна. Беше Хайни, онзи вестникар, който каза на федералната полиция за Бейли. Еди се запита дали това е съвпадение. Набързо пребърка джобовете му, но не откри нищо интересно, само обичайните дреболии, които носи един мъж. Отвори портфейла и погледна вътре, след това с най-голяма бързина прибра всичко обратно. Изправи се и огледа стаята. Веднага забеляза, че не е имало борба. Предположи, че някой е почукал на вратата и Хайни е получил куршума, когато е отворил. От малката дупка Еди заключи, че пистолетът е бил почти играчка. Вероятно жена беше свършила тази работа. Леко докосна ръката на Хайни. Беше още топла. Трябва да е бил очистен много скоро. Сигурно докато Слим и той са били на етажа, прекрасно местенце, няма що.

Той погледна в коридора. Слим още наблюдаваше до стълбите, измъкна се от стаята и затвори вратата. Старателно избърса дръжката с носната си кърпичка. Беше малко късно за предпазни мерки, но навикът си е навик. Пресече до № 243 и опита дръжката, но вратата беше

заклучена. Почука леко. Слим погледна през рамо към него и после продължи да се визира надолу. Еди почука отново. Долепи ухо до вратата и пошушна:

– Айде, сестричке, отваряй или ще избия вратата!

Тя пак не отговори.

Изведнъж от улицата долетя воя на полицейски сирени. Еди рязко се извърна. Слим му махна с ръка да идва. Жената от 243 започна да на-дава писъци, които късаха нервите на Еди.

– Тая курва ще ни прати по дяволите... давай да се махаме.

Втурнаха се към стълбите и се понесоха нагоре към следващия етаж. Чуха отварянето на врати и крясъците на хора; след това трополене на крака при нахълтването на ченгетата.

– Покрива – изпъшка Еди. – Тю-ю, защо, по дяволите, оставихме автомата.

Вривата долу се чуваше слабо. Те се залутаха по коридора. Една врата в другия край изведнъж рязко се отвори и някакъв изплашен мъж подаде глава. Слим го удари пътьом, той изпъшка и се строполи. Някаква жена започна да крещи от стаята. В края на коридора се виждаше вратата, водеща към покрива. Беше заключена. Слим без колебание разби ключалката с два изстрела. Шумът от експлозиите в това затворено пространство разтърси двамата мъже. Едва поемайки си дъх, те се втурнаха по плоския покрив. Хладната тъмна нощ бе облекчение след горещата задуха в хотела.

След като притичаха до края на покрива, и двамата решително скочиха на съседната сграда, на около два метра по-долу. Беше тъмно и те бързо пропълзяха и си намериха прикритие. Над парапета, от който току-що бяха скочили, внезапно се появиха две глави с плоски шапки. Слим се поколеба и като се прицели внимателно, стреля два пъти. Едната от главите бързо изчезна, а другата се килна напред, сякаш бе улучена.

– Трябва да се разделим – каза Еди. – Ако се измъкнеш, ела в „Космос“.

Слим разтегна устни в гримаса.

– Ще се измъкна аз. Ще трябва да дойдат доста ченгета, за да ме спрат.

Еди го остави, свит зад едни комини. Слим обичаше трудните положения и Еди си каза, че ще се справи. Погледна към улицата долу. Беше се събрала тълпа и улицата бе блокирана от край до край. Пред хотела стояха в редица полицейски коли. Тълпата представляваше море от

обърнати нагоре глави. Като държеше пистолета си насочен, той се прехвърли през един близък парапет и се спусна на друг покрив. Скри се на най-тъмното място. Успя само да види няколко фигури, които предпазливо се движеха по покрива на хотела. Еди се ухили. Тези копои нямаха намерение да рискуват. Изведнъж чу как изтрещя пистолетът на Слим и видя едно от ченгетата да пада. Слим се забавляваше добре. Полицията стреляха усилено по мястото, откъдето проблясваха изстрелите. Еди чу как куршумите свистяха над главата му и бързо смени позата си.

Нямаше начин да се слезе от покрива на улицата. Всички долу бяха нащрек. Трябваше да се вмъкне в някоя сграда и да чака, докато напрежението стихне. Пистолетът на Слим истрещя отново; звукът бе още подалеч. Еди се зарадва, че Слим отвлича вниманието на ченгетата. Във всеки случай той никога не бе искал да има работа със Слим. Придвижи се внимателно, като се придържаше към тъмните места.

Изведнъж налетя на ченге. Оня излезе бързо иззад комините и се натъкна на Еди, преди и двамата да се усетят. Ченгето реагира бързо, но Еди го изпревари с част от секундата. Скочи напред и удари с юмрук едрата му глава. Ченгето, вместо да политне назад, тръгна към Еди и се вкопчи в него. Беше доста силен човек и в първия си устрем едва не сваля Еди на земята. За-литнаха за момент, после се отскубнаха един от друг. Еди не искаше да изпо-лзва пистолета си. Досега бе останал незабелязан и не искаше да привлича вниманието върху себе си.

Слим все още стреляше някъде наблизо. Полицията имаше палка и пистолет, но беше толкова възбуден, че не стреля. Той се нахвърли отново, но този път Еди бе готов да го посрещне. Удари го с цялата си сила, докато връхлита-ше, и ченгето се стромоляса долу. Еди се намери отгоре му и нанесе удар ме-жду очите с дръжката на пистолета. Изправи се неуверено и внимателно се огледа.

На покрива всичко бе спокойно, макар че Слим все още стреляше откъм хотела. Изглежда, бе решил да устрои голяма битка. Еди забеляза наблизо една капандура и като изгича напред, припряно я отвори. Бол-тът, който я дър-жеше, беше слаб и се счупи при първия натиск. Светна с фенерчето си в празната стая, сетне бързо провеси крака и се спусна долу. Протегна се и намести капандурата.

Отвори вратата на стаята и излезе в един тъмен коридор. Изгича до стъл-бите и с тихи, бързи стъпки слезе на втория етаж. Погледна през перилата преди да продължи и остана доволен, че го направи. Три плоски шапки се изкачваха стремглаво нагоре. Нямаше никакво време. Потта се стичаше по лицето му. Това наистина беше клопка.

Обърна се внезапно и безшумно влезе в най-близката стая. Вътре светеше и за миг си помисли, че стаята е празна; след това видя една жена, надвесена от прозореца, погълната от вълнението долу на улицата. Тихо затвори врата-та и с два скока прекоси стаята. Грубо обърна жената към себе си. Тя бе толкова ужасена, че не можа дори да изпищи. Блъсна я с пистолета си в гърдите така, че дъхът ѝ секна.

– Слушай, сестричке – каза бързо, – трябва да бъдеш послушна. Само да гъкнеш и ще си го получиш. Фантетата са по петите ми и нямам нито секу-нда.

Сетне, като я разгледа, видя, че е млада блондинка със сини очи. Беше със спретната черна пижама, която ѝ отиваше.

– Бързо в леглото – заповяда той.

Ужасена, тя се подчини и натрупа завивките около себе си. Той се надвеси над нея.

– Трябва да ме прикриеш. Ако копоите надникнат, трябва да ги изпърза-ляш. Само да издрънкаш нещо не на място и ще те надупча... ясно?

Протегна ръка и угаси светлината. След това легна на пода до отдалечения от вратата край на леглото. Лежаха в тъмното и слушаха тропота на крака и отривистите, резки възклицания на полицаите, които минаваха от стая в стая и измъкваха обитателите от леглата им. Еди се повдигна предпазливо, колко-то да види лежащото момиче.

– Не се шубелисвай, няма от к'во да се плашиш. Не съм легнал с теб, нали?

Тя обърна глава и го погледна в полумрака. Успя да различи само едно бяло петно, там където бе лицето ѝ. Момичето не каза нищо. Той плъзна ръка под завивката и хвана ръката ѝ.

– Просто ще стоя така, докато минат копоите. Ако те хванат нервите, може би ще вземеш малко сила от мен.

Тя лежеше неподвижно като мъртвец и той реши, че е страшно изплаше-на.

Изведнъж пред вратата отекнаха тежки стъпки. Една глава се подаде и ярък лъч светлина удари момичето между очите. Тя изпищя леко и вдигна глава. Еди лежеше зад леглото, но здраво стискаше ръката ѝ.

– Кой е? – попита тя.

– Окей, мис – рече ченгето, като я огледа добре, и то с удоволствие. – Не са ви безпокоили, нали?

– Какво има? – настоя тя. Еди ѝ го призна – тя се справяше с ролята си, като професионалистка.

– Търсим едни птички – обясни ченгето. – Ама ако не сте чули нищо, за-спивайте си пак... извинете, че ви събудих.

Еди се ухили безгласно. Такова лигавене и дрънканици от едно ченге!

– Бихте ли излезли, моля! – гласът на момичето прозвуча сърдито.

– Разбира се, разбира се – главата на ченгето се изгуби. Еди леко се по-отпусна, но отново застана нащрек, тъй като ченгето надникна пак.

– Приятни сънища – рече закачливо и изчезна с хихикане.

– Не се притеснявай – обърна се Еди към момичето. – Добре се справяш.

Тя не каза нищо, но той усети, че стиска ръката му. Лежеше на пода и слу-шаше. Врявата отвън нарастваше. Еди се зачуди дали не бяха за-ловили Слим. Чувстваше се в безопасност, легнал така в тъмното, и мислено се поздравя.

– Това беше добре свършена работа – каза тихо и тя стисна силно ръката му. Той бавно седна на пода, след това се изправи на крака. В сградата беше тихо.

– Окей, сестричке – ухили се в тъмнината, – благодаря, добре ги извози.

Блондинката още държеше ръката му. Повдигна се на лакът.

– Тръгваш ли?

Еди обърна глава и я погледна. Успя да види само неясните очертания на лицето ѝ до себе си. Тая кукла наистина си я биваше.

– Да-а – в гласа му звучеше съжаление. – Тръгвам си.

– Още не си се повозил – промълви тихо тя. Еди се втрещи.

– Ха, да му се не види... – рече той и избухна в смях и наистина остана.

След два дни в „Трибюн“ се появи обява, предлагаща няколко бурета боя. Мама Грисън подхвърли вестника на Док.

– Приготвил е мангизите. Сега трябва да ги приберем.

Док хвърли поглед на обявата и се ухили.

Майчето се обади.

– Ще бъде лесна работа, щом старецът трепери за дъщеря си. Аген-тите от ФБР-то са нащрек, ама няма да мръднат, докато той не я получи обратно. Първо взимаме мангизите, после ги извозваме. Напиши друга бележка и му кажи как да предаде чантата. Кажи му да иде с кола до бензиностанцията на Максвел. На километър и половина от там ще види

светлина. Щом я види, да хвърли чаантата встрани от пътя. Трябва да кара бързо, да не спира и да дойде самч. Кажи му, че ако почне да хитрува, ще бъде лошо за куклата. Когато момичетата ги отвличат, може да им се случат един куп неща и без да бъдат очистени... кажи му го.

Майчето погледна към Флин, който ке излежаваше полузаспал в един фо-тгойл.

– Излез на пътя зад бензиностанцията с еднво фенерче и като дойде старецът, дай му сигнал. Няма да си имаш неприятности, ама може да се опитат да те проследят. Пътят е все прав и няма начин да тръгнат след теб, без да ти забележиш. Ако се приближат, пусни чантата в средата на пътя, ще се разколебаят. Като видят, че си оставил мангизите, ще се отеглят, щото ще знаят какво значи т'ва за момичето. Лесна работа е, ама гледай да не я оплескаш.

Флин кимна с глава и попита:

– Утре вечер ли?

– Аха – мама Грисън потри огромните си ръце. – Ще бъде един път работа.

Флин и Док я оставиха и се качиха горе в стаята на Еди. Той лежеше в леглото. Махна им с ръка, когато нахълтаха.

– Мангизите са готови – рече Флин, като седнаше на леглото. – Утре вечер отивам да ги взема.

Док неспокойно крачеше из тясната стая.

– Имаш ли нещо за пийване, Еди?

– Аха, ще го намериш в шкафа... Подай и на нас.

Док пригответи три пълни чаши и ги подаде. Флин отпи, после остави сво-ята на пода близо до себе си.

– Да си виждал Слим? – попита той.

Док се ухили.

– Слим кърти. Още не се е свестил от леката си уплаха от миналата нощ.

Флин погледна Еди и се ухили похотливо.

– Охо, ти си късметлия. Точно по средата на боя си намираш някоя кукла и го довършвате в леглото.

Еди сви рамене.

– Не мога да се отърва от тях – усмихна се той. – Слушайте, хлапаци, тези женски си падат страшно по мене. Не направих ли Слим за смях, а?

И тримата се изсмяха гръмогласно.

– Виж к'во, Еди – каза Док, като бършеше очите си. – Слим добре

ги обра-боти тези ченгета. Трина нехранимайковци очистени и четири тежко ранени. Слим нямаше и драскотина, но направо му бяха изкарали акъла.

Флин поклати глава.

– Басирам се, че не беше уплашен – той отново взе чашата си. – Това е най-хладнокръвният тип, когото познавам.

Док премигна.

– Не е чак толкова хладнокръвен – рече той и врътна глава към тавана. – Направо се е запалил по тая кукла горе.

Еди го погледна сърдито.

– К'во става с куклата? Нещо я забравих в тая суматоха.

Док сви рамене.

– Майчето я е упоила с малко наркотик, дигна го от мен. Не е лошо изми-слено, няма да прави пакости и ще приема, каквото я сполети.

Еди отхвърли нетърпеливо завивките и се измъкна от леглото. Грабна па-нталоните си и започна бързо да се облича.

– Мисля да я видя тая кукла – мрачно измърмори той. – Не съм я виждал от няколко дена и искам да видя к'во прави Майчето с нея.

Док и Флин се спогледаха.

– По-спокойно – рече нервно Док. – Знаеш, че Майчето ни каза да не зака-чаме женската.

– Хич не ме интересува к'во е казала Майчето – отвърна Еди, като оправяше вратовръзката си. – Ще хвърля едно око на тая кукла да видя какво става.

– Окей – сви рамене Док. – Аз ще седна горе на стълбите и ще ти обадя, ако идва Майчето, а Флин ще държи Слим под око.

Еди им се ухили.

– Чудесно, няма да се бавя.

Той се измъкна предпазливо от стаята, хвърли поглед надолу, след това изкачи стълбите до втория етаж с бързи, безшумни стъпки. Стигна до стаята на мис Бландиш. Вратата бе залостена отвън. Изтегли резето и мушна глава вътре. Леглото беше срещу него и той видя мис Бландиш да седи изправена, издърпала завивките до брадичката си. Коленете ѝ бяха събрани ши бе се-днала в най-отдалечения край на леглото. Свита така, тя изглеждаше дребничка. Лицето ѝ пламтеше, в очите ѝ имаше неестествен блясък. Еди си помисли, че тя е най-сладката кукла, която някога бе виждал. Те се погледнаха и той ѝ се усмихна.

– Не се плаши, пиленце. Мисля само да те видя и да чуя някои неща.

– По-добре си върви – отвърна тя.

Той не се помръдна. Нито отстъпи, нито влезе в стаята – просто не помръдна.

– Слушай, момиче, аз съм на твоя страна – гласът му бе мек – и искам да се отървеш. Нищо няма да започвам... честно ти казвам. Хайде да си попри-казваме малко.

Тя сви рамене с безразличие и той влезе в стаята, като тихо затвори врата-та след себе си.

– Ето – оживи се той и измъкна плоската си бутилка, – пейни си.

Мис Бландиш взе бутилката и я надигна. Той видя как гърлото ѝ се свива от парливия вкус на алкохола и как от устата ѝ потича тънка струйка. Наведе се напред и измъкна бутилката от ръката ѝ.

– По-спокойно – измърмори уплашено. – Това е силно.

Тя прокара ръка по лицето си, като че ли обърсваше паяжини. Еди седна на леглото и я загледа с любопитство.

К'во правят с теб? – попита я той.

Мис Бландиш го погледна с отсъстващ погледна с отсъстващ поглед. Еди почувства как големите ѝ очи гледат през него към стената отзад и това го смути.

– Хайде развържи си езика, сестричке – каза ѝ нежно. – Може да направя нещо за теб.

– Тука идва едно високо, слабо същество – изрече тя бавно, сякаш говоре-ше на себе си. Той трябваше да се наведе напред, за да я чува. – Само стои и ме наблюдава от вратата и издава ужасни тихи стенания. Влезе снощи. Бях заспала. Събудих се и го намерих до леглото. – тя спря и огледа притеснено стаята.

– Направи ли ти нещо? – попита Еди.

Мис Бландиш извърна сепната глава, осъзнавайки, че той все още е при нея.

– Ти сънуваш ли въобще? – попита го тя. – Ужасни сънища. Събуждаш се изплашен. Лежиш неподвижно и се чудиш дали още сънуваш или е свърши-ло. Така беше снощи. Сънувах... не помня какво сънувах... странно как човек забравя и пак знае, че е било страшно. Имах едно куче, което обикновено сънуваше пред камината – ужасяващи сънища. Краката му потръпваха и стенеше. Съжалявах го, но то се събуждаше и отиваше в готварната... май, като се събудеше, не помнеше.

Еди пое дълбоко дим чак в дробовете си. Доволен беше, че запали цигара. Предполагаше, че тя иска да говори и да махне всичко това от съзнанието си, но не бе сигурна в него. Той седеше съвсем неподвижно,

само бавно изпу-скаше дима през ноздрите си.

– Да-а, имал съм лоши сънища, ама не значат нищо.

– Този сън беше лош. Виждаш ли, стана още по-лошо, когато се събудих. Той беше съвсем близо до мен. Беше тъмно... но то чух да стене съвсем наблизко. Като вятъра... знаеш как вятъра стене, когато вали. Приятно е да го слушаш пред буен огън... ама не беше приятно да слушаш него. Отначало си помислих, че съм пак у дома... но след това разбрах, че е влязъл той. Лежах съвсем неподвижно в леглото... и се преструвах на заспала. Мислех дори, че мога да се преструвам и на умряла. Трябва да е хубаво да си умрял... някога се страхувах да не умра... сега не ме е грижа. Стаята беше студена... студ ме облъхна, когато той издърпа завивките. Преструвах се на умряла и студена. Не бях облечена... старицата ми беше взела дрехите... бях само по бельо... Щеше ми се да съм в чувал... зашит здраво около врата. Дебелото зебло щеше да бъде толкова удобно... – тя млькна и раздвижи колене. Еди хвърли угарката си в празната камина и запали нова цигара. – Мразя да ме докосват – рече изведнъж тя. – Стисках коленете си... неподвижна... точно като мъртвец. Чудя се защо хората се вкоченяват, като умират. Кучето, за което ти казах, дето сънуваше, умря. Намерих го на сутринта. Ужасно бе да го докоснеш... като парче дърво. Краката му бяха изпружени и дълго време не можахме да направим нищо с него, след това омекна и успяхме да го погребем. Не бях изплашена от тъмното. Дори ми беше добре. Разбираш ли, не можехме да се виждаме един друг. Мисля, че и той беше доволен от тъмното, защото, ако искаше, можеше да запали светлината... нали? Опитах се да потъна в дюшека. Натиснах се с всичка сила в дюшека, но нищо не стана. Ръката му беше студена, съвсем... лека отгоре ми. Вътре в мен нещо малко и твърдо растеше и растеше. Чувствах го вътре, като развиваща се пружина. Чаках я да се развие така, че да изпищя, тя растеше и растеше, но въобще не се разви. Ще ми се да съм мъж... мъжете не се притесняват за такива неща, нали? Момичетата са зле... понякога им призлява... но ти знаеш за това, нали? Щеше ми се дори да повърна – тя отчаяно удари със свити юмруци коленете си. – Един път четох за мъж, който преживял катастрофа и вече не бил като другите мъже. Щеше ми се всички мъже да са така... но и това не помогна. Чувствах как студената му ръка ме опипва. Беше като малка змия, легнала при мен. Мразя змии... а ти?

Еди се изправи. Не можеше да издържа повече.

– Слушай, малката – каза тихо той. – Отсега нататък ще те пазя.

– Но той не направи нищо... отиде си. Знам, че ще се върне...

старицата ми каза – тя започна тихо да плаче. – Какво ще правя? Той е такъв страхливец... стои само и ме опипва със студените си ръце. Поне да направеше нещо, вместо да стои така. Не ме интересува какво ще направи, само да можеше да си ида у дома. Искам да си ида у дома...

– Аз ще оправя тая работа, малката – рече Еди. – Не се разстройвай.

Той отвори вратата и излезе. Не погледна назад. Има неща, които човек няма сили да погледне – и мис Бландиш бе едно от тях. Срещна Док до стълбите. Двамата слязоха мълчаливо долу. Флин, който се бе облегал на стената до стаята на Слим, ги последва. Влязоха в стаята на Еди.

Еди отчаяно сви рамене.

– Този мръсен кучи син ще я побърка – рече той ядосано. – За нея е по-добре да умре.

– Е, за Бога, Еди – обади се Флин. – Остави ги на мира, а? Жените винаги носят неприятности и ти знаеш, че Майчето няма да те търпи, ако буйстваш.

Еди се замисли.

– Смятам, че тая кукла ще е по-добре да умре – въздъхна накрая той.

ШАЙКАТА НА РАЙЛИ ОБВИНЕНА ЗА УБИЙСТВОТА В „ПАЛАС“

Убитият идентифициран

ДНЕС ДЖОН БЛАНДИШ ПЛАЩА ОТКУПА

Научаваме, че мъжът, който бе жестоко убит в хотел „Палас“, е идентифициран като Алвин Хайни, нещастния журналист от светската хро-ника. Точно Хайни обади на полицията, че бандата на Райли го е разпитвала за местонахождението на дъщерята на Джон Бландиш – отвлечената наследница. Стана ясно, че откупът 500 000 долара ще бъде платен днес. Джон Бландиш, който се страхува за безопасността на дъщеря си, е забранил намесата на щатските власти, въпреки, че Министерството на правосъдието е готово да вземе участие в това, което ще стане най-

голямото разследване на века, когато се установи, че отвлеченото момиче е в безопасност.

Полицията има основание да вярва, че Алвин Хайни е бил убит от бандата на Райли. Двамата мъже, които избягаха след отчаяна престрелка на покрива на хотела, бяха идентифицирани от портiera по полицейски фотографии...

Мама Грисън прочете съобщението на шайката си. Когато остави вестника те се спогледаха с усмивка.

– Тази въшка Райли свърши чудесна работа, като се захвана с това – каза Слим – ...всичко се пише на него.

Еди изглеждаше замислен.

– Да-а, може за сега да е окей, ама запитал ли си се кой точно е пречукал Хайни. Не е Райли... знаем това, не сме и ние. Онова, което не ми дава мира, е какво общо има тука тая Борг. Залагам последния си цент, че тя е очистила Хайни... ама защо? Знае нещо, което ни свързва с Райли, и това не ми харесва.

Майчето го погледна с малките си черни очички и поклати глава.

– Еди, ти си прав. Има някаква измама тука, дето може да ни подхлъзне. Преди да приберем мангизите, трябва да знаем нещо за тая Борг. Да идеш в града и да видиш дали не можеш да научиш нещо за нея, а?

– Окей, Майче... кой иска да дойде? – Еди погледна въпросително Слим, който поклати глава.

– Най-добре иди сам – намеси се Майчето, като гледаше Слим – и добре внимавай как пипаш. След историята от оная вечер ченгетата ще са нащрек и ще внимават за всеки, дето не им харесва. Голям шанс е, че портiera ви е объркал.

Еди видя, че Слим яростно си гризе ноктите. Направо го хващаха нервите. Еди си помисли, че на мис Бландиш й се пише лошо. Улови погледа на Май-чето и извърна глава. Тя стана и го последва навън.

– Не можеш ли да кажеш на Слим да остави на мира оная кукла горе? – попита той.

Майчето го изгледа внимателно.

– Слушай, Еди, т'ва не е твоя работа... не разбираш ли? Ти си добро момче и правиш каквото ти се каже... стой настрана от тая работа.

– О-о, хайде, Майче – Еди опита да се усмихне. – Тая сладка кукла не заслужава да я мърси такъв левак. Защо не оставиш момичето на мира?

Очите на Майчето изведнъж светнаха гневно. Дебелите ѝ устни се изкри-виха и оголиха зъбите. Изглеждаше като стара вълчица.

– Внимавай – озъби му се тя. – Слим ще я има тая кукла, ако я иска. Знаеш, че Слим е бил добро момче с жените и ако тази му харесва... е, може да я има.

Еди се усмихна подигравателно. Знаеше, че е опасно, но искаше да се добере до истината.

– К'во му правиш на момичето... подготвяш нещата за Слим, а? – думите му бяха изречени тихо и бързо. – Толкоз ли е страхлив, че не може да оправи едно момиче, без да си я укротила предварително с малко опиат?

Майчето го удари през устата с опакото на ръката си. Ударът беше силен и му разрани устните. Той се олюля леко на пети, но успя да изобрази усмивка.

– Окей, Майче – каза, като се оттегляше. – Да забравим, а?

Той я остави, застинала неподвижно, месестото ѝ лице бе позеленяло от гняв. Предполагаше, че тя вече няма да се върне към този въпрос, но трябва-ше да внимава. Поколеба се с коя кола да отиде и реши да вземе доджа. Доколкото разбираше от тези работи, полицията сигурно бе забелязала другата, а той не искаше да рискува.

Стрелките на часовника над нощния клуб „Космос“ показваха един и дванадесет, когато той спря отпред. Измъкна се от колата и влезе в клуба. Чистачките все още слагаха ред след миналата вечер и той трябваше да мине внимателно между кофите, като стъпваше по мокрите плочи. Момичетата репетираха под ръководството на един дребен слаб мъж, облечен в бял пуловер и мръсни фланелени панталони. Пианистът блъскаше по пианото с цигара, увиснала между устните. Момичетата се усмихнаха на Еди – беше добре известен в клуба и всички го обичаха. Той поспря, колкото да ощице някой начервена буза и да потупа някой загладен задник, преди да отиде в канцеларията.

Пийт седеше с крака върху бюрото и размишляваше. Изглеждаше изненадан, че вижда Еди. Пийт бе дебел и мазен. Неспokoйните му очи огледаха Еди, преди да му предложи отпуснатата си ръка.

– Как си, Пийт? – Еди седна на ръба на бюрото. Как вървят работите?

Пийт започна да хленчи.

– Бизнесът хич го няма – отвърна, като запали една черна пура. Еди

си взе от кутията без покана. – Всички се изнервиха от оная стрелба.

– Да-а – ухили се Еди, – четох за нея. Т'ва дрънкало Райли май ста-
на важна клечка тук напоследък.

Пийт се начумери.

– Има нещо съмнително тука – рече той, като дъвчеше пурата си. –
Райли никога не е пипвал такава голяма работа. Трябва да е откачил или
нещо такова. Е, ако беше Слим...

Еди леко присви очи.

– Слим беше за една седмица извън града – рече спокойно. – Аз бях
с него и с другите момчета.

– Разбира се, разбира се. – Пийт се взираше разсеяно в тавана. –
Бил си извън града, така е. Не съм те виждал наоколо от известно време.
И все пак, ако аз бях отвлякъл тая Бландиш, щях страшно да внимавам.
Ченгетата чакат само да се вземе откупът и да се върне момичето, за да
започнат война. И самолети имат готови.

– Е, това си е работа на Райли – рече безучастно Еди.

– Да, както казваш... това си е работа на Райли.

– Някога да си попадал на една женска на име Ана Борг? Попита
небрежно Еди, като разглеждаше пурата си, но Пийт го стрелна с
поглед.

– Разбира се, че познавам Ана. И какво от това?

– Искаме да знаем нещо за тая кукла – наведе се Еди напред. – Коя
е тя?

– Да ти кажа, Ана е екстра момиче...

– Остави т'ва – грубо го прекъсна Еди. – Знам как изглежда... Ис-
кам да знам коя е тя и с какво се занимава.

Пийт го гледаше през гъстия облак дим, който излизаше от влажна-
та му уста.

– Сериозно ли се интересуваш?

– Хайде, Пийт, изплюй камъчето – отвърна рязко Еди. – Важно е.

– Ана е с гангстерите – рече бавно Пийт.

– От чия шайка е?

Пийт се усмихна. Наведе се напред и дебелата му физиономия се
приближи до лицето на Еди.

– На Райли!

Еди се вцепени.

– За Бога...

– Да, мислех си, че това ще те стресне – червените очички на Пийт
святка-ха. – И вярвай, Еди, доста хора се стряскат от същото нещо.

Питат защо Ана не е с Райли. И точно това ги кара да се навъртат тука. Подозрително, нали? Райли слага ръка на оная кукла Бландиш и зоарязва Ана без пукната пара!

– Може би тя наблюдава как вървят нещата – предположи Еди.

– Ами! – отвърна Пийт. – Не е моя работа, но мисля, че на Ана й е дошло много. Освен т'ва тя не е от онези, дето се оставят лесно. Ще причини маса неприятности, преди да я изритат.

Еди се замисли.

– Къде е отседнала? – попита накрая. – Още ли е в „Палас“?

Пийт се измъкна от стола си. Хвърли угарката от пурата си в месинговия плювалник до вратата.

– Каква е тая работа? – попита кисело. – Защо се интересуваш от Ана?

– Майчето иска да знае.

Пийт присви устни, но не подсвирна.

– Майчето ли?

Изглеждаше сепнат. Майчето си имаше име в неговите среди и то не беше от приятните.

– Ами... да, тя е още в „Палас“ и пред вратата й седят две ченгета. Ония от пресата не знаят, че тя е била в хотела, когато са пречукали тоя Хайни, но ченгетата знаят.

– Защо не я окошарят? – попита Еди.

– Виж к'во, тези ченгета отФБР-то са хитри. Мислят, че Райли е дошъл да види Ана в хотела, натъкнал се е на Хайни и просто е трябвало да го гръмне заради плямпането. Е, те така си го представят. Ако я държат под око доста-тъчно дълго, ще изровят Райли.

Еди помисли още малко.

– Слушай, Пийт, трябва да поговоря с тая женска... ти трябва да ми помо-гнеш. Не искам на ченгетата да им хрумнат разни неща за мен, така че трябва да уредиш една среща. Позвъни й да дойде направо тука. Аз ще чакам, ще говоря с нея в тая канцелария и ченгетата няма да узнаят нищо.

Пийт започна да протестира, но Еди го сряза.

– Майчето иска да се свърши тая работа, по-добре е да го направиш – той измъкна топка зеленикави банкноти от джоба си и ги бутна през бюрото. – най-добре е да си платя за телефонния разговор – добави, като се хилеше.

Пийт се поколеба за момент, след това взе зеленикавите банкноти, погледна ги и придърпа телефона към себе си. Набра номера на хотел

„Па-лас“.

– Дайте ми мис Борг – и след малко: – Ти ли си Ана? Тук е Пийт от „Ко-смос“. Слушай, малката, искам да дойдеш направо... да... важно е. Можеш ли да дойдеш веднага? Окей. Ще те чакам – той остави слушалката на вилката. – Ще бъде тук след десет минути.

– Чудесно – ухили се Еди. – Лесно идват при теб, а, Пийт?

– Отнасям се кротко с нея – отвърна Пийт. – Имам слабост към тая кукла и ако не беше за Майчето, нямаше да го направя.

– Не се притеснявай, няма да бъде груб... не ми е в стила... просто искам един братски разговор с тая женска и т'ва е всичко. Сега ти се разходи... нали, и ме остави тук. Като се върнеш, канцеларията е пак твоя.

Пийт се поколеба за миг, след това си взе шапката и излезе. Еди извади пистолета си и го сложи на бюрото. Нямаше да рискува с момиче, което работи за Райли. Момичетата на гангстерите сигурно добре се владеят, но не бе разумно човек да ги стряска. Той се отпусна на стола си и зачака. Минутите се нижеха и Еди не откъсваше очи от електрическия часовник на бюрото. Чу остро потракване на обувки с дървени токчета и сложи ръка на пистолета. Вратата се отвори със замах и Ана Борг влезе. Стигна до средата на стаята, преди да го види. С влизането беше затръшна вратата. Тя спря рязко и лицето ѝ изгуби цвета си. Еди се възхити на бързината, с която се съвзе. Беше стресната, но умът ѝ работеше. Помисли, че си я бива. Райли е знаел как да ги избира, макар че е бил мухльо. Тя бе видяла пистолета и не направи опит да помръдне.

– Как си, малката? – ухили се приятелски Еди. – Не се стряскай... за сега нищо няма да започвам. Само си остави чантата на бюрото, а? Там вие, сладураниите, си носите оръжието... нали?

Тя подхвърли чантата на бюрото и седна. Дишаше учестено, но иначе бе спокойна. Еди взе чантата, погледна вътре и я натъпка в едно чекмедже. След това мушна пистолета си обратно в кобура.

– Знаеш кой съм... нали? Попита той.

Тя не каза нищо.

– Ти ми остави визитната си картичка оня ден – продължи Еди. – Попита къде е Райли.

Тя се отпусна малко, но очите ѝ останаха нащрек. Еди извади пакет цигари и ги бутна през бюрото към нея. Тя се поколеба за момент, след това взе една. Еди се изправи, и като заобиколи бюрото, запали цигарата ѝ. После се настани съвсем близо до нея, на ъгъла на бюрото, и се ухили.

– Слушай сега, трябва да се разберем – започна той. – Оная вечер

ти едва не ме вкара в бяла... ама не ти се сърдя. По дяволите... не аз пречуках Хайни, а ти... и си го знаеш.

Тя го гледаше втренчено, без да трепне.

– Какво ме е грижа? Те го лепнаха на твоят приятелче, а той е на сигурно място... така че да забравим тая част. Аз дойдох и посрещането ми наистина беше топло. – През цялото време той я уговаряше нежно и виждаше, че тя се отпуска и превъзмогва уплахата си. – Ти и аз можем да се разберем, ако станеш малко по-любезна.

– Къде е Райли? – попита тя рязко. Гласът ѝ бе дрезгав, като на ония жени, дето се вайкат в ефира.

Еди се отпуска леко назад. Каза си, че вече е постигнал нещо.

– Ами защо мислиш, че аз знам къде е Райли?

– Ти си видял Райли в нощта, когато е гепил оная пачавра Бландиш – отвърна Ана, като го наблюдаваше хладно.

Еди си каза, че наистина си я бива. Харесваше му извикта на миглите ѝ. Никак не приличаше на евтина любовница на гангстер. Тя не беше само грим и пудра. Можеше да я обелиш и да видиш, че и отдолу е добра.

– Как разбра това? – попита Еди.

– Добре, умнико – отвърна тя. – Аз ще ти кажа факти и след това можеш да говориш. Райли ми звънна от Джони. Каза, че се е натъкнал на теб и мисли, че Слим може да опита да ги метне. Аз бях при Джони и говорих с него, но той каза, че Райли и момичето са останали през нощта и след това отишли някъде. Не знаеше къде.

Еди мислено похвали Джони, но не показва колко е доволен. Работите щяха да се оправят в края на краищата.

– Е, и какво? – запита той.

– Райли изчизна. Заряза ме зарад една пикла... ето какво. – две ярки червени петна се очертаха на страните ѝ, а очите ѝ светнаха гневно. – Искам да знам къде е Райли и защо не ме е извикал.

Еди се почеса по главата, правеше се на тъп.

– Мисля, че и ченгетата искат да знаят къде е. Той наистина се е хванал на едро, като е сложил ръка на тая кукла. Брей! Не мислех, че е способен на такова нещо.

Ана внезапно се изправи.

– Престани да шикалкавиш! – озъби се тя. – Какво знаеш?

– Окей, сестро, недей да се плашиш. – Еди също се изправи. – Не знам много, но това, което знам, е трудно за казване. Знам, че си била близка с Райли и както съм чувал, си му била вярно другарче. Е,

малката... той май наистина е решил да ти бие шута.

Ана пристъпи към него. Тя наистина изглеждаше добре, когато бе ядосана.

– Веднага те хванах – изписка тя. – Опитваш се да ме разиграваш, ама аз не вярвам нито на една дума. Райли беше свестен тип. Малко се счепквахме, но кой не го прави? Той не би ме изпързаял... така че това е изключено... ясно ли ти е?

Еди сви рамене.

– Ти си знаеш най-добре, сестро – отвърна равнодушно. – аз го видях с тая Бландиш и той здравата беше лапнал. Казвам ти, като го видях, тя лежеше в колата с рана на тиквата, а Райли добре я опипваше. Разбираш ли? Ръцете на тоя глупак шареха по нея. Тя се беше борила с всички сили, ама той я беше гепил точно както му се щеше. Е, нека ти кажа, че тя е хубавица. Ако аз бях с нея в колата вместо Райли, щях да направя същото като него. Окей, аз си го представям така... Райли е пощурял по нея. Двамата са се покрили някъде, чакат откупа и какво, по дяволи те, ще прави с теб? Можеш ли да седиш и да гледаш как се занася с тая кукла? Ще си умра от смях. Райли е знаел това... така че – без теб. И то завинаги. Хич не е за вярване, че той ще рискува да те прибере, след като се намеси полицията. Мисля, че са те изпързаяли.

Тя го плесна през устата. Ударът не беше силен и го накара да се ухили. Харесваше такива жени.

– Млъкни! – изписка тя. – Райли не е такъв!

Еди отново вдигна рамене. Отиде до прозореца и погледна в тъмното. Разбра, че бе казал достатъчно. Тя направо му вярваше и явно започваше да беснее, защото закрочи напред-назад. Еди я остави да се само навива. Той стоеше и гледаше движението по улицата, като се подсмиваше. Изведнъж тя се приближи и застана до него. Изглеждаше отпусната и изморена. Еди почти чувстваше как огънят я напуска.

– Толкова отдавна не се е обаждал – каза тя с горчивина в гласа. – Само да разбере, че ме е отписал! – започна да удря по стената с юмрук. – Какво ще правя? Нямам нито цент!

– Не се притеснявай, сестро – рече Еди, като се чудеше, дали може да я погали някъде, – мангизите не са всичко. Във всеки случай аз мога да те подкрепя малко, докато се справиш.

Тя се врътна светкавично към него и зафуча като котка.

– Казвам ти, че това е измама – извика яростно тя. – Ти лъжеш!

Еди разбра, че е свършил много добра работа. Щеше да спре дотук. Отиде до бюрото и извади чантата ѝ. Обърна се така, че тя да не го

вижда и пхна пачка зеленикави банкноти под пистолета ѝ, калибър 25, приближи се към нея и сложи чантата през рамото ѝ. Заведе я до вратата.

– Окей, малката – каза спокойно. – Забрави всичко, може и да лъжа. Чакай си Райли, но ние чакай твърде дълго. Като се умориш от чакане, хвани Пийт да ми се обади. Аз мога да направя доста за такава хубавица като теб и не съм чак такъв мухльо, че да те чупя.

Той я избута от стаята и затвори вратата. Цяла минута стоя облегнат на стената, като се поздравяваше. Каза си, че ще я види пак.

Флин погледна часовника си. Седеше в тяхната „Еърфлоу“, до него имаше един „Томпсън“, ана коленете му – мощен прожектор. Беше неспокоен и тихо ругаеше. Предполагаше, че ще мине гладко, защото Майчето бе казала така, а той имаше голямо доверие в нея, но при все това бе неспокоен. Колата бе изтеглена встрани от пътя в тъмната сянка на няколко дървета. Оттам пътят се виждаше ясно на около миля напред. Флин седеше и чакаше Джон Бландиш и откупа. Док бе излязъл и телефонирал на Бландиш преди няколко часа. Отново му бе дал да разбере, че наема защо да забърква някоя каша. Бландиш изглеждаше примерен, но Флин не искаше да рискува. Щеше му се Док или Слим да се бяха заели с тази работа, макар, че Майчето му беше обещала допълнителни петстотин долара. Петстотин долара са хубаво нещо, ако не си зад решетките, но ако си там – не ти трябват много. Щеше да се радва да свърши с това. Погледна отново часовника си. Моментът приближаваше. Отгоре, по небето, започнаха да прелитат черни облаци, които затулиха високата луна. Нощта беше гореща, но Флин го избиваше студена пот.

Изведнъж в далечината той съзря блещукането на фарове. Мигом излезе от колата и застана на пътя. Автоматът стоеше под мишницата му. Изтича срещу светлините, след това слезе от пътя. Колата се движеше с голяма скорост; той чуваше рева на двигателя – шофьорът бе махнал ауспуха. Флин започна да святка с прожектора. Лъчът се връзваше в тъмнината. Приближаващата кола намали малко и като премина покрай него, нещо излетя от прозореца и падна почти в краката му. Той обърна прожектора надолу и видя, че беше здрава кожена чанта. Колата не спря, а продължи напред в нощта. Бландиш се подчиняваше на заповедите.

Флин набързо огледа пътя в двете посоки, но от друга кола нямаше и следа; грабна чантата и изтича до колата си. Шмугна се зад кормилото

и бързо включи на скорост. Откри, че трепери, но се насили да се усмихне. Майчето се бе оказала права. Беше минало без засечка. Напред полетя колата с голяма скорост. Флин караше така, сякаш дяволите го гонеха. Пътят бе прав с километри напред и той час по час поглеждаше огледалото, но никой не го следваше. Без да бърза, той продължи по пътя, докато се увери, че не го преследват, след това, като се отпусна, завъртя кормилото и излезе встрани от пътя. Колата се тръскаше и друсаше около четвърт миля, преди той да се почувства сигурен, че е отървал кожата си; след това се насочи към къщи.

Цялата банда беше там и го чакаше. Той влезе в стаята и тръсна чантата на масата. Чувстваше се добре, влизайки така – в центъра на вниманието, останалите впили любопитни, жадни очи в него. Флин им се ухили.

– Без гък.

Майчето се изправи с усилие на крака и отиде до масата. Заопипва неумело тежките закопчалки. Другите се приближиха и загледаха. Тя рязко отвори чантата и започна да вади стегнатите пачки. Работеше бавно и без вълнение, но другите реагираха всеки по свой начин. Майчето опразни чантата и я бутна от масата на пода. Слим се надвеси над купа пари – устата му висеше отворена, а очите му бяха като процепи върху бялото лице. Каза си, че той получава и нещо повече, не само мангизи. Петстотин хиляди долара изглеждаха добре там, накуп върху масата. Майчето преброи пачките и провери банкнотите. Накрая вдигна очи.

– Стана – рече тя. – И сега полицията е на грешна следа. Върви ни, а?

Тя погледна замислено парите, след това се наведе, вдигна чантата и ги сложи обратно в нея. Като свърши, тя седна и сложи огромните си ръце на масата.

– Тия мангизи са опасни – потупа чантата Майчето. – След няколко дена ще станат толкова опасни, че ще бъде самоубийство да се използват. Искам мангизи. Имам план, дето ще ни потопа в меда всички за дълго време. Имаме тук петстотин бона и не можем да ги използваме. Окей, аз ги продавам на половин цена. Получавам двеста и петдесет бона истински пари. Такива, че да си ги пръскаш, без цял полицейски отряд да ти задава въпроси. Казвам ви това, момчета, защото вие не сте си го представяли така. Мислехте си, че сме спечелили половин милион долара... ама не сме. Тия мангизи са отрова. Всяко ченге в страната ги

чака да се появят. Така... сега сме екстра. Ченгетата ще търсят Райли и няма да го намерят, защото си лежи удобно под земята. Към нас няма следа. Взимаме мангизите и си я караме.

Еди наблюдаваше Майчето със суров поглед.

– Кой ще поеме риска за мангизите и ще ни даде половината? – пита той.

Уопи се намеси възбудено. Той бе слушал майчето с растящо безпокой-ство.

– Няма да се разделиш с всичките тия мангизи, нали? – гласът му трепе-реше. – Брей! Пол'вината не са толкова опасни.

Док и Флин поклатиха глави, но Слим не каза нищо. В момента парите не го безпокояха. Той си мислеше за мис Бландиш горе и кръвта му бучеше в ушите. Майчето бе казала, че когато пристигнат мангизите, той може да я има. Майчето държеше на думата си и това губене на време в плямпане бе непоносимо.

– Чакайте малко. – Майчето изгледа напрегнатите лица. Малките й черни очички святкаха опасно. – Вие не искате да се разделите с двеста и педесе бона... така ли? Обзалагам се, че е така, ама ще го направите и ще ви хареса. Слушайте, мижитурки такива, не сте помислили по тази работа. Не можете да видите накъде сте се засилили. А аз мога. Ние ще използваме само сигурни пари... ясно? Няма да ни прилапат за двеста и педесе бона. Аз разменям мангизите и ето ни в меда. Уредила съм работата с Шумбаум. Той вече е на път. Шумбаум има доста начини да се оправи с опасни мангизи... вие – не.

Другите се спогледаха. Еди се отпусна.

– Окей, Майче – промърмори той. – Както кажеш.

Останалите се поведоха по него.

– Сега, като зехме мангизите, к'во ще ги правиш? – попита Флин.

– Веднага започвам изплащане – ухили се Майчето и показа жълтите си зъби. – Разделяме си по равно сто бона за неприятностите, а останалите ще идат за една работа, дето обмислям от известно време. Аз се захващам с търговия, а вие, момчета, ще ми помагате. Щом се поуспокоят нещата, ще се изместим оттук и ще отидем в някой друг град. Искам да се захвана с един нощен клуб, снабден с момичета, пиячка и комар. Пари могат да се правят с таз игра, когато момчетата са хитри и ловки. Дотегна ми да бъда селяндурка, с шайка дребни гангстери наоколо... от сега нататък, момчета, минаваме към големците – тя ги огледа, за да види как са харесали нейния план и не беше разочарована. – Трябва сами да го схванете. Тая история с ограбване на банки и разни дребни

работи вече свърши. Искам всички да гледате по на едро... там ви е късметът. Щом като Щумбаум донесе чистите мангизи, ще ги имате... а как ще ги харчите си е ваша работа.

Еди се размърда на стола си и впери поглед в лампата на тавана.

– Как ще върнем тая Бландиш? – попита той.

Настъпи напрегната тишина. Майчето го погледна и лицето ѝ се наля с кръв. Еди не откъсваше очи от лампата. Слим изведнъж замръзна на стола. Другите гледаха неловко, атмосферата бе заредена с динамит.

– Май ти казах да оставиш тая работа, а? – рече бавно Майчето.

– Взе мангизите, най-добре е да пуснем момичето.

Майчето се наведе напред.

– Кой казва това?

Еди се поколеба, след това се впусна смело.

– Ей, к'во е? – обърна глава и я погледна. – Не можеш така да се отървеш. Слушай, Майче, не виждаш ли, че разваляш бизнеса? Ако не пуснем тая женска, ще се надигне адска врява. По дяволите! Не можеш да си представиш! Никой вече няма да плаща откуп. Бизнесът просто ще се провали.

Майчето с усилие се изправи. Лицето ѝ бе изкривено от ярост. Изглеждаше страшно озлобена.

– Тая кукла знае твърде много. Вината сега пада върху Райли и ние сме свободни да се впуснем в новия бизнес. Пусни я и тя ще ни изпорти. Ченгетата от ФБР-то ще се изтърсят веднага. Ако искаш да ти се подпаля задникът... аз не ща. Така че затваряй си човката, бърбив кучи сине!

Еди отмести очи и не каза нищо. Слим се изправи. Лицето му бе напрегнато, мускулите на челюстта му изпъкваха.

– Остави тая фуста на мира – обърна се той към Майчето. Гласът му беше висок и груб, но Майчето само го погледна.

– Млъкни и ти – каза тя. – Тая кукла ще я пречукаме... така че млъквайте всички.

Слим бръкна в самото си и измъкна своя „Люгер“. Изрита масата настрана и тя се преобърна с трясък, заедно с тежката чанта. В стаята изведнъж настана тишина. Студената безизразност на лицето му изплаши всички. Той отиде до Майчето и тикна пистолета в лицето ѝ.

– Остави тая кукла на мира – повтори, – ясно ли е? Тя е моя! Само се опитай да я пипнеш и ще си го получиш! Ясно ли е, дърта краво? Ще ти пръсна мозъка, ако докоснеш тоя фуста!

Майчето се вгледа в жълтеникавите му очи и разбра, че ще го направи. Отдръпна се от него изплашена. Той я последва и ръгна пистолета

в отпуснатите ѝ гърди. Тя бързо кимна с глава.

– Да – рече задъхано, – разбрах.

Той отдръпна пистолета си и изгледа останалите. Те избягваха погледа му.

– Не си навирайте носовете в тая работа... или ще ви се случи нещо – той спря за момент, след това се повлече навън.

Майчето го изгледа като излизаше. Лицето ѝ бе загубило цвета си и тя трепереше от ярост, но Слим я бе уплашил здравата. Знаеше, че той ще я убие без колебание и изведнъж, с цялата си насъбрана и потисната ярост, плю на пода.

Слим започна да се изкачва по стълбите. Пистолетът бе още в ръката му. Допирът на гладката студена дръжка му беше приятен. С всяка стъпка се приближаваше към мис Бландиш. Той свиваше пръсти в обувките си, като се опитваше да хване стълбищната пътека през гъоновите си подметки. Все напред безшумно вървеше, като внимаваше да стъпва леко и да пружинира на пръсти. Изведнъж разбра как се изкачва нагоре. Усети тежестта, която всеки крак трябваше да понесе, докато се повдига от стъпало на стъпало. Позабави се, като стигна края на стълбите, но след това продължи, премервайки всяка крачка.

Дълго време бе мислил за този миг. От години живееше с него. Много пъти беше прехвърлял подробностите в ума си и знаеше точно какво иска да направи. Чувстваше, че сега може да го направи, нищо нямаше да го спре. Това беше неговият миг и той бе почти заслепен от блъскането на кръвта в главата си. След като изкачи стълбите, спря на площадката и мушна пистолета обратно в кобура. Ръцете му сграбчиха парапета и стиснаха здраво лакираното дърво, докато топлината им го направи лепкаво. Главата му бе обърната към вратата на мис Бландиш, погледът му бе втренчен, сякаш се опитваше да види през нея. Стоеше, клатеше се и треупереше, очите му дълбаеха дървото. Почувства, че краката му пристъпиха боязливо и остави тялото си да ги последва. Придвижи се бавно напред, докато застана пред вратата. Постави ръка на резето и почувства хладината на грубия боядисан метал. Започна да го издърпва, да мърка и да стене. Резето се измъкна от гнездото плавно и без звук. Слим го наблюдаваше как излиза, след това го бутна леко обратно и отново го издърпа. Направи го няколко пъти – издърпваше резето и леко го наместваше в гнездото му. Това действие го задържаше, после освободи резето и отвори вратата.

Мис Бландиш блуждаеше из стаята, облечена в стар копринен пуноар. Той ѝ стигаше до петите и ръкавите бяха навити. Тя се мотаеше

безцелно, погледът ѝ беше празен и унил, залиташе, като заобикаляше мебелите. Кога-то вратата се отвори, вдигна очи и видя Слим. Двамата стояха съвсем неподвижни и се гледаха. Дълго време останаха така: Слим на прага, наведен напред, хванал дръжката на вратата, мис Бландиш до леглото. Слим полека затвори вратата. Не направи никакво бурно движение, а я затвори бавно и така не наруши напрежението в стаята. После се облегна на вратата.

Мис Бландиш каза със слаб глас, че иска нещо за пиене.

– Нали няма да се приближаваш, докато не пийна нещо? – попита тя. – Не бих могла да го понеса, без да пийна.

Слим не каза нищо, но извади от задния си джоб плоско шише и го запрати към леглото. Тя проследи полета му през стаята. Хвърли се на леглото и отпи от шишето. Слим я наблюдаваше. Той се чуваше, че стелне, но не можеше да спре.

Мис Бландиш извърна поглед от него и не го погледна повече. Стискаше шишето с две ръце, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Започна да шепне на Слим и да се клати напред-назад, тъй като упорното и съзнание отказваше да се събуди.

– Страхливец – мълвеше тя, – страхливец... страхливец... страхливец. Защо стоиш така... и не правиш нищо? Защо не угасиш светлината, за да не мога да те виждам... аз не те гледам, но те виждам... ти идваш към мен. Иска ми се да съм мъж... защо не съм се родила мъж? – Тя изпусна шишето на пода и уискито потече по килима. Лежеше на една страна върху леглото и криеше глава между скръстените си ръце. Започна тихо да плаче. – Не можеш ли да ме оставиш на мира... остави ме само още малко... не ме докосвай... моля те, недей...

Голата лампа, която висеше от тавана, изведнъж угасна. Тъмнината падна върху ѝ като задушавашо покривало. Тя почувства как студените му ръце я обръщат по гръб така, че легна напярко на леглото и главата ѝ увисна встрани. Взираше се в чернотата, сълзите пълнеха очите ѝ и се стичаха по лицето. Горещият въздух в стаята изведнъж връхлетя върху тялото ѝ, някаква жестока и непоносима тежест я прикова към омачканите чаршафи. Съпротивата ѝ беше изчезнала, затулена от тежкия облак, който обгръщаше съзнанието ѝ. Изведнъж тя прошепна със слаб, ужасен глас:

– Причиняваш ми болка... не знаеш ли... ти... боли!

ГЛАВА ТРЕТА

Дейв Фенър сложи крака върху бюрото и наклони стола си назад. Канцеларията му беше малка и доста добре обзаведена. Бюрото имаше вид на работно с хромираните си канцеларски пособия и белоднежната попивателна преса. Подът бе покрит с подходящ килим, а до прозореца имаше етажерка с юридически книги. Книгите изглеждаха нови и Дейв признаваше на приятелите си, че бяха само фасада за тези, които очакваха да ги видят тук. Той не беше отварял такава книга в живота си.

Фенър беше едър. Масивните му рамене се извисяваха над облегалката на стола, а здравите му мускули караха дървото да скърца. По навик той не сваляше шапката си в канцеларията. Тя бе килната над очите му и му придаваше вид на заспал.

Приемната беше по-широка. Една здрава дървена преграда я разделяше и пресичаше пътя на нежелани посетители.

Пола Долан седеше пред една бездействаща пишеща машина и прелистваше страниците на пъстроцветно списание. От време на време въздишаше и непрекъснато поглеждаше стенния часовник. Тя имаше великолепна фигура, множество къдрици с цвят на жито, а сините ѝ очи бяха огромни. Фенър я беше наел без колебание, защото дори само видът и следваше да привлича клиента, въпреки, че умът ѝ не беше най-силната ѝ страна.

– Здравсти, малката – рече Фенър. – Добре ли се справяш?

Пола заобиколи голямото бюро и се намести в скута му, но той я избута леко и свали краката си.

– Дръж се прилично, малката, сега не сме вкъщи.

Тя направи гримаса и седна на ъгъла на бюрото.

– Това страшно ми омръзва, Дейв – каза тя. – Нищо не се случва. Само седим и чакаме нещо да се появи, а то никога не се появява. Боже! Така мога да си седя и вкъщи.

Фенър се протегна.

– О-о, не е толкова лошо – прозя се той. – започнахме твърде бързо... ето това е. Започнахме наистина блестящо... нали? Е, пак цари застой навсякъде. Мисля, че наоколо няма престъпления напоследък.

– Чудя се дали постъпи правилно – каза Пола, като гледаше през прозореца. – Получавахте добри пари в „Трибюн“, а това частно детективство изглежда страшно несигурно.

– Когато започнахме, мислеше, че е окей – отвърна Фенър. – За една седмица направихме повече мангизи, отколкото трупаха за година с онова бръщолевене. Какво ти става? Платили сме достатъчно наем да изкараме още един месец... така че какво искаш, по дяволите?

– Окей, ти си шефът – усмихна се пресилено Пола, – но аз страшно се отегчавам да седя пред машината и да си въртя палците.

Фенър се усмихна.

– Е, винаги можеш да влизаш тука... аз ще те забавлявам, малката. Слушай, сладур, ако съвсем скоро не ни огрее, направо си подавам оставката и започвам нещо самостоятелно.

– Мога ли да си отида сега – кокетно попита Пола. – Има много неща, които едно момиче трябва да свърши, и за които един огромен и велик мъж като тебе не знае нищо.

– Бас държа, че е така – Фенър я огледа и си каза, че е голяма хубавица. Протегна дългата си ръка и я притегли до стола си. Тя не се нуждаеше от насърчение и те стояха, притиснати един до друг, няколко минути, докато Фенър си спомни, че все още е работно време. Ръката му се плъзна надолу по дългия ѝ гръбнак. Тя изведнъж нададеостър писък и отскочи настрани, като се разтриваше леко.

– Хей – възкликна ядосано Пола. – За какъв се мислиш... За рак или нещо подобно?

– Добре, Пола – усмихна ѝ се той. – Твоето присъствие само обърква работите в този кабинет. Тръгвай и го остави за малко на моите грижи. Какво ще кажеш да хапнем заедно довечера? Чувствам, че едно малко гуляйче няма да ни се отрази зле.

– Да – отвърна Пола. – С удоволствие. Ще ме вземеш ли?

– Хайде да е в седем... окей?

Тя кимна и излезе от стаята, като махна с ръка. Преди да успее да затвори вратата, Фенър извика:

– Нямах ли нещо за четене в тази идиотска приемна?

Тя се върна със списанието си.

– Мисля, че си доста малък за това – каза Пола, като застана на вратата. – Пълно е с идеи, които могат да те накарат да мислиш.

Фенър започна да се надига от стола си с обяснимо раздразнение.

– Виждаш ли – продължи забързано тя, – едно хубаво момиче като мен трябва да внимава, като ти дава идеи... особено, когато е съвсем само. Тя пушна списанието и бързо изскочи от стаята. Фенър го вдигна и се усмихна. Тя беше особено хлапе. Настани се отново зад бюрото и започна да гледа картинките.

Изведнъж вратата се отвори отново и Пола се вмъкна в стаята. Лицето ѝ бе грейнало от вълнение.

– Дръж се да не паднеш – прошепна тя театрално. – Драмата започва.

– Да не си се смахнала – изръмжа Фенър, но преди да успее да се изправи, тя пусна една бяла картичка върху попивателната пред него. Той я вдигна, погледна я и леко подсвири.

– За Бога – възкликна Фенър, зяпнал Пола.

– Той е отвън и чака да те види.

Фенър се изправи и пусна списанието в кошчето за отпадъци.

– Блантиш? Джон Блантиш чака отвън да ме види? Ей, точно сега имам чувството, малката, че Фенър и Ко. Започват отново работа и моето чувство ми подсказва, че към тази работа има и малко десетачки. Слушай, Пола, прати го да влезе и се навъртай наоколо... може да ми потрябваш.

Пола въздъхна.

– Хапването се отлага... предполагам – каза тя. – Вече започнах да се вълнувам при мисълта, че ще ям с теб.

Фенър се ухили.

– Върви, любима, ако моето предчувствие се оправдае, много скоро ще си хапнем добре.

Той седна зад бюрото и скръсти ръце. Пола влезе отново и застана с ръка на вратата.

– Мистър Блантиш – каза тя.

Джон Блантиш влезе в стаята с бавни, отмерени крачки. Пола затвори вратата след него, като остави двамата мъжеедин срещу друг. Фенър бе изненадан, че Блантиш не е много едър. Беше си го представял като висок, силен мъж с месесто лице. Кралете на месото трябваше да бъдат такива. Блантиш бе точно обратното. Малко над среден ръст, слабо лице, гладко избръснат, с едра челюст. Очите придаваха на лицето му изключителна сила и характер. Дълбоки, разположени в тъмни кръгове, те бяха твърди, проникателни и жизнени. Блантиш го огледа критично от глава до пети. Той не бързаше, застанал така – студен, безучастен и недружелюбен. Фенър си каза, че разговорът няма да бъде лесен. Махна с ръка на Блантиш да седне.

– Седнете, мистър Блантиш – каза тихо. – Радвам се да се запозная с вас. Сигурно искате да поговорите с мен.

Блантиш седна бавно, като старец. Въпреки твърдостта в очите му, той се държеше отпуснато, като че ли беше крайно изтощен.

– Значи вие сте Фенър – рече той изведнъж.

Дейв седна отново.

– Да.

– Чувал съм за вас – продължи Бландиш. – Предполага се, че сте опасен, предполага се, че сте и умен.

Фенър сви рамене. Такива приказки не му казваха нищо.

– Дошъл съм да ви направя предложение. Искам само просто „да“ илиз „не“, защото бързам и имам много работа.

– Какво е вашето предложение? – попита Фенър, като си играеше с един нож за хартия.

Бландиш си избра пура от табакерата си, от свинска кожа. Внимателно отрязва края с малко златно ножче и я запали. Не предложи табакерата на Фенър. Когато пурата се разпали, той вдигна рязко поглед, но Фенър още си играеше с ножа за хартия, сякаш не го интересуваше.

– Преди три месеца – започна Бландиш, като полагаше усилие да говори спокойно – дъщеря ми бе отвлечена. Това не е ново за вас, чели сте за тази работа.

Фенър кимна.

– Тя не е намерена, нито са хванати похитителите – продължи той с равен глас. – Ще ви предложи да разнищите до конец тази работа. Ако имате някакви колебания, не се захващайте, но ако мислите, че има шанс да успеете, кажете. За да ви е по-лесно да решите, искам да ви обясня какво ще е вашето положение. Аз ще ви бъда шеф. Ще вложа и последния си долар в тази работа. Парите не са проблем, но не мислете, че ще можете да си играете с мен, да си оплетете кошницата, защото аз съм от стара коза яре и не ми минават такива. – Той спря и погледна Фенър, но Фенър не каза нищо, нито вдигна поглед. – Федералното бюро за разследване все още работи по случая. Те имат ненадмината репутация и ще продължат да работят, докато не разкрият всичко, но аз не мога да седя безучастно, докато те следват установения ред на разследване. Аз самият се включвам и може да ги изпреваря. Не съм сигурен, но ще опитам. Имам фактите около случая, имам и тяхното сътрудничество. Разбирам, че вие доста сте видели и имате връзки там, където те нямат. Познавате много от тези гангстери, чрез вашата вестни-карска работа. Чувал съм също, че веднъж тръгнете ли, нямате спирание. Вярвам, че вие сте човекът, когото търся.

Бландиш отново спря, но Фенър пак не каза нищо.

– Ще ви дам пет хиляди долара предварителен хонорар и ще платя всички разходи, ако не постигнете успех, няма да получите нищо

повече. От друга страна, ако сполучите, ще ви платя петстотин хиляди долара.

Фенър бавно вдигна поглед, лицето му бе безизразно. Не напразно се бе научил да играе покер с някои от най-проницателните картоиграчи в пресцентъра.

– Това е страшно голяма сума – каза той.

Бландиш кимна.

– Съзнавам това – рече той сухо. – Но мисля, че ще ви е доста трудно да я спечелите. За парите, които ви плащам като предварителен хонорар, искам действие. Не искам да седите в тази канцелария и да си измисляте версии. Искам да излезете навън и да работите там.

Фенър се изправи и отиде до прозореца. Погледна надолу към забързаните коли. Предчувствието не бе го излъгало. Петстотин бона бяха добър старт.

– Приемам – каза той, като се обърна рязко. – Ще оставя всичко друго и ще започна веднага. Искам, първо, заедно с вас да прегледаме случая. Ще извикам моята стенографка, искам разговорът ни да се запише.

Бландиш вдигна ръка.

– Преди да я повикате, искам да разберете ясно. Отсега нататък аз съм ви шеф. Вие не трябва да приемате никакво друго предложение. Трябва да ми докладвате, когато имате някаква информация. Ако мисля, че сте на грешен път, ще ви кажа и вие трябва да започнете отново. Това е единствената ви работа и нищо не трябва да ви пречи.

Фенър бутна шапката си още по-напред. Можеше да предположи, че при всичките тези мангизи най-неприятното е накрая. Той се приближи до Бландиш.

– Забрави всичко – каза грубо. – Върви и си намери някое питомно ченге.

Бландиш го погледна остро.

– Вие току-що се съгласихте да поемете тази работа – напомни му той.

– Да, съгласих се – рязко отвърна Фенър, – ама не при тези условия. На вас не ви трябва тип като мен, вие искате частно ченге, дюстабанлия, който гори от желание да си изкара хляба. Когато се захвана с някой случай, аз или се оправям както си знам, или въобще се отказвам. Искам да съм така свободен, че да мога да прескоча до Китай с едно обаждане, а не да тичам при някакъв голедец и да питам „Може ли?“. На „Трибюн“ им показах пръст, защото редакторът мислеше да се

разпорежда с мен. Не, сър! Сам съм си шеф и не приемам заповеди от никого... дори за петстотин бона. Така че забравете всичко и благодаря за предложението.

За първи път Бландиш се отпусна.

– Чух, че сте такъв, но исках сам да видя. Много добре, Фенър, да се залавяме за работа. Ти ще се оправяш както искаш, а аз ще плащам сметките.

Фенър леко се усмихна – не можа да се сдържи. Беше непоносимо да вижда как всичките тези пари висят на косъм. Натисна звънеца и Пола влезе с подозрителна бързина. Тя седна близо до бюрото с молив и бележник в ръка. Улови предупредителния поглед на Фенър и придърпа полата си.

– Сега, мистър Бландиш, нека да прегледаме случая – каза Фенър, като запали цигара и седна. – Помня, че дъщеря ви бе отвлечена около 14-ти юни.

Бландиш кимна.

– Да – рече той, – точно така. Тя беше на едно увеселение с няколко приятели и после отишла да потанцува в крайпътен ресторант с един млад човек, с когото се беше сприятелила от известно време. Тя носеше перлите. Полицията намери Макгауан – така се казва човекът, с когото е била дъщеря ми – убит в ранните часове на деня. Дъщеря ми бе изчезнала и тъй като не откриха и следа от нея, полицията все още мисли, че тя е жива. Очевидно някакъв мъж на име Хайни съобщил на полицията, че банда престъпници е проявила интерес към перлите сутринта в дома на престъплението. От полицията разбрах, че тази банда се занимавала с банкови обири в по-малки градове. Няколко пъти са били осъждани на кратки срокове, но никога не са опитвали големи удари. Полицията е изненадана, че са се забъркали в убийство, отвлечане и грабеж по шосета.

– Хайни беше убит – намеси се Фенър – в същия хотел, където бе отседнала приятелката на Райли.

Бландиш го погледна рязко.

– Изглежда, знаете доста за този случай.

Фенър хвърли поглед към Пола.

– Дай ми папката на Бландиш.

Тя се изправи и намери папката в огнеупорния шкаф, после я сложи на бюрото пред него. Фенър погледна Бландиш и почука с пръст върху папката.

– Моята работа е да си отворям очите. Аз не знам кога тези неща ще ми бъдат от полза.

Той отвори папката и прелисти купчината листа, изписани на машина.

– Когато се вдигна шум, аз внимателно започнах да следя всичко и тук имам някои предположения, които ми се сториха полезни. Така, Райли е бил познат от нощния портиер портиер в „Палас“, той е оня главорез, дето уби Хайни. Предполагам, че Райли е отишъл даа поговори с тая Ана Борг, натъкнал се е на Хайни и го е убил. Откровено казано, тая работа е противна. Познавах Райли – той няма заложби на истински убиец. Дребни престъпле – да, но убийство... не, сър! Обзалагам се, че когато този случай се разнищи, ни чака голяма изненада. Това, което искам да знам, е защо Райли изведнъж стана гангстер от класа... за една нощ, забележете! – Той прелисти още няколко страници, след това отново вдигна поглед. – На сутринта след отвлечането на дъщеря ви е бил очистен един собственик на бензиностанция. Този собственик на бензиностанция имал барака на около сто и четирийсе мили от „Голдън слипър“. Помислиха ли ония от ФБР-то за това?

Бландиш поклати глава.

– Не знам нищо.

– Райли и бандата му е трябвало да купят бензин. Да предположим, че са спрели там и вашата дъщеря е извикала... очевидно е трябвало да очистят продавача. Няма мотив за убийство. Нищо не е било откраднато... Може и да греша, но мисля, че и тук има нещо.

Той стана, извади едромашабна карта от едно чекмедже. Разстла я върху бюрото.

– Ето тук е бил гаражът. Е, претърсили ли са ченгетата тази околност?

Бландиш се наведе напред.

– Да – отвърна той, – знам, че го направиха – преровиха всичко, но нищо не откриха. Необичайно е, че оттогава няма и следа от бандата, нито от перлите. И тримата, заедно с дъщеря ми, сякаш се стопиха.

Фенър се наведе напред, като гледаше Бландиш.

– Кажете ми какво мислите?

– Мисля, че дъщеря ми е мъртва – отвърна тихо Бландиш. – Надявам се, че е, иначе... – той рязко се изправи и отиде до прозореца.

Фенър и Пола се спогледаха. Почувстваха напрегнатата, трагична атмосфера, която сякаш обгръщаше Бландиш.

– Можете ли да обмислите нещата и да започнете? – обади се уморено Бландиш. – Искам тези хора да бъдат заловени. Не искам да се отърват. Ще бъда по-доволен, ако бъдат убити, вместо да ги арестуват.

Тези мошеници имат толкова много начини да избегнат закона. Ще оставя всичко на вас. – Той се обърна и се приближи до Фенър. – Радвам се, че дойдох при вас. Мисля, че ще направите нещо. Ще ме осведомявате ли как напредвате? Ще ви изпратя чек.

Фенър се изправи и отиде до него. Постави огромната си длан върху ръката на Бландиш и го погледна в очите.

– Ще ги хвана тези главорези – каза тихо, – дори това да е последното нещо, което ще направя.

Пола предпазливо подаде глава през вратата. Бландиш си бе отишъл от половин час и уличният часовник отброяваше пет. Фенър сновеше напред-назад изведнъж малката канцелария и пушеше яростно. Тя се вмъкна в стаята и се настани на ъгъла на бюрото.

– Могъщият ум на Шерлок продължаваше да се бори със загатката измърмори тихо.

Фенър вдигна глава начумерено, в погледа му се четеше решителност.

– Бландиш май беше прав, като каза, че ще поработя за тия мангизи. Това наистина ще бъде трудна работа. Като че ли няма да е лесно да започна.

– Каква е първата стъпка? – попита Пола, като клатеше стройните си крака в копринени чорапи.

– Така както виждам, пиленце, има само една посока за следване – и това е Борг. Тя стърчи в този случай като цирей. Ченгетата се занимават с това, ама нищо не са разкрили. Борг е единствената следа, която имаме, така че трябва да я изпжолзваме. Окей, първата стъпка е да влезем в контакт с мис Борг. – Той грабна слушалката и припряно набра един номер. – Искам да разбера колко отзивчиви ще бъдат местните власти. Те знаят... ало? Дайте ми мистър Лоус. Обажда се Фенър... вие ли сте, мистър Лоус? Тук е Фенър. Видях се с Джон Бландиш във връзка с отвличането. Казал ви е, че ще дойде да ме види... така ли? Добре, тогава всичко е ясно. Искам сведения за тая Борг. Бренан се занимава с това, така ли? Благодаря много... знам, разбира се... изглежда, вие много ще ми помогнете. Да, ще работим заедно. Да ще се видим – той тръсна обратно слушалката и намигна на Пола. – Хлътнали са в този случай. Искат да им предавам всяка информация, която мога да получа. Брей! Май че реномето ми струва нещо все пак!

– Не се превъзнасяй – каза Пола, – имаш доста път да извървиш. Акълът ми не може да го побере как ще измъкнеш нещо от тая Борг, когато от ФБР-то вече са се занимавали с нея.

Фенър тръгна към вратата.

– Имам начин, който не става за ченгета. Сега отивам да видя Бренан. Заклучи тук и си иди в къщи... сега няма да работим за никой друг. Ще ти звънна веднага щом свърша.

Тя се смъкна от бюрото и се приближи до него.

– Предполагам, че сега ще си седя в къщи и няма да правя нищо – думите ѝ прозвучаха жално. – Ти ще се забавляваш, а аз ще трябва да седя мирно и да те слушам как се перчиш.

– Отивай си вкъщи и не говори толкова.

– Мисля, че ще отида у вас и ще се настая в леглото ти.

– Ясно. Ти си мислиш, че ще доведе тая Борг вкъщи, нали?

– Погрешно ме разбра – тя се премести съвсем близо до него. – Познавам те. Не си ли ти малкото момче, дето няма да докосне момиче даже ако тя го помоли? Бих ти повярвала, при условие, че си в усмирителна риза.

Фенър се ухили.

– Някой ден ще го взема насершиозно и само ще видя колко от приказките ти са блъф.

– Е, не го протакай много, може да се изненадаш. И не води тая Борг вкъщи... трима в едно легло ми звучи като перверзия.

Фенър я потупа отзад и тръгна, като я остави да протестира.

Намери Чарлз Бренан, който го очакваше. Бренан, мрачен и дебел, вече бе говорил с Лоус и бе готов да помогне.

– Радвам се, че се включваш, Дейв. Тая работа струва скъпо на щата. Ти като частен детектив можеш да направиш много и Бландиш ще плати сметката. Ние ще ти помогнем с всичко, което искаш.

Фенър кимна.

– Какво става с тая Борг? – попита той. – Къде е тя сега?

– Преди около месец се изнесе от града. Сега си има нов приятел, не някой друг, а нашия стар познат Еди Шулц. Помниш го, оная важна клечка, дето се мотае с шайката на Грисън. Омръзна и да чака Райли и си намери друг хранител. И шайката на Грисън се омете. Преместиха се в Спрингфийлд. Старата вълчица се сдоби с пари. Неизвестен източник. Пратих момчетата да я прегледат, но тя говори за някакъв покровител и не казва имена. Нямаме нищо срещу нея, така че не можем да се навираме много там. Както и да е, да върви по дяволите! Сега е в бизнеса и

държи нощен клуб.

Фенър повдигна шапката си и се почеса по главата.

– Имаш ли човек, който да следи Ана Борг?

Бренан сви рамене.

– Да. Дойли я наблюдава, ама мисля, че е само губене на време. Тя май е свършила с Райли и тая птица Шулц направо я е смаял. Райли няма да ѝ се мерне повече. Ясно е, че ще я наблюдаваме, а той не е от тези, дето ще рискуват кожата си заради една женска. Ще задържа Дойли там още малко, след това ще трябва да му дам друга работа.

Фенър се замисли.

– Каж ми, приятелче, до къде наистина си стигнал с тоя случай? – попита той. – Забрави, че някога съм бил вестникар и си кажи открито.

Бренан вдигна отчаяно рамене.

– Това е най-проклетият случай, който съм имал – призна той. – Няма и следа от шайката на Райли, няма следа от момичето, няма следа от парите, няма следа и от перлите. Няма с какво да започнем. Ами парите, дето похарчихме по тоя случай! Самолети сме вдигали, обиски от къща в къща, правила сме хайки и сме примамвали всеки, дето е що-годе подозрителен, ама не открихме нищо. Дяволски случай е това!

Фенър се изправи. Изглеждаше притеснен.

– Ти наистина ме обнадежди, май че е по-добре да се залавям за работа и да свърша нещо. Все си мисля за мангизите, дето ще направя, ако счупя тоя костелив орех, и това наистина ме държи под пара.

Фенър се сбогува с Бренан и се обърна към вратата. След това му хрумна нещо и внезапно запита:

– Къде работеше тая Борг, когато беше тука?

– Участваше по малко в програмата на „Космос“, мисля – отвърна Бренан, – но с Райли не ѝ трябваше да работи.

– „Космос“ ли? Да, знам го това място. Държи го един мексиканец. Май ще надникна там и ще си поговоря с него.

– Той е хитра птица – отбеляза Бренан. – Ние го пообработихме, ама не изпя нищо.

– Той ще ме хареса повече от твоите ченгета.

Отвън на улицата, той се спря да помисли. Наближаваше седем. Питт още нямаше да бъде в клуба. Реши да съчетае работата с удоволствието. Сви към една телефонна кабина и се обади на Пола. Тя отговори веднага.

– Ще те нагостя в края на краищата – каза Фенър.

– Ти ли си, Мики?

Той се ухили в слушалката.

– Много добре знаеш кой е.

– Боже, мислех, че имаш среща с оная Борг.

– Ще имам, само че тя си е дигнала чукалата, така че трябва да се задоволя с тебе.

– Не знам дали съм свободна, стой така да погледна в бележника си.

– Ще дойда веднага с колата – прекъсна я Фенър и затвори.

Тя го чакаше на прага, когато колата зави до бордюра. Той си помисли, че изглежда чудесно и ѝ го каза.

– Какво става? – попита Пола, като потеглиха. – Каква е тая внезапна промяна в плановете ти?

– Видях се с Бренан и той мисли, че Пийт може да знае нещичко. Дотук добре... вечеряме в „Космос“, след това ще си поприказвам малко с тоя мексиканец и само ще видя какво точно знае.

Тя се отпусна на седалката.

– Трябваше да се сетя. Аз седя съвсем сама и ям, докато ти вършиш тежката задкулисна работа.

Той я потупа по коляното.

– Добре се справяш. Престани да мрънкаш... нали ти плащам вечерята?

Когато пристигнаха в „Космос“, бизнесът вървеше добре и малко трудно намериха маса. Веднага, след като поръчаха вечеря, Фенър попита келнера дали Пийт е в клуба. Келнерът кимна.

– В канцеларията е.

Фенър се обърна към Пола с извинителна усмивка.

– Няма да си губя времето. Ти започвай с хапването, аз ще дойда след малко.

Тя въздъхна.

– Нали ти казах, че точно така ще стане?

Той прекоси залата и мина зад преградата, когато седяха професионалните танцьорки. Една от блондинките му се усмихна подканващо и тихо подхвърли: „Здрасти, хубавецо.“

– Как е? – рече Фенър и отвърна със същата усмивка, но не спря, а влезе направо в канцеларията на Пийт.

Пийт, седнал по риза, си пушеше пурата. Фенър го изгледа и след това затвори вратата. Очите на Пийт заиграха – изглеждаше неспокоен.

– Как си Пийт? Помниш ли ме?

– Да, помня те – отвърна с безпокойство той. – К'во става, що нахълтваш така?

Фенър се приближи и се надвеси над бюрото.

– Искам да говоря с теб – рече хладно. – Няма да си губя времето със страхлива отрепка като теб, та ето какво те очаква в изобилие, ако не шизпееш онова, което искам да изпееш.

Юмрукът му с бързина на светкавица се стовари върху лицето на Пийт и запрати мексиканеца назад. Той се спря в облегалката на стола с трясък, краката му изтрополиха под бюрото. Фенър бързо заобиколи, пресегна се, сграбчи го отпред за ризата и го изправи на крака. Подпря го на стената и блъсна гравата му назад. Вратата се отвори с трясък и двама мършави сервитьори-италиянци неспокойно надникнаха. Фенър ги погледна.

– Чупка! Заети сме с шефа!

Те се поколебаха за миг, след това отстъпиха пред пронизващия му твърд поглед и затвориха вратата.

Пийт беше зле. По носа и брадата му се стичаше кръв. Фенър го тръшна на един стол.

– Окей, сега можем да започваме – рече той гневно. – Ти ще говориш.

Пийт се сви уплашено и закима като обезумял.

– Разбира се, ще говоря.

– Познаваш ли Ана Борг?

– Да, познавам я.

– Каква беше тя на Райли?

– Носеше му пистолета... знаеш когато Райли отиваше по някоя работа, тя се въртеше наоколо с пищова. Ако ченгетата пипнеха Райли, не намираха оръжие. Когато той искаше да започне разправия, тя беше готова бързо да му пхне пистолета в ръката.

– Държаха ли един на друг?

– Да, държаха. Бяха като две папагалчета. По цял ден се бореха, а нощем се помиряваха. – Пийт се опипа за кърпичката и с трепереща ръка започна да попива кръвта от носа си.

– При все това Райли я заряза, когато сложи ръка на мис Бландиш?

– Да, тоя път й направи мръсно.

– Как се сблизиха с Еди Шулц?

Пийт се поколеба и Фенър го зашлеви през ушите.

– Давай, мазно кюфте, или ще се ядосам.

– Тя се срещна с Еди тука. Еди ме накара да я докарам тука. Той каза, че мама Грисън искала да говори с нея. Оставих ги заедно – смутолеви Пийт.

Фенър се зачуди какво, по дяволите, е искала мама Грисън от тази жена.

– Е, продължавай, продължавай, да чуем.

– Честно, не знам нищо повече – изпъшка Пийт. Той идваше в клуба и се виждаше с нея често и след т'ва, и когато те се захванаха с оная работа в Спрингфийлд, тя ме напусна и се присъедини към Шулц. Не знам нищичко повече... честно, не знам.

Фенър го изгледа и реши, че казва истината. Отдръпна се от него и запали цигара. Чувстваше се леко развълнуван. Вече бе научил нещичко. Мама Грисън се интересуваше от Ана Борг. Защо? Нямаше защо да губи време, трябваше да види тая кукла.

– Окей, Пийт, няма да те закачам известно време. Не се притеснявай, ама и не започвай да правиш неща, дето не бива да правиш.

Фенър се обърна към вратата и в този миг забеляза как в очите на Пийт проблесна ярост. Една отмъстителна, самодоволна усмивка се разля по лицето на мексиканеца. Фенър се спря и се усмихна на себе си. Вдигна тихо един стол и като отвори рязко вратата, мушна стола навън. Дребен, жилив италианец подскочи напред и замахна с оловена палка. Удари силно стола, преди да спре. Като стенобойна машина Фенър засили стола към него и го удари ниско долу. Она се сви и изстена от болка, а Фенър връхлетя отгоре му. Като го сграбчи за ръката и крака, той яростно го запрати върху слисания Пийт. Поспря да види как двамата мъже се прекатурват с трясък, след това, широко усмихнат, влезе в танцовата зала. Блондинката зад преградата се бе навела с източен врат и наблюдаваше.

– Ти си опасен мъж – рече тихо тя.

– Така е, малката – рече Фенър без да спира. – Ама мога да бъда страшно мил със сладурана като тебе.

Завари Пола да се забавлява. Беше си поръчала скъпо вино и почти беше привършила с яденето. Фенър сложи ръка под мишницата ѝ и я вдигна от стола.

– Да не искаш да танцуваш? – попита тя зарадвана.

– Права си, не искам – отвърна той. – Грабвай си наметалото, тръгваме – погледна през рамо към канцеларията. – Мисля, че след минута няма да сме много обичани тука, така че да се чупим.

Той пъкна няколко банкноти на слисания келнер и излезе бързо от

клуба, като все още я държеше за ръка.

– Не е ли прекрасно, а? – рече Пола. – Случайно да ме водиш у вас да споделя леглото ти?

Фенър ѝ се усмихна.

– Знаеш всички отговори, нали? Ще стягаме багажа. Тая вечер тръгваме за Спрингфийлд.

Входът на клуб „Парадайз“ бе в дъното на една странична алея, която водеше към главната улица на Ист Сайд. Там беше тъмно като в рог, ако не се смяташе отблясъкът на неоновите букви, които изписваха името на клуба.

Вратата беше от стомана, дебела почти десет сантиметра, с малко прозо-рче от армирано стъкло, удобно нагласено за разглеждане на посетителите. Отствани се виждаше копче на звънец, имаше система от дълги и къси позвънявания, която се харесваше на членовете на клуба. Вратата никога не се отваряше за човек, който не звъни според уговорката. Членовете не бяха много, но водеха приятели, а няколко шофьори на таксита водеха разни хлапаци, които търсеха момичета, така че клубът печелеше добре.

Самото заведение бе на първия етаж. Стълбите бяха широки, завършваха с преграда и малък портал в горния край. Преградата беше от стомана, с малки, умело замаскирани амбразури. Зад преградата беше гардеробът. Гардероби-ерката бе грижливо подбрана и обикновено предизвикваше малки размирици в приемната. Тя носеше късо червено яке и бели копринени панталони, с номер и половина по-тесни в ханша. Червеното яке беше с цип отпред и момчетата можеха да го смъкнат, ако ѝ пуснеха по някой долар. Тъй като всичко си ѝ беше на мястото, ципът и бе като извънредна работа и тя имаше добри странични доходи.

Приемната беше в бяло и златисто, с тежък пухкав килим. Отвъд нея, зад друга стоманена врата, бяха ресторантът и дансингът. Следваше канцеларията, откъдето мама Грисън управляваше клуба. Горният етаж не влизаше в работата на никого.

Шайката на Грисън бе свила гнездо. Добре се бяха справили – клубът печелеше добри пари. Спрингфийлд не ги хареса особено, но това не им пречеше на съня. Те бяха издръжлива банда и не се притесняваха за такива неща. Положението стана сериозно за малките банди, които процъфтяваха преди тяхното пристигане, и Роко скоро разбра, че те бяха съсипали неговите мошенически предприятия.

Роко беше необикновен гангстер. Първо, работеше сам. Това вече бе оригинално, но той имаше мозък и се чувстваше по-сигурен, като действаше сам, и по-доволен, когато не трябваше да дели печалбите си. Беше разработил няколко дребни, доходни източника – нито много големи, нито много опасни. Бе достатъчно незначителен, за да не дразни властите и се заемаше само с дребни работи, които бяха доходни и безопасни.

Държеше три таксита. Външно това бе доста безобидна работа, но тези таксита работеха в тясна връзка с тъмни комарджийски заведения и той извличаше задоволителен пай на процентна основа. От време на време, когато мислеше, че може да се измъкне безнаказано, използваше такситата за малко бяла робия. Ако някое момиче с безпомощен вид и достатъчно приятна външност наемеше някое от тези таксита, можеше и нищо повече да не се чуе за нея. Това му носеше добър дял, но той рядко считаше, че рискът си заслужава мангизите. Истинския си доход извличаше от незаконната лотария. Намери си работа там като колектор-веднага щом прозря възможностите на тази система за незаконен хазарт. Изборът му беше мъдър, защото работата бе сравнително безопасна и наистина доходна. Всичко което трябваше да направи, бе да намери хора, които желаят да си опитат късмета и да ги снабди с бележник-дубликат. В него те записваха числото, което предполагаша, че ще бъде изтеглено, сумата, която залагаха, и инициалите си. Неговият пай бе десет процента от печалбата на участника плюс тлъст бакшиш. Освен лотарията, беше си извоювал и чудно местенце като покровител на много дребни собственици на магазини, които с желание му плащаха по десет долара на седмица за неговото благоразположение. Така че като се закръглеше всичко, Роко бе добре...докато не дойде шайката на Грисън.

Първият признак, че ще му причинят неприятности, беше нахлуването на един от неговите шофьори в тясната канцелария, която Роко бе взел под наем в един голям блок на главната улица. Човекът комай плачеше от ярост. Роко вдигна рязко поглед, малките му черни очички гледаха слисано.

– Напускам – изкрещя му мъжът. – Не мога повече.

– За какво, по дяволите, крещиш? – запита Роко, като се изправи.

– Има шест нови таксита, направени от стомана. Цял ден тия мошеници ме избутваха от пътя и повече не поемам ни'кви рискове... край!

Роко бе сериозно обезпокоен.

– Не съм виждал ни'кви нови таксита... – започна той.

– Може и да не си... ама т'ва не значи, че няма. Казвам ти, че т'ва е

нещо нагласено, за да те махнат от пътя. Как ще ти хареса някой негодник да те натиска към бордюра цял ден с висока скорост? Досега си спасих главата, ама повече няма да рискувам.

– Аз ще уредя това... – процеди Роко.

Почти в същия миг глух трясък, последван от викове на улицата, ги накара да изгичат до прозореца. Далече долу едно от неговите таксита лежеше на една страна и двете му колела се въртяха бавно във въздуха. Хората вече измъкваха шофьора от разбитата кола. Наблизо стоеше едно ярко боядисано такси и шофьорът, застанал до Роко, го сграбчи за ръката.

– Ето го – възкликна той, – т'ва е един от тях... сега виждаш ли? Т'ва е нагласена работа. До утре няма да ни остане и едно такси. Дай ми моите мангизи... аз напускам.

Роко извади портфейла си и му плати заплатата. Не каза нищо, но беше дълбоко замислен. Вродената му предпазливост го предупреждаваше да не бърза и на следващата сутрин взе влака за Канзас. Опита се да разбере точно колко силна е тази шайка на Грисън. Не след дълго узна, че е изправен срещу банда, която може да го сплеска, като муха върху стената. Канзас беше страшно облекчен от заминаването им, а реномето на Слим като убиец му проглуши ушите през няколкото часа, които прекара в града, докато наистина се изплаши.

С южняшко примирение той прие неизбежното и прибора такситата си. Това означаваше загуба на доход, така че повиши таксите за покровителство. Така изкара само седмица, докато се появи следващата пречка. Като обикаляше за седмичната си лепта, бе посрещан с един и същи отговор:

– Съжалявам, мистър, но ми казаха да плащам за покровителство на шайката на Грисън... казват, че ако създаваш неприятности, те ще се прижат за нас.

Роко вече изпадеше в полууда. Реши да направи нещо. Посети клуб „Пара-дайз“ и се представи.

Мама Грисън го прие в канцеларията си. Там бяха Слим и Еди, които го наблюдаваха с презрение. Роко застана пред бюрото на Майчето и внимателно сложи бомбето си на пода. Погледна я съвсем безизразно и тя отвърна на погледа също без интерес.

– Имам три таксита – започна меко той. – Мислех си, че може би ще мога да ви върша някаква работа. Моите шофьори возят хора до клубовете и им препоръчват добрите места. Не можем ли да уредим нещо по това?

– Имаме толкова таксита, колкото си щем... ако искаме още – ще ги пуснем на пътя. Не търсим конкуренти, ама ако се появят, ще бъдат изतिकани – отвърна Майчето.

Роко повдигна извинително рамене.

– Моите таксита са добри – започна отново той.

Майчето приключи разговора.

– Ти чу к'во казах. Ний се настанихме и ний сме шефовете тука. Ако не ти харесва... кажи си и ний ще уредим това.

Роко се наведе, за да си вдигне шапката. Лицето му беше безизразно. Не можеше нищо да стори.

– Мислех, че ще можем да направим нещо, но не става... нали?

– Не! – отвърна Майчето и сложи точка.

Роко се върна към лотарията, но си имаше големи неприятности. Даде си дума, че когато се появи възможност, а той бе достатъчно предан на съдбата, за да вярва, че възможност ще се появи, ще уреди разногласията по свой собствен вкус.

Една седмица след първия си разговор с Майчето Роко бе въведен в клуба от един негов член. Истинската работа започваше едва след театралните представления в града. Една малка група безделници се забавляваше с игра на барбут. Като се присъедини към тях, Роко се намери до една дебела блондинка, с която в миналото бе имал съвсем интимни отношения. Той се зарадва, че я открива отново, тъй като тя бе изключителна в леглото, въпреки че изглеждаше огромна като жилищен блок.

Еди не играеше, но се въртеше около масата, като се перчеше с новия си смокинг. После отиде до гардероба.

– Ана не се ли е мяркала още? – попита той.

Момичето на гардероба четеше евтин любовен роман. Тя вдигна нетърпеливо поглед и поклати глава. Точно тогава Слим се затътри нагоре по стълбите. Жълтеникавите му очи бяха полу притворени от умора.

– Как си Слим? – попита Еди. – Да си виждал Ана?

Слим се облегна на стената.

– Не, не съм я виждал – отвърна той с безразличие, – ще дойде.

– Някои от момчетата вече нахълтаха – осведоми го Еди. – Въртса, играят барбут.

– Селска работа – рече подигравателно Слим.

– Роко е там и си е намерил едно момиченце.

Слим рязко вдигна поглед.

– Роко? К'во търси той тука?

– Роко си го бива... няма да направи нищо. Страхува се от нас.

Слим настръхна.

– Роко е двуличен кучи син. Не го искам тука.

Еди вдигна рамене.

– Той харчи мангизи тука, така че какво, по дяволите, искаш?

Слим мина покрай Еди и влезе в ресторанта. Там се промъкна до масата, на която играеха. Роко се забавляваше. Едрата блондинка седеше близо до него, кикотеше се и бърбореше като маймуна. Слим се изсмя подигравателно и блондинката, вдигайки поглед, го видя.

– Здравсти, хубавецо, нещо си кисел, а?

Слим стоеше съвсем спокойно.

– Кажу ми на курвата си да не ми досажда – обърна се той към Роко.

Роко престана да се усмихва. Лицето му се изопна.

– К'во каза?

Другите на масата тихо отместиха столовете си назад и се спогледаха не-спокойно.

– Кажу ми на курвата си да не ми досажда – студено повтори Слим.

Роко бавно се изправи. Беше два пъти по-дребен от Слим, но бе вбесен. Жълтеникавите очи на Слим въобще не събуждаха страх у него. Служебната врата в края на помещението изведнъж се отвори и от там изскочи настръхнала, с пистолет в ръка, мама Грисън.

– Стига глупости – изкрещя тя. – Роко, махни т'ва русо дрънкало от тука, а ти, Слим, отивай по дяволите горе. Много хубаво! Разправи ми в мойто заведе-ние. Няма да го позволя, да ви е ясно!

Напрежението се разреши, дори Роко успя да се усмихне.

– Той излезе с блондинката си, а останалите от бандата се пръснаха. Звънецът долу започна да се обажда на пресекулки. Майчето отпусна пистолета и отиде към кухнята да задвижи работата. Трима измъчени музиканти се качиха на ниския подиум и започнаха усилено да свирят джаз. Отнякъде изникнаха келнери и заеха местата си. Сцената беше готова за поредното нощно представление.

Слим, който все още се чувстваше озлобен, отиде горе. Влезе в една стая на края на коридора. Мис Бландиш пилеше ноктите си пред огледалото. Стаята беше богато мебелирана с лош вкус и изглеждаше като налудничав филмов декор. Мис Бландиш седеше облечена, в копринен пеньоар, кръстосала дългите си крака. Пеньоарът се разтваряше на коленете, но тя не направи опит да ги покрие, като чу, че влиза Слим. Дори не вдигна поглед, а продължи да пили ноктите си, сякаш той не бе влязъл.

Слим я погледна и седна на леглото. Чувстваше се уморен. Беше уреждал доставката на алкохол и денят бе минал трудно. Все още можеха да се правят пари с доставките на алкохол, въпреки, че често им отказваха. Властите наложиха данък. Шайката на Грисън скоро откри начин да превръща това в пари. Те договаряха необложен с данъци алкохол от един нелегален дестилатор и организираха редовното пристигане на пратките в клуба. Внасянето на алкохола в сградата бе рисковано и за това трябваше да се грижи Слим. Щом го внесеяха веднъж, останалото бе лесно. Те имаха запас от празни бутилки с оригинални запушалки и етикети, оставаше им само да ги напълнят и да ги продават на обичайните цени, като по този начин прибираха данъка в собствения си джоб. Така си осигуряваха един добър приход.

Слим се поизлегна на леглото, доволен да я наблюдава как си пили ноктите. С апатия на уморен човек той огледа бавно и уморено гъстата ѝ червена коса, сетне – тялото.

– Майчето идва ли да те види днес? – попита той.

Мис Бландиш скръсти ръце в скута си и го погледна с огледалото. Той седеше зад нея в сянката. Малката настолна лампа осветяваше образа ѝ в огледалото, така че той я виждаше ясно. Забеляза, че зениците ѝ се бяха свили като главички на топлийки. Считаше, че е доста умно от страна на Майчето да дава опиат на това момиче. Отнемаше силите ѝ и я правеше замаяна и послушна.

– Да – отвърна тя вяло.

– Ела тук – заповяда Слим.

Тя се изправи веднага и се приближи, като застана пред него с безволно отпуснати ръце. Той я дръпна на леглото до себе си. Мис Бландиш се вгледа объркано в лицето му, сякаш умът и отказваше да действа. Една малка искрица на съпротива проблесна за миг и лицето ѝ леко се изкриви от ужас, но след това отново стана безизразно – усилието бе твърде голямо.

Слим я погали, като че беше кукла. Тя значеше много за него, тъй като не му оказваше съпротива и той можеше да прави с нея каквото си иска. Най-после имаше жена, която не му се подиграваше, която не се свиваше при докосване, която правеше каквото ѝ каже; при все това той знаеше, че се самозалъгва и понякога се нахвърляше грубо, като се опитваше да събуди съпротивата ѝ, но Майчето си бе свършила работата твърде добре.

– Трябва да ида долу – каза той – Имаш ли си всичко?

Тя кимна, без да каже дума. За нея представляваше усилие да

говори, искаше да лежи неподвижно и да сънува.

– Лягай да спиш. Аз съм уморен. Тая вечер няма да се видим – той съблече непохватно пеньоара ѝ и придърпаа завивките. Тя лежеше неподвижно и го гледаше с големите си празни очи. Слим трябваше рязко да извърне глава – тези очи го изнервяха. Като че ли си играеше с труп.

Слезе отново долу. Тълпата бързо прииждаше и той се завъртя из прие-мната, като наблюдаваше как хората си подават палтата. От ресторанта излезе Еди. Изглеждаше разтревожен.

– Да си виждал Ана? – обърна се той към Слим.

Гардеробьерката се наведе над преградата и се обади пискливо:

– Сега се качва!

Ана Борг изтича бързо по стълбите. Беше спретната, елегантна и леко за-дъхана. Еди тръгна да я посрещне със строг поглед.

– Какво искаш да кажеш? Чакам те тука повече от час!

Ана се спря изведнъж.

– Е, на какво ви прилича това? – тя зададе въпроса си на висок глас към цялата приемна. – Не може ли едно момиче малко да се позабави, докато си облече парцалите, без ти да започнеш да мърмориш? Мислиш, че съм избягала или какво?

Еди се огледа неловко.

– По-тихо, малката – настоя той. – Казвам ти, че закъсня.

Ана вдигна нетърпеливо рамене и смъкна наметалото си, което гардеро-бьерката прие с безразличие.

– И какво от това? Няма нужда да вдигаш врява като слон при раждане, нали?

– Окей, окей. Какво пък, по дяволите ... хайде влизай и пийни нещо.

– Трябва да се приготвя за моя номер. Ти иди и си купи пиене, и се удави в него – тя изхвърча нататък, като гневно полюшваше бедра. Еди се ухили малко унило. Инат момиче, каза си той.

Слим, който го бе наблюдавал, се обади:

– Що не я раздрусаш тая уличница? Много важно го дава!

Еди го погледна и се подсмихна.

– Може би, но не ѝ трябва опият, за да спи с мен.

Слим позеленя. Подмятането го удари в най-слабото място и той се преви от удара.

Еди бързо го остави и се присъедини към една компания, която пиеше в ресторанта. Слим почувства, че някой го гледа с любопитство и

рязко извърна разкривеното си лице. Един нисък, плещест мъж току-що беше изкачил стълбите. Той си даде шапката на гардеробие-рката и остана да побъбри с нея. Суровото му лице изглеждаше доста-тъчно приятно, докато се задяваше с момичето. Тя му показа ципа и малкия медалион, който висеше на него. Върху медалиона беше гравирано: „Аз работя за долар.“ Той поклати ухилена глава.

– Не, пиленце, надраснал съм тая работа.

Гримасата ѝ премина в усмивка, когато той ѝ подхвърли десет долара върху таблата. Той погледна отново Слим и влезе в ресторанта.

– Кой е тоя тип? – Бързо се приближи Слим.

– Името му е Флахърти. Нов член, записан от няколко дни. Предста-вен е от Мейсън.

– Има вид на ченге. Майчето в канцеларията ли е?

Та кимна.

– Мисля, че е свестен тип.

– Ти си мислиш, че всеки тъпанар е свестен тип, ако ти пуска по някой долар от време на време – изръмжа Слим.

Той влезе забързано в канцеларията. Майчето пушеше пура и попълваше някаква счетоводна книга.

– Чупи се – каза тя, без да вдигне поглед. – Заета съм.

– Що за птица е тоя Флахърти?

Майчето го погледна ядосано.

– Не виждаш ли, че съм заета? Трябва да...

– Що за птица е тоя Флахърти? – повтори по-високо Слим.

– Отде, по дяволите, да знам? От приятелчетата на Мейсън е.

– Слушай, Майче, тоя тип ми прилича на ченге.

Майчето остави писалката. Присви очи и кимна.

– Може да си прав. Има нещо съмнително в тоя човек. Най-добре го дръж под око.

– Бъди сигурна, че ще го държа под око – отвърна злобно Слим.

Той влезе отново в ресторанта и се огледа припряно. Видя, че Флахърти седи на една маса на другия край, близо до оркестъра. Говореше с една от професионалните проститутки. Слим направи уговорения знак на Док, той стана от стола си и дойде при него.

– Тоя тип, дето току-що влезе. Мисля, че е ченге.

Док изглеждаше напрегнат.

– Как е влязъл?

– Мейсън го вкарал – отвърна бързо Слим. – Мейсън е свестен, ама бих искал да знам нещичко за тоя тип.

Той се върна към гардероба.

– Мейсън появи ли се?

– Няма да дойде тая вечер – каза му гардеробиерката. – той е тук винаги на минутата.

Слим вдигна рамене.

– Окей, наблюдавай го, Док, и кажи на другите. Тоя тип не трябва да ходи горе, независимо какво... ясно ли ти е?

Док кимна.

– Ще обясня на момчетата.

Той се обърна и се запъти към ресторанта. Там бе настъпило кратко затишие. Оркестърът бе спрял да свири и глъчката притихна, когато диригентът заситни към микрофона.

– А сега, приятели каза той, – ето големия номер, дето чакате. Вече всички знаете какво да очаквате. Тая вечер мис Ана Борг ще ви изпълни още един от своите чудесни бурни танци. Бива си я! Тя си знае работата, нали? Чудесна е, нали? Попитайте барабаниста... той я е познавал навремето. А сега, приятели, много аплодисменти за малката дама! Мис... Анна... Борг!

Барабанистът удари туш и светлините избледняха. По масите избухнаха нестройни аплодисменти. Ана се появи внезапно на сцената и осветителят насочи прожектор към нея. Беше облечена в бяла рокля от тюл, а отдолу беше гола. Светлината на прожектора я обливаше цялата и роклята изглеждаше плътна, но когато друг прожектор я освети отзад, посетителите видяха доволно много. Оркестърът засвири нещо живо и тя запя. Наистина се справи добре. Гласът ѝ, нисък и гръден, без усилие взимаше високите тонове. Докато пееше, тя се движеше из залата. Никой не посегна, защото Еди се моташе съвсем близо, но въпреки това в тази зала имаше страшно много подвижни ръце. Избухнаха аплодисменти. Някои от мъжете, които се бяха натряскали, се изправиха и заподвикваха.

Светлините още повече избледняха и направо се стопиха. Цялата зала бе изпълнена с тъмнина и димна мъгла. Тя стоеше, обляна в синя светлина, в средата на дансинга и всички погледи бяха приковани в нея. Ана просто стоеше и се поклащаше в такт с музиката, а после започна да разкопчава роклята си мъчително бавно. Светлинята на прожектора се сви в малък кръг, който осветяваше само лицето ѝ, а тялото ѝ представляваше смътна бяла фигура. Тя пусна роклята в краката си и се понесе из залата, а прожекторът я преследваше, като ту я улавяше, ту я изпускаше. Тя се движеше с невероятна лекота и бързина. Залата се

наелектризираше, когато прожекторът я улавяше на неочаквани места. След това тя се върна при роклята си и вече се бе мушнала в нея, когато светлините бяха запалени. Тълпата ревеше одобрително. Тя наистина си знаеше работата и винаги я приемаха с възторг. Като изпращаше въздушни целувки, Ана изтича леко до подиума, обърна се и махна с ръка на тълпата, преди да се гмурне зад завесата, която закриваше изхода.

Слием я бе наблюдавал с отегчение. Тя имаше вид, да, но нямаше класа. Беше само една провинциална уличница. Той хвърли поглед към масата на Флахърти и изведнъж застина. Под прикритието на тъмнината Флахърти се бе изнесъл. Малката маса бе празна.

Фенър стигна в Спрингфийлд рано сутринта; Пола седеше до него в колата с натезали клепачи, изтощена от пътуването през цялата нощ.

– Пинкертън никога не спи – промърмори тя сънливо.

– Не съм спокоен, когато си с мен – отвърна Фенър. – Това ни е първата работа от няколко месеца и к'во си правила през цялото време?

Няколко минути пътуваха в мълчание.

– Предполагам, че по някое време ще дремнеш – обади се накрая тя.

– Да, но ще трябва да е за малко.

– Представи си, че се оженим и се правим, че това е меденият ни месец.

Фенър се усмихна.

– Ти си смахната. Петстотин бона се крият зад тая работа, а ти не струваш колкото всичките тия мангизи.

Тя въздъхна.

– Знаех си, че така ще кажеш.

Уличните часовници показваха седем и половина, когато спряха пред един тих малък хотел. Той я сбута с лакът.

– Това е мястото. Иди и вземи две стаи, а? Не забравяй, казах две стаи. Искам да поспя няколко часа.

– По-скоро бих легнала с таралеж – каза тя, като слизаше от колата.

Той спря, докато сменяше скоростите.

– Да – каза замислено, – това е идея. Както и да я погледнеш, наистина може да си има вълнуващи страни.

После закара колата в гаража и когато се върна, завари Пола да клюма на рецепцията, наблюдавана от един заинтригуван админи-

стратор.

– Не й обръщай внимание – каза му Фенър, – страда от сънна болест.

Хвана я за ръката и я отведе грижовно до асансьора. Пиколото пое куфарите им и ги последва усмихнат. Стаите им бяха една до друга и Фенър я избута в едната от тях.

– Тука. Наспи се добре, а аз ще ти позвъня, когато ми трябваш. Когато се наспиш, обади се долу да ти донесат книги, ама не напускай стаята си, докато не се обадя.

– Точно така – измърмори тя недоволено, като влизаше уморено в стаята, – дръж ме настрана от тая работа.

Той се ухили и леко затвори вратата. Влезе в стаята си, съблече си сакоето, смъкна вратовръзката си и като изрита обувките, хвърли се на леглото. Спа тежко до десет часа, след това се изправи. Чувстваше се ужасно. Натисна нетърпеливо звънеца и мушна главата си в леген със студена вода. Когато момчето му донесе едно голямо уиски със сода, почти бе дошъл на себе си. Спусна се по стълбите и се запъти бързо към гаража.

За десет минути успя да намери адреса, който му бе дал Бренан. Завари Дойли да го чака. Дойли го заведе горе в стаята си. Изглеждаше истински доволен, че го вижда.

– Само за сведение – каза му той, – тук ме знаят като Флахърти, така че внимавай, а?

– Разбира се – отвърна Фенър, като се отпусна на кушетката, изпълнена с конски косми. – Бренан ми каза, че ти следиш тая Борг. Сигурно ти е обяснил, че искам малко помощ.

Флахърти извади бутилка скоч и наля две чисти питиета.

– Вие, частните ченгета, сте невъзможни – каза той добродушно. – Вие работите за пари, а аз работя за слава.

Фенър изля питието в гърлото си и отмести чашата. Флахърти му наля отново.

– Не съм много сигурен, че ще получа мангизи – отбеляза Фенър с кисела физиономия. – Този случай е заплетен. Ти как се справяш? Имаш ли някакъв късмет?

Флахърти се почеса по главата.

– В „Парадайз“ има нещо подозрително. Знаеш, това е клубът на Грисън. Снощи бях там и за малко щях да си имам неприятности. Почти всяка вечер тая кукла прави стриптийз там и аз убедих един член на клуба да ме вкара. И докато тая женска изпълняваше номера – а как го

правеше!, – реших малко да поразгледам под прикритието на тъмнината. Окей. Ето какво стана. Промъкнах се в предверието веднага щом угаснаха светлините и влязох в клозета. Оттам можех да наблюдавам гардеробьерката. Нейното място е точно до стълбите и аз си казах, че ми се ще да погледна нататък. Почаках докато тя се задълбочи в един евтин роман и когато се задълбочи, аз се измъкнах от клозета и офейках нагоре. Направих го бързо и стигнах там, без тя да разбере... добра работа. Е, прокраднах се по коридора, поразгледах наоколо, надникнах през няколко врати, ама не открих нищо подозрително, само че на това място май стават цял куп неща, дето биха оправдали едно внезапно нахлуване, защото всички стаи имат двойни легла и те до едно изглеждат готови за работа. Стигнах до края на коридора и забелязах една врата със секретна брава. Това ми се видя подозрително. Бях на път да я огледам, когато чух тълпата долу да крещи и реве и това ми подсказа, че стриптийзът е свършил. Предположих, че и светлините са включени вече и малкото момче на мама е сред липсващите. Отпраших по коридора като светкавица, но не бях достатъчно бърз. Она дългият, тънкият нехранимайко се изкачваше на бързи обороти. Докато пристигне, успях да се шумгна в една спалня. Той се засили към заключената врата, извади ключ от джоба си и влезе. Това ми даде възможност да офейкам надолу. Ние с гардеробьерката станахме страшни приятели, което е добре, защото тая шайка е опасна и си помислих, че лесно мога да си създам неприятности. Дадох ѝ шепа мангизи и ѝ казах, че ми е прилошало и съм се качил горе да се разхладя. Тя беше достатъчно умна, за да загрее какво става, бързо ми подаде шапката и палтото и аз офейках.

– Тая заключена стая изглежда интересна – отбеляза Фенър. – Отсега нататък трябва да внимаваш.

Флахърти кимна.

– Да бе, дтрашно ще внимавам. Утре свършвам с тая работа. Шефът ми казва, че не си изкарвам заплатата. Май тука е прав. От два месеца вървя след опашката на тая дама и никакъв гаф от тяхна страна.

Фенър се изправи.

– Окей. Аз ще ѝ хвърля един поглед. Къде да я намеря?

– Има хубав малък апартамент в центъра – рече Флахърти. – Само не се впрягай, а? Шулц се върти там, а той е опасна птица.

– Обичам ги такива опасни – ухили се Фенър. – има къде да удряш, когато са едри.

Флахърти надраска адреса на една хартийка и Фенър тръгна. Когато излезе на улицата, погледна часовника си. Беше малко след единаде-

сет. Слънцето прежурияше и той бе доволен, че има уиски в стомаха си. Без затруднение откри апартамента на Ана. Беше в голям блок на ъгъла на главната улица. Той разгледа редицата пощенски кутии и видя, че тя живее на четвъртия етаж. Изкачи се с асансьора. Апартаментът беше голям и заемаше целия етаж. Отиде до входната врата и натисна силно звънеца. Вратата отвори една цветнокожа при-служница. Тя го огледа безцеремонно.

– Тук ли е мис Борг? – попита Фенър.

– Не, по това време я няма.

Фенър протегна ръка и я бутна в коридора.

– Стой тука и чакай.

Влезе в апартамента и затвори вратата, като остави жената да зяпа безмълвно след него. Влезе във всекидневната. Беше празна. Върна се в антрето и се ослуша. Чу гласове в другия край на коридора. Измъкна „Люгера“ и тихо пристъпи напред. Ослуша се отново пред една врата, отвори я рязко и влезе.

Еди седеше на леглото и говореше с Ана. При влизането на Фенър и двамата бързо се извърнаха. И двамата видяха пистолета и замръзнаха на място.

– Добър ден, приятелчета – поздрави Фенър, като се облегна на вратата. – Направо ме е срам, че нахълтвам в това любовно гнездо, но работата преди удоволствието.

Еди бързо огледа стаята. Погледът му се спря върху куп дрехи на един стол до прозореца. Доста трябваше да скочи. Фенър проследи погледа му и се усмихна.

– Аз не бих го направил. Не търся неприятности, ама мога да ги създам, както и да ги понеса.

– Кой, по дяволите, си ти? – попита Ана от леглото.

Фенър размаха пистолета към нея.

– Искам малко да си поговоря с теб – отвърна той. – Хайде да седнем всички и да си поговорим задушевно.

Той отиде до стола под прозореца. Претършува купчината дрехи и намери пистолета на Еди. Извади пълнителя и хвърли пистолета обротно. Пълнителят сложи в джоба си. След това седна.

Еди се наведе напред.

– Какво искаш? – попита той. – Какво, по дяволите...?

– Окей, окей – ухили се Фенър. – Доста често ще се виждам с вас, преди да свърша, глупаци такива, така че ми се прииска само да ви погледдам – той мушна пистолета си обратно в кобура. – Сега предлагам

твоят приятел да се поразходи, а пък ний с теб да си поговорим малко.

Еди се хвърли към него като котка. Фенър го очакваше. Беше станал от стола, преди Еди да го достигне, и отби десния му удар. Юмрукът на Фенър се заби с глух звук в лицето на Еди. Ударът бе първокласен – всичко, което можеше Фенър, а то беше много. Еди падна напред на ръце и крака, след това се просна в цял ръст. Фенър духна ставите на пръстите си.

– Тези типове не са толкова издържливи.

Ана седеше на леглото, очите ѝ широко отворени, опасни. В ръката си държеше малък пистолет, калибър 25.

– Стой! – извика рязко тя.

Фенър ѝ се усмихна, но не посегна. При такова разстояние пистолет калибър 25 нямаше да свърши работа.

– Вие наистина държите доста пищови тука – отбеляза той дружечно.

Ана предпазливо отметна завивките и стъпи на пода. Не го изпусна нито за миг от очи, пистолета не трепна. Алената пижама с червен монограм на джобчето подчертаваше фигурата ѝ. Фенър си помисли, че повечето мъже биха надали одобрителни възклицания при вида ѝ. Но на него не му се щеше да аплодира в момента.

– Да не наистинеш – пошегува се той.

– Сега, мистър Умнико, ще те наредим както си искаме – тя махна с пистолета към един фотьойл. – Седни.

Фенър не помръдна.

– Слушай, пиленце – започна тихо той, – искам малко да си поговоря с теб. Съжалявам, че трябваше да бъда груб с приятелчето, ама той започна с фойерверките.

– Седни – сряза го тя.

Фенър вдигна рамене и се строполи на стола. Кръстоса крака. Тя мина зад него и през рамото му пъкна ръка под сакото, измъкна „Люгера“ и го хвърли на леглото. През цялото време пистолетът ѝ бе опрян в тила му и той почувства леко гъделичкане в краката от натиска на студения метал. Беше доволен, когато тя го махна. След това я видя как отиде до Еди и го обърна с крак. Той беше още в безсъзнание.

– Добре го шляпнах. Няма да се свести още някое време.

Ана присви очи. Фенър си помисли, че има доста огън в нея.

– Хайде кзвай! Кой си ти?

Фенър скръсти ръце.

– Аз съм човекът, дето се интересува от бившия ти хранител. Търся

Райли.

– Ти си ченге, така ли? – рече тя подигравателно.

– Не, не съм – начумери се Фенър. – Аз съм репортер. Страшно искам да намеря този тип Райли и смятам, че ти можеш да ме насочиш. Слушай, сладурче, що не ми помогнеш?

Ана спря.

– Има едно нещо, дето го мразя повече от ченгеи това е любопитен вестникар. Изчезвай оттука и не се мяркай повече.

Фенър се усмихна очарователно, но това само накара Ана да трепне.

– Хайде, малката, не се инати.

– Изчезвай оттука веднага. Да ми нахлуваш така и да буйстваш из цялата къща! Хайде, тръгвай и помни, че ако пак почнеш нещо такова, роднините ти ще си сложат траур.

Фенър бавно се изправи на крака.

– Окей – рече неохотно той, – тръгвам.

Отвори вратата, след това се поколеба.

– Лошо направи Райли, като те заряза. Ех! Трябва да е бил откачен да се откаже от хубавица като тебе.

Гъста червенина плъзна по шията и нагоре по лицето, а очите ѝ блеснаха гневно.

– Тръгвай и си затваряй голямата уста.

– Разбира се, тръгвам, ама наистина се вбесявам, като си помисля, че той се мъкне с някоя евтина малка уличница, докато ти си седиш на задника и чакаш да се върне.

Ана стремително прекоси стаята.

– Откъде го измисли – изписка тя. Беше толкова разярена, че размахна пистолета пред лицето му. – Вън! Да не си мислиш, че чакам този простак?

Фенър бутна шапката си на тила.

– Окей, само ти казвам к'во се говори из града.

– Това е проклето, гадна лъжа – беснееше Ана. – Не бих се върнал при този мошеник и кучи син дори да е сложил ръка на държавната хазна.

Фенър изведнъж взе пистолета от ръката ѝ. Тя бе толкова вбесена, че просто го размахваше и той я изненада. Тя веднага се хвърли към леглото, където бе неговият „Люгер“. Фенър се втурна след нея и я удари с коляно в кръста. Тръшна я на леглото по корем и седна върху раменете ѝ, докопа пистолета, след това я обърна по гръб. Коленичи и се

наведе над нея, като прикова ръцете ѝ с коленете си.

– Окей, малката, сега можем сладко да си поприказваме.

За миг тя онемя от ярост. Огромните ѝ очи мятаха искри, устните ѝ оголваха зъбите. След това започна да го ругае. За около минута той я остави да беснее, след това я плесна леко през устата.

– Изненадан съм от теб – каза Фенър с огорчен вид. – няма да те държа дълго така. Сигурно не е много удобно, ама ако ще беснееш... моля те. Само един малък въпрос и ще се чупя. Само един въпрос, малката, ето го. Къде беше Райли, когато за последен път ти се обади? Това е всичко. Кажи ми това и се махам.

– Върви по дяволите – избухна Ана, като го гледаше свирепо. – Няма да ти кажа нищо. Сам се оправяй.

– Ще се оправя и още как – отвърна той. – Има много начини да накарам момиченца като теб да си признаят.

Премести коленете си така, че освободи ръцете ѝ и когато тя посегна към него, той ги сграбчи за китките.

– Сега само ще те подреда така, че да не ми създаваш неприятности.

Той се отместил, като държеше китките ѝ с една ръка, хвана двата края на шнура, който пристягаше пижамата ѝ в кръста и го издърпа. Мушна го в джоба си и се отдръпна. Тя бързо сграбчи панталоните си и ги притисна здраво към себе си.

– Повече няма да се борим – усмихна се Фенър. – Може би ти наистина показваш задника си в някой бърдак, ама сигурно си твърде достойна дама, за да го проветряваш и тука.

Ана седеше, почервеняла от ярост.

– Ще ти го върна, глупаво копеле такова.

Фенър се засмя.

– Не се вдетинявай, малката. Това е най-смешното нещо, дето някога ми се е случвало.

Той отиде до една малка електрическа печка, която стоеше в ъгъла на стаята, и я включи.

– Голяма работа са тия печки. Като се загрее, ще я стоваря върху мутрата на приятеля ти, ако не си развържеш езика.

И двамата наблюдаваха как реотаните се зачервяват. Той вдигна печката.

– Кое да бъде? Мога да си умра от кеф, като плясна един компрес върху муцуната на тоя плъх, ама ще се въздържа, ако се държиш прилично.

Тя бе пребледняла.

– Беше в заведението на Джони – произнесе тихо и уплашено.

– Джони къркача ли? – попита Фенър, като люшкаше печката в ръцете си.

Тя кимна. Той остави обратно печката и я изключи с крак. Фенър познаваше Джони. Повечето от приятелите на гангстерите познаваха Джони. „Добре се справям“, каза си той.

– Окей, сестро, съжалявам, че се намъкнах така – Фенър отвори рязко вратата. Ана седеше неподвижно. Той се обърна и хвърли шнура в скута ѝ. – Обезопаси си спокойствието – усмихна се леко... – Извинявай, че те притесних.

Ана отново започна да го нарича с разни имена, но Фенър бе безчувствен за ругатни.

– По-добре си изплакни устата, не е много чиста – каза той и дръпна вратата след себе си, преди да избухне бурята.

Долу забеляза една телефонна кабина и се обади на Пола. Гласът ѝ прозвуча в слушалката със закъснение и това го вбеси.

– Събуди се, наркоманко – изкрещя той. – Отваря се работа.

– Добре, добре – отвърна тя. – Защо не мина да ме видиш, преди да излезеш? аз се издокарах като Мей Уест и ти направих ранна визита, ама ти беше излязъл.

– Дай почивка на безполезната си уста и слушай. аз се пръждосвам към бараката на Джони. Знаеш ли къде е това? Знаеш? Прекрасно. Сега слушай, малката, това е сериозно. Намери Бренан и му кажи да дойде веднага при Джони. След малко шайката на Грисън ще е по петите ми, ако не бъркам нещо... така че размърдай се. Бай-бай, малката, ще се видим скоро.

Слим погледна Еди и Ана, в жълтите му очи пламтеше студена ярост.

– Искаш да ми кажеш, че си оставил някакъв въшлив търсач на сензации да влезе тука и да се разправи с тебе? – изкрещя той на Еди. – Боже мой! Изглупяваш ли или какво?

Еди опипа гузно брадата си.

– Слушай, Слим. Тоя тип беше опасен. Никой не ме е удрял така. Питай Ана, тя ще ти каже колко опасен беше.

Слим обърна поглед към Ана.

– К'во искаше тоя тъпак? – попита той. – К'во стана, след като

отствани Еди?

– Много работи – озъби се Ана. Тя седеше в леглото. Очите ѝ святакаха злобно. – Тоя гад искаше да знае къде е бил Райли, когато ми позвъни за последен път.

Слим и Еди изведнъж настръхнаха. Еди хвърли предупредителен поглед към Слим.

– И к'во! – попита Слим.

– Ами щеше да си поиграе с печката, затова му казах.

Настъпи напрегнато мълчание. Двамата мъже стояха и мислеха трескаво. Ана ги погледна. Недоумяваше защо приемат думите ѝ така. В края на краищата те нямаха нищо общо с това. Ако Райли са го пипнали, какво, по дяволите... тя се опита да обясни.

– Слушай, тоя тип щеше да сложи печката върху лицето ти – рече търпеливо тя на Еди. – Не се шегуваше, а аз не мога да го понеса. Не разбираш ли? Той е от тия, дето с голямо удоволствие ще изпържат нечия физиономия с нажежена печка. Райли не значи нищо за мен, затова го издрънках.

Слим се обърна разярено към нея.

– Плямпало такова! – изкрещя той.

Ана отново бе обхваната от бесен гняв.

– Чу ли как ме нарече тоя кучи син? – изкрещя на Еди тя. – Няма да търпя това! Ясно ли ти е? Не съм издала никого от вас. Какво, по дяволите, ви засяга Райли?

Еди бързо измъкна дрехите си.

– Остави тая работа, а? – рече той уمولително. – Слим го каза просто така. Не се ядосвай, за Бога!

Ана се измъкна с усилие от леглото, като стискаше панталоните си с една ръка.

– Ако тоя тъпак си мисли, че може да се държи нахално с мен, има грешка – изпищя тя. – Слушай, хилав нехранимайко...

Слим тръгна с провлечена походка към нея, но Еди застана помежду им.

– За Бога – извика той и бутна Ана на леглото, – забрави го, миличка. Слушай, имам работа да върша. Да не мислиш, че ще стоя тука и ще оставя тоя бандит да се измъкне безнаказано, а? Хайде да излизаме, слим, хайде, тръгвай.

Слим погледна Ана, която се намръщи и го изруга. Той се поколеба за миг, след това се затътри към вратата. Еди го избута навън. Като слизаха надолу, Слим започна да ръмжи, но Еди го сряза.

– Остави това – каза той нетърпеливо. – Трябва да направим нещо с тоя вестникар. Ако Ана някога се добере до истината, ще се озлоби страшно.

Слим вдигна рамене.

– Какво искаш, по дяволите? Ако говори много, ще я очистим.

Еди спря и рязко го дръпна.

– Слушай – отсече той. – Имаш си твоята женска, аз си имам моята. Ана е хубаво момиченце и аз ще бъда с нея. Тя не трябва да знае за това... разбираш ли?

– Добре де, добре – продължи нетърпеливо Слим. – Трябва бързо да кажем на Майчето.

Мама Грисън седеше и слушаше, докато Еди разказваше историята. Седеше зад бюрото си и пушеше пура, а грубото и лице беше безизразно. Когато Еди свърши, тя се замисли за момент. Слим стоеше до вратата и я наблюдаваше. Док и Флин изглеждаха нервни. Тя ги изглежда един подир друг със студен, безжалостен поглед, който ги накара да се размърдат неспокойно.

– Не ви ли е ясно всичко? – попита грубо накрая. – Тоя упорит вестникар ще хукне към Джони с всичка сила. Ще почне да задава въпроси.

Еди се почеса по главата.

– Джони е свестен – рече смутено той. – Джони няма да се раздрънка.

– Тоя тип изглежда опасен – продължи Майчето. – Джони е къркач и бързо ще клекне, ако тоя тип почне да го обработва. Как виждаш Джони да си държи езика зад зъбите, ако го изпържат с печка? Хич не е за вярване. Джони така широко ще си отвори устата, че ще видиш всичко то пиене, дето плува в него.

Другите се спогледаха. Слим мушна ръка под сакото си и измъкна пистолет. Издърпа пълнителя, погледна го и го сложи обратно. Майчето го наблюдаваше. После кимна.

– Да, Джони трябва да умре. Тръгвайте. Тоя тип вече е на път. Флин и Док, вземете колата и изчезвайте. До утре сутринта да сте там. Ако оня тип е стигнал пръв, очистете и него. Това няма да бъде развлечение, така че гледайте да не оплескате работата. Не забравяй-те, че щом новината се разчуе, ще трябва да се измъкваме. Оная история с отвлечането ще излезе пак наяве. Така че опичайте си акъла.

Тримата мъже се измъкнаха вкупом от стаята и се втурнаха надолу

по стълбите, а после – по алеята. Въмъкнаха се в колата, гумите иззвистяха и тя се понесе напред.

Роко, облегнат на стената, ги наблюдаваше с лек интерес. Седеше на слънце и замислено си чоплеше зъбите с дървена клечица. Спретнатият му костюм беше изгладен, а панталоните му, с доста къси крачоли, разкриваха ослепително бели чорапи. На главата му бе кацнало бомбе. Роко бе смешен на вид, но зъл до мозъка на костите си. Лениво се зачуди защо тримата от бандата бяха тръгнали толкова набързо. Погледна замислено към бара. Предположи, че някой ще загази. Точно тогава Еди излезе от бара и му кимна, но не спря, а продължи по улицата. Роко погледна след него, като все още чистеше дупките в зъбите си. Забеляза, че Еди има страхотна синина на брадата си. Тази работа започваше да изглежда интересна. Погледна часо-вника от другата страна на улицата. Беше един и нещо. Тръгна бавно надолу и стигна до ресторанта „Уморено куче“. Бутна хромираната врата и влезе в хладното, сумрачно помещение. Огледа се набързо, преди да подаде шапката си. В срещуположния край видя гардеробие-рката на „Парадайз“. Беше се заела с порция раци. Роко се завлече до нейната маса и се усмихна със своята тънка усмивка.

– Това е чудесна възможност.

Тя спря, а пълната ѝ вилица увисна във въздуха.

– Съгласна – отвърна лаконично.

– Знаеш ли, Мейзи, все исках да те почерпя едно ядене.

На кукленското ѝ лице се появи щастлива усмивка.

– Давай направо, братче – рече тя весело, – няма да те спирам.

Той издърпа един стол и седна срещу нея. Тя продължи да яде с неочакван ентузиазъм. Роко погледна менюто и поиска студено пиле с гарнитура. Той умееше добре да разговаря с жени и докато ядеше, непрекъснато бърбореше. Мейзи не каза почти нищо, но сие справи добре с яденето. Тя нямаше много време за разни италианчета, но когато такъв плащаше нещо, бе смела. Би го направила за когото и да е, стига да плати.

– Знаеш ли, хубавице – каза Роко, като се наведе напред с лакти върху масата, – трябвало е отдавна да се запознаем. Къде си крила тая красота толкова време?

– Не се вдетинявай – закикоти се тя.

– Слушай – започна той тихо, – обикновено не се хващам с една, ама като се натъкна на сладурана като теб, се предавам. Някой казвал ли ти е, че си имаш бол от всичко к'вото трябва? Като те видях седнала тук, килнах си шапката... това е късмет, и тук Роко ще бръкне в спестя-

ванията си.

Мейзи го погледна престорено срамежливо. Тези приказки наистина звучаха като долари.

– Как ще ти се отразят двеста долара? – попита Роко с онази своя тънка усмивка.

Сините и очи светнаха.

– Двеста долара? Охо! Как ще ми се отразят ли? – тя се разсмя. – Много неща бих направила за тия мангизи.

– Ела в моя апартамент да ги спечелиш.

За миг тя се поколеба, алчността ѝ се бореше с престорено възмущение. Реши, че е по-добре да покаже малко фасон.

– Ех, откъде си ги измисляш такива? Не съм такова момиче!

Роко размаха ръце.

– Не ме разбра правилно – каза бързо той. – Аз не бих направил такова грубо предложение. Искам да дойдеш да си поговорим. Предлагам ти да купя информация.

– Това пък защо? – тя изглеждаше озадачена.

– Остави сега – нетърпеливо отвърна той. – Ще дойдеш ли?

Тя се изправи.

– Без глупости – предупреди го, като напускаха ресторанта.

Качиха се в едно минаващо такси. Роко ѝ говореше убедително разни безмислици, докато стигнаха апартамента му. Беше малък и доста гол, но Роко се бе посъветвал какво да купи и всичко вътре бе на ниво. Мебелите бяха от леко дърво, подът бе излъскан. Няколко килимчета лежах като острови върху дъските. Столовете бяха големи, с дебела тапицерия. В средата на стаята имаше голям диван, покрит с ярко оцветени ковертюри.

– Хубаво местенце си имаш тука – каза Мейзи, като си свали шапката и разпусна изящните си къдрици.

Тя се отпусна в един фотьойл, който потъна почти до пода. Кръстоса крака и откри приятна за Роко гледка. Той посегна към един шкаф до себе си и наля две чаши. Добави джиджърейл към уискито с вниманието на аптекар. Приблужи се до нея и сложи чашата в ръката ѝ.

– Ти познаваш добре шайката на Грисън – започна внимателно той. – Откакто те са тук, бизнесът не върви много. Едно малко момиче с ум в главата може да ми свърши работа, ако даде малко полезна информация. Слушай сега, сладурано, ако тая работа не ти се нрави, само кажи и ще я забравим. Вместо това ще ти пусна няколко плочи. Имам страшен радиограмофон. Ако искаш да печелиш по някои и друг долар от време

на време, е, само трябва да си го вземеш.

Мейзи свърши питието си и Роко ѝ наля отново. Видя, че алкохолът вече я хваща.

– Какво искаш да знаеш? – попита тя.

Роко се усмихна на себе си. Толкова бе лесно!

– Какво става в клуба? – попита той на свой ред.

Мейзи наду порозовелите си бузи. Алкохолът я замайваше.

– Нищо интересно. Правят пари, не си играят.

Роко я погледна пърпеливо. Тя беше глупава и той си каза, че трябва бавно да я насочва.

– Нещо съмнително да става там?

– Просто обичайния бизнес, със стаи за ползване като страничен доход – отвърна Мейзи. Тя изведнъж реши, че в стаята е горещо.

– Къде отиде бандата днес следобед? – попита Роко. – видях Слим и две от момчетата да потеглят така, сякаш ги гонят триста дяволи.

Мейзи вдигна рамене. Това я отегчаваше.

– Отгде да знам? – каза тя, като допи питието си. – Не знам.

Роко загуби търпение.

– За двеста долара трябва да свършиш повече работа – произнесе хладно той.

Тя го погледна със замъглени очи.

– Виж, тук си прав. Не съм ти от помощ, нали? Ей, тая отрова е силна. Аз се натрясках.

Роко се засмя.

– Добре си – увери я той. – просто си весела, това е всичко.

Мейзи се изкикоти.

– Сигурно няма да те интересува приятелката на Слим?

Роко поклати глава.

– Слим няма приятелка. Знам това.

– Окей, умнико, – Мейзи пое още една пълна чаша. – Слим няма приятелка, но нека ти кажа, че си има някаква кукла, заключена горе, и с нея прекарва страшно много време нощем.

Роко присви леко очи. Дали най-сетне не напипваше нещо с помощта на тази глупава кокошка.

– Пийни си – каза ѝ той.

Тя махна с чаша към него, като разля малко алкохол върху лъ-снатия под.

– И таз хубава – да накараш едно добро момиче да се натряска!

– Хайде, хайде – подаде ѝ той цигара и я запали, – ти можеш да

носиш.

Тя пиянски поклати глава.

– Разбира се, че мога да нося.

– Какво е т'ва за заключената женска? – попита той.

– Не знам коя е, ама Слим май е хлътнал по нея. Тя е на втория етаж. Излиза късно със Слим на разходка. Цялата е загърната. Никога не съм виждала как изглежда. Излиза към три часа след полунощ за около един час. Почти всяка нощ прави тая разходка. Зървала съм я, когато почиствам. След като затворим. Тя просто върви до Слим и никога не обръща глава. Ех! Нямам нищо против да ти кажа, че тая женска ме плаши понякога. Изглежда като ходещ труп.

Роко реши, че това е интересно. Може би си заслужаваше да се проучи тази работа. Той се изправи и закрачи замислен из стаята. Мейзи го наблюдаваше от стола си. Роко се приближи до нея и седна на страничната облегалка.

– Ако можеш да погледна тая кукла – каза той тихо, – бих ти дал нещо.

Мейзи стана щедра.

– Д-добре – рече провлечено тя. – Недей да нанкаш до три часа и ще я видиш, почти всяка вечер излиза.

Роко извади портфейла си и отброи двеста долара в дребни банкноти. Стана и ги сложи на полицата на камината. Мейзи го наблюдаваше с интерес. Той я погледна и си каза, че хваща окото, макар да е безмозъчна като статуя. Този следобед той нямаше какво особено да прави. Във всеки случай тя ставаше за онази работа.

– Ето ти малко мангизи – каза той, като посочи към камината.

Мейзи се изправи несигурно и Роко я хвана за ръка. Вместо да я заведе към камината, той я насочи към дивана. Тя се строполи с кикотене.

– Виж, наистина без глупости... – предупреди го Мейзи.

Той я бутна нежно върху ковертюрите. Те бяха гладки и хладни и тя лениво се протегна. След това изведнъж слабо запротестира.

– Хей, нали ти казах... – започна тя, но изведнъж спря и отново се изкикоти.

Фенър се погрижи да скрие колата си. Ловко я намести в гъстия храсталак и като излизаше, се обърна да види дали се вижда от пътя. Трябваше малко да нагласи клоните, за да я скрие напълно. Главата му бе замаяна от нощното шофиране, чувстваше се дяволски зле.

Предполагаше, че шайката на Грисън е по петите му и нямаше много време да си оправи работите. Почти му се искаше да бе минал да вземе Флахърти, преди да напусне Спрингфийлд. „Двама са по добре от един при сбиване“, каза си с крива усмивка, но времето не чакаше. Флахърти не бе в хотела си, когато му се обади. Знаяше, че Пола ще се заеме сериозно и Бренан ще тръгне.

Фенър бе доста близо до убежището на Джони, но не и съвсем близо. Започна да се изкачва по виещата се пътека към бараката. Носеше листолета си в ръка. Джони сигурно нямаше да буйства, но Фенър не искаше да го хванат неподготвен. Като наближи бараката, тръгна по-предпазливо. Не бе възможно шайката на Грисън да е пристигнала първа, но той беше нащрек. Зазоряваше се, слънцето се издигаше над хълмовете. Денят щеше да бъде горещ. Над долината все още се стелеше мъгла. Това бе добре дошло за него, защото прикриваше донякъде действията му. Като стигна до полянката, спря. Застана зад един дебел дънер и се огледа пред себе си. Нямаше и следа от Джони, въпреки че вратата на бараката бе отворена. Фенър предположи, че се готви да излиза с пушката си, за да хване нещо за тенджерата. Прекоси бързо полянката и влезе в бараката като сянка.

Джони се бе навел над печката и разбъркваше няколко парчета бекон в един тиган. Беше с гръб към вратата и не забеляза влизането на Фенър. Фенър видя в един ъгъл ловджийската пушка, но тя бе твърде далеч от Джони, за да се безпокои. Той вдигна pistolета си и тихо подвижна. Джони потрепера от изненада и бавно се обърна. Лицето ме беше мъртво бледо, изкривено от ужас. По него избиха жълти петна, като видя Фенър. Дейв го съжали.

– Спокойно, не буйствай и ще бъдеш добре.

Джони стоеше там, бузпомощен от уплаха.

– К'во искаш? – измънка той и от устата му потече слюнка.

Фенър посочи един стол.

– Седни.

Джони като че ли се зарадва да го направи. Краката му се огъваха и той тежко се отпусна. Треперещите му ръце шареха по коленете.

– Слушай, Джони, искам малко информация от теб – каза възбудено Фенър. – От теб зависи дали ще ми кажеш честно. Ако реша, че лъжеш, ще те пречукам. Ясно ли? Ще те разкъсам на парчета. Нямам много време. Скоро тука ще стане ад.

Джони премигна глупаво. Погледна като обезумял към вратата, след това отново към Фенър.

– Райли и шайката му дойдоха тука с онова момиче Бландиш, нали?
– рязко попита Фенър.

– Точно така, мистър – измънка той. – Да, така е.

– След това какво?

Джони отмести поглед.

– Не можех да ги оставя тука, бяха много опасни, разбираш ли, мистър? Не можех да рискувам да си разваля отношенията с ченгетата и ги разкарах. Просто им казах да си вървят по пътя и те го направиха.

– Колко време останаха тука?

– Колкото да хапнат, мистър, честно. Офейкаха с една голяма закрита кола веднага след като се наядоха.

Фенър се почеса по главата. „Същата история, но тя не ме води до никъде“, каза си той. Мислеше, че Джони знае още нещо, но го крие от него.

– Слушай, къркач такъв, зноеш още нещо. Хайде, изплюй камъчето! Къде отидоха?

Джони се сви.

– Честно, мистър, това е сичко, дето знам.

На Фенър не му се щеше да го прави, но трябваше някак да различи тоя проклет случай. Удари Джони точно в средата на отпуснатата му физиономия. Джони се сгромоляса назад заедно със стола. Изпълзя на крака и ръце, като стенеше. Докато се мъчеше да се изправи, Фенър го ритна силно и тойон се преобърна и започна да пищи пронизително. Фенър се приближи до него.

– Как беше? – попита го тихо. – Не ми казвай, че не знаеш, щото ще стана лош. Хайде, изповядай се.

Джони го погледна свирепо. С разплесканата по лицето си кръв приличаше на човек, преживял улична катастрофа.

– Казвам ти, че не знам – изръмжа той. – Остави ме на мира, а?

Фенър сграбчи тигана и застана над него.

– Ще говориш или ще излея тази мазнина върху тиквата ти.

Мазнината все още цвъртеше в тигана и Джони неволно се сви. Това го уплаши повече, отколкото ударът и той започна да бръщолеви, когато Фенър разклати тигана.

– Не ме закачай, мистър – захленчи той. – Питай Грисън, той знай... той беше там...

Фенър върваше в предчувствия. През целия си живот той се подчиняваше на инстинктивното предчувствие, когато го спохождаше, независимо от това колко глупаво бе то. Докато стоеше надвесен над

Джони, изведнъж му се прииска да залегне. Той не погледна през рамо, просто се тръшна на пода и се претърколи настрани от Джони със светкавична бързина. Чу се слаб звън на стъкло – някой бутна прозореца и през дупката се показа черният нос на автомат „Томпсън“. Умът на Фенър трескаво работеше. Бе се забъркал в тая каша и трябваше да намери добро прикритие, иначе щеше да украси някоя плоча в местната морга. Беше се появил Грисън, чакаха го неприятности. Близо до Фенър се намираше една желязна бака, в която Джони обикновено бъркаше храна за конете. Фенър се хвърли зад нея и в същото време погледна към Джони.

Джони седеше на пода, зяпнал срещу автомата. Беше като парализиран. Внезапният силен трясък на изстрела отекна из стаята и Фенър почти видя как куршумите се врязаха в гърдите на Джони. Шмугна се зад баката, когато дулото се извъртя към него. Куршумите удариха по железните и стени, сякаш стреляше картечница. Фенър се изпоти зад прикритието си. Не можеше дори да надникне, за да стреля в отговор. Този „Томпсън“ беше направо страшен. Зад него беше стената, баката го прикриваше от страни. Не можеха да го нападнат, освен ако не влезеха в стаята. Той лежеше проснат и чакаше. Настъпи тишина, още по-осезаема след силния шум. Можеше да си позволи да се спотайва, нямаше защо да поглежда иззад баката и да става жертва. Прокле се, задето бе оставил вратата на бараката отворена. Направо добре се бе подредил. Сложи ухо на дъските и се послуша, но не можа да чуе нищо. Всеки момент този „Томпсън“ можеше да се покаже зад ъгъла и да го направи на пух и прах. Овлada се и се намести още по-плътнo до стената. Изведнъж чу неясни гласове отвън. След това някой извика:

– Хайде излизай! Знаем, че си вътре! Хайде излизай с вдигнати ръце.

На лицето му се появи крива усмивка. „И за тоя труд ще получа шепа куршуми в корема“, каза си той. Лежеше и чакаше. Предполагаше, че на Грисън и шайката му не им стиска да влязат и да го застрелят на място. Тази мисъл го окуражи. В трая на краищата тези мерзавци бяха съвсем бързливи и ако той се владееше, все още имаше шанс. Опипа мястото зад себе си и ръката му попадна на дръжката на брадва. Свали си шапката, сложи я на върха дръжката и предпазливо я подаде иззад баката. Шапката подскочи рязко под пороя от куршуми, който я разкъса. Фенър се усмихна. „Добре, че тиквата ми не беше в нея“ – каза си той.

– Хей, негоднико, хайде излизай или ще си го получиш – извика му някой.

Лежеше някато труп. Изведнъж чу как някой се смее отвън. Наст-

ръхна. Помисли си, че ще става нещо. Хвана ръба на баката и я издърпа близо до стената, така че се барикадира здраво. Чу как нещо падна на пода и успя да види един малък объл предмет, който чукна в дъските близо до Джони. Очите му подсказаха, че това е граната в мига, когато тя избухна. Главата му като че ли се разцепи на две от шума, а въздушната вълна го запрати към стената като кукла. За момент съзнанието му се проясни и той ясно видя какво става. Видя покрива на бараката над себе си и мръсните стени на стаята, след това всичко започна да се разпада пред очите му. Покривът започна да се руши и се стовари с трясък върху него.

Доста време му бе необходимо, за да се измъкне от ямата. Проклетата тъмнина го обгръщаше като одеало. Щеше му се само веднъж да фрасне кучия син, който го удряше по главата. Изведнъж отвори очи и примигна от слънцето. Една неясна фигура се надвесваше над него, някакъв далечен глас му каза да не се притеснява. Поклати глава и след това съжали, че го направи. Пред очите му светнаха искри и някой промуши мозъка му с нажежен тирбушон. Чу се, че стене. Отпусна се безволево и се опита да проясни съзнанието си. Случилото се бавно изплува, той внезапно се изправи. „За Бога“, промърмори и от усилието му се зави свят.

– Оправяш ли се? – попита го някой.

Той извъртя нагоре очи. Един висок селяндур в работни дрехи бе коленичил до него. Възрастен фермер, зяпнал като риба, се виждаше отзад. Фенър страхливо размърда ръце и крака и леко въздъхна, като разбира, че се движат.

– Помогни ми да стана – рече настойчиво той.

Старецът пристъпи напред и двамата го хванаха под мишниците. Той леко се олюля, като го пуснаха, но бързо се възстановяваше.

– Да сте виждали някого наоколо? – изрече на пресекулки.

– Преди малко мина един автомобил с трима мъже вътре – отвърна високият селяндур. – Ний чухме трясъка и притичахме. Започнахме да викаме и тез тримата офейкаха.

Фенър прокара ръка по главата си, болеше го.

– Слушайте, вие двамата, аз съм полицаи. Тези мъже току-що пречукаха един тип. Искам да помогнете.

Думата „полицаи“ свърши работа. Двамата се поизпъчиха и загледаха с внимание. Зяпаха глупаво, но имаха желание да помогнат.

Фенър вдървено се приближи до развалините. Порови малко, след това вдигна рамене. „Какво, по дяволите...“, каза си. Джони бе мъртъв.

– Къде ви е къщата? – обърна се той към двамата мъже.

Възрастният посочи някъде на изток.

– На около две мили нататък.

– Къде е най-близкия телефон?

– Имаме си телефон – високият селяндур изглеждаше горд.

– Окей, елате с мен. Колата ми е ей там.

Фенър тръгна бавно. Мозъкът му се блъскаше из черепа. Тънкият вой на полицейска сирена го накара да извърне рязко глава. По тясната пътека с бясна скорост пристигаше покрита с прах кола. Тя спря рязко близо до него и от нея изскочи Бренан, последван от няко-лко униформени полицаи. Последен от колата излезе Джон Бландиш. Фенър му махна мрачно с ръка.

– Е, момчета, май сте бързали с всички сили, ама изпуснахте фойерверките.

– Твоето момиче ни се обади – каза Бренан, като предпазливо се разтърпяваше и протягаше. – Тя наистина ни раздвижи, грабнахме една кола и ето ни тука.

Фенър се обърна към Бландиш.

– Ако това, което мисля, е вярно, много скоро ще сложим ръка на похитителите.

Бландиш го погледна изпитателно.

– Какво се е случило? – попита той. – Изглеждаш, като че си имал неприятности.

Фенър унило се усмихна.

– Ако наричаш една бомбардировка неприятности, мисля, че позна.

– Какво, по дяволите, е станало тук? – заинтересува се Бренан, като гледаше разрушената барака.

– Слушай, Бренан, да оставим тая история за малко. Имаме спешна работа. Мога ли да използвам хората ти за известно време?

Фенър говореше бързо и рязко и това подсказа на Бренан, че става нещо важно.

– Разбира се, давай.

Фенър се приближи до него и тихо му каза нещо. Бренан погледна двамата фермери, които зяпаха наблизко. Отиде до тях и им каза няколко думи. Те се поколебаха и след това тръгнаха. Групата мъже ги наблюдаваше, докато се изгубиха от погледите им, после Фенър каза:

– Искам, момчета, да прегледате това място. Търсите гробове, ясно ли е? Гледайте за всяко парче земя, където и било копано, и ми кажете. Тръгвайте, предполагам, че тая работа няма да ви отнеме много

време.

Щатските полицаи се отдалечиха в храсталациите и започнаха съсредоточено търсене. Бренан и Бландиш се приближиха до Фенър, който се бе настанил на стъпалото на полицейската кола.

– Какво става? – попита Бренан.

– Почакай – отлърна кратко Фенър. – Може да съм направил страшно груба грешка, ама държа на предчувствието си. Няма да кажа, без да имам малко доказателства.

Бренан сви рамене и тръгна след хората си. Фенър вдигна очи и срещна погледа на Бландиш.

– Започнал си нещо все пак – каза Бландиш.

Фенър кимна.

– Разбира се. Ти искаше да действам и Бог ми е свидетел – направих го.

– Нямам търпение да чуя какво си направил – заговори тихо Бландиш, – но разбирам, че не ти се ще да ми кажеш, докато не се осъществят плановете ти. Трябва да помниш, че съм нетърпелив човек.

Това бе всичко, което каза, но Фенър знаеше, че то значи страшно много за него. Той се изправи.

– Да, знам как се чувстваш. Ще ти кажа само, че ако тези ченгета открият това, дето се надявам да открият, всичко ще излезе наяве.

Бландиш извади кутията с пури и я предложи на Фенър. Двамата запушиха мълчаливо. Тежките стъпки и шумоленето в храсталака заглъхнаха, когато другите навлязоха навътре. Една птичка се спусна изведнъж от безоблачната синева и заподскача от клон на клон на близкия храсталак. Фенър я наблюдаваше с интерес. Внезапно осъзна, че се поти обилно и устата му е суха. Много зависеше от това какво щяха да открият тези ченгета. Внезапен вик накара и двамата мъже рязко да се обърнат.

– Мисля, че са открили нещо каза бързо Фенър.

Те тръгнаха в напрегнато очакване към храсталака и започнаха да си проправят път през гъстите храсти към мястото, откъдето бе дошъл викът. Не след дълго настигнаха другите. Откриха ги на една полянка. Бренан посочи важно към земята. Тук очевидно бяха копали, макар че отгоре бе покрито с листа и сухи клони.

– Трябва да вземем лопати – рече Фенър.

– Вече изпратих един от моите хора – отвърна Бренан. – Ето го, идва.

Един от полицаите смъкна сакото си и взе лопатата. Другите се

скупчиха наоколо и загледаха. Работата беше тежка и всички се изредиха да копаят, преди да открият това, което търсеха. Един от мъжете рязко остави лопатата и коленичи до плитката дупка, която бяха изкопали. Фенър се приближи и надникна. Човекът изгребваше пръстта с ръка. От дупката излезе слаба миризма и стомахът на Фенър се преобърна. Той видя кичур сплъстена от кал коса и се отдръпна.

– Това си е направо труп – каза той и се обърна към Бландиш: – Хайде да се махаме оттука, нямаме време да се мотаем. Бренан ще се разпореда да пренесат тези трупове в моргата на Спрингфийлд. Трябва да говорим за куп неща, и то спешно.

Бренан бе все още стреснат от откриването на тялото, но пое работата. Фенър тръгна към колата и Бландиш го последва. Бренан скоро ги настигна и бързо потеглиха. Зад волана седеше Фенър с набраздено от мисли чело. Бренан се наведе напред – той бе на задната седалка.

– Какво, по дяволите, значи всичко това?

– Много работи – отвърна Фенър. – ще вземем самолет за Спрингфийлд и след това ще се съберем. Трябва да помисля, така че млъкни и ме остави да върша нещо, дето е непознато за теб.

Бландиш пушеше мълчаливо. Фенър се възхити на самообладанието му. Обърна се тихо към него: „Всичко ще се оправи“. Бландиш го погледна отчаяно. Фенър си каза, че човекът се бе предал.

Три часа по-късно те седяха около една маса с чаши пред себе си. Към тях се бе присъединил Флахърти. Фенър ги огледа всички замислено. Той се бе изкъпал и облякъл нов костюм. Ударил бе него-вият час.

– Е, така кроят нещата – започна той. През цялото време се обръщаше към Бландиш. В края на краищата той даваше мангизите, на него се падаше най-голямото внимание. – Твоята дъщеря е била отвлечена от Райли и шайката му и те са пречукали тоя Макгауан. Те са я завели в бараката на Джони, била е добро скривалище. Джони беше свикнал да укрива подгонени престъпници и сигурно е получавал добри пари за тая работа. Сега, по някакъв начин, не към сигурен как, но няма значение, шайката на Грисън е разбрала за отвлечането. Те са им направили изненадващо посещение и са очистили Райли, разбираш ли? Не виждаш ли как всичко съвпада? Какво става веднага след като си изплатил мангизите? Шайката на Грисън получава богатство. Те разменят опасните мангизи за сигурни. Това обяснява защо парите от откупа още не са се появили. Окей. Тези бандити напускат града и отварят нощен клуб. Ти си доставил долари-те за това. И те си седят на завет, нали? Всички ченгета по света търсят Райли, а те харчат парите. Докато Райли храни червеите

по три пъти на ден.

Бренан внезапно се надигна и изруга. Посегна към телефона. Фенър го погледна.

– Какво ще правиш?

– Тъпанар такъв – от устата на Бренан хвърчаха слюнки, – можеше да ми кажеш това и в колата. Досега да сме пипнали тая банда!

Фенър стана от стола си и решително измъкна телефона от ръцете му.

– Ще седнеш ли, ще ми дадеш ли възможност да ви обядня? Вие, ченгетата, имате камъни вместо глави.

Бренан го погледна навъсено, но седна отново.

– Преди всичко ние не знаем дали това е вярно, но аз съм готов да се обзаложа, че това е така. Един хитър адвокат ще освободи тия птички веднага щом им сложим белезниците – толкова бързо ще стане, че ще ви се завие свят, като ги гледате. Какви доказателства имаме? Освен това предполагам, че момичето още е при тях.

Бландиш трепна силно. За момент настъпи пълна тишина. Фенър се обърна и го погледна в очите.

– Флахърти ми каза, че Грисън има стая в нощния клуб, която държи заключена. Видял го е, като влиза. Може да греша, ама твоята дъщеря сигурно я държат там.

Бландиш се изправи.

– За Бога! – извика той, загубил напълно самообладание. – За какъв дявол седите тук? Извикайте хора и нахълтайте в тоя клуб!

Фенър остана спокоен. Огледа възбудените лица на другите трима.

– Флахърти също ще ви каже – продължи спокойно той, – че клуб „Парадайз“ е почти като стоманена крепост. Нападнете и дълго преди да влезете вътре, дъщеря ви ще бъде труп. Слушай, Бландиш, досега работих както си знам и с Божия помощ – ще продължа. Аз разбирам от тази работа, а ти – не, така че млъквай и сядай.

Бландиш се поколеба за миг, оглеждайки масата с трескав поглед, след това седна отново. Фенър го изгледа твърдо и леко вдигна рамене. Обърна се към Бренан.

– Ти разбираш, нали?

Бренан погледна Флахърти. Флахърти каза:

– Той е прав, шефе, като крепост е.

Бренан кимна на Фенър.

– Продължавай.

Фенър пое дълбоко дъх.

– Първо искам това място да се обкръжи. Искам ченгета навсякъде. В отсрещните сгради, на покривите, на улицата, зад прикрития, всъщност искам цялото пржоклето място да възляса от ченгета. Онези могат да се опитат да измъкнат момичето.

Бренан сграбчи телефона, почти веднага се свърза с полицейското управление и бързо даде инструкциите си.

– Искам да се арестува Ана Борг и да се отведе в управлението, а ако можете да пипнете и Шулц, толкова по-добре – продължи Фенър. Той изчака, докато Бренан свърши, и започна отново: – Тая Борг е в дъното на цялата история. Тя е нашият единствен свидетел, че шайката на Грисън е знаела за отвличането на мис Бландиш от Райли. Тя ми каза, че Райли й се е обадил от Джони и аз се чудя какво друго й е казал. Въпросът е: знае ли тя, че Грисън е почистил Райли или са я измамили? Аз залагам на това, че са я измамили и в такъв случай тя може да ги предаде, като чуе истината. Тя също може да ни каже всичко за мис Бландиш. Както и да е, тя е важна. Трябва да се работи внимателно, иначе дъщеря ти ще я очистят като нищо.

Бландиш бавно се изправи на крака. Изглеждаше съвсем уморен и болен. Той подаде ръка на Фенър.

– Съжалявам, че се показах глупак – рече тихо. – Ти си свършил чудесна работа. Аз не разбрах...

Фенър се размърда.

– О-о, глупости – прекъсна той Бландиш.

Телефонът извъня остро в ушите им, Фенър го сграбчи и заслуша. Каза „окей“ и затръшна слушалката. Обърна се към другите със светнали очи.

– Изровили са три трупа от оная дупка, а отпечатъците от пръстите наистина съвпадат с тези на Райли – извика възбудено той. – Сега сме на вярна следа. Да тръгваме!

Забърза към вратата и другите го последваха.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Роко приглади косата си с малък бял гребен. С потупкване и придръпване оправи тесния си костюм. Стоеше пред огледалото и се гледаше. Оправи с едно докосване и връзката, след това внимателно постави бомбето на върха на главата си. Преди да излезе, огледа стаята си със задоволство. Беше проверил да не е останало нещо от Мейзи. Мейзи беше „един забавен епизод“, каза си той. Беше го изненадала с пламенността си. Харесваше му, когато жените се разпаплат.

След като Мейзи си отиде, той седя и пуши известно време, отпуснат на дивана. Изпуши няколко цигари и дойде до известни заключения. Слим го нямаше. Разбира се, можеше да се върне тази вечер, но все пак той трябваше да си опита късмета. Роко искаше да погледне това загадъчно момиче, което Слим държеше скрито. Мейзи трябваше да му помогне в това. Той мина по коридора и зачака асансьора. Пико-лото повдигна почтително пръсти към кепето си, докато затваряше решетката. Роко харесваше тези дребни жестове на уважение. Не мно-го отдавна самият той беше безделник и все още си спомняше какво му подаваха тези, богатите.

На улицата махна на едно такси и бе откаран до клуб „Парадайз“. Мина по стълбите с няколко други гости. „Тук се върти оживена търговия“, помисли си той и подхвърли шапката си към Мейзи. Тя го погледна престорено срамежливо. Роко призна, че тя си има добри страни. Като остана свободна, Роко се приближи и увисна на преградата, като й говореше приятни неща. Тя поглъщаше думите му и искаше още. Като погледна през рамо, той се увери, че са сами и тихо я попита:

– В коя стая е тя?

Мейзи веднага се изплаши.

– За какво ти е?

Роко я погледна с присвити очи.

– Искаш да кажеш защо ти е на тебе, наядли, пиленце? – каза той меко. – Отговорът е още сто долара.

Мейзи поклати глава.

– За Бога, това е динамит, не бъди смахнат.

Роко поклати лъскавата си чернокоса глава.

– Окей, сестро, отиваям горе да поразгледам. Ти не си виждала нищо, не знаеш нищо.

Преди тя да успее да протестира, той я остави и изтича бързо по стълбите. Като стигна горе, той погледна над перилата към нея. Тя се визираше в него, преbledняла и изплашена. Махна ѝ с ръка и тръгна по коридора. Отиде до последната врата и натисна бравата. Беше наистина заключено. Тънка усмивка се прокрадна по лицето му и той затършува в джоба си. Пъхна една стоманена пластинка в ключалката и рязко я завъртя. Езичето щракна и се отмести, той бутна вратата. Хвърли бърз поглед през рамо към пустия коридор, влезе в стаята и леко затвори вратата след себе си.

Мис Бландиш го погледна с пълно безразличие. Лежеше на леглото и пушеше цигара. Дългият ѝ зелен пенъор отразяваше с лек блясък светлината от настолната лампа. Роко стоеше и я зяпаше. Тя бе голяма изненада за него. Каза си, че наистина е от класа. Застана до вратата и рече:

– Предполагам, че сбърках стаята.

Мис Бландиш се пресегна и смачка цигарата в пепелника.

– Бихте ли си отишли? – попита тя, като притвори очи.

Нещо неясно упорито се въртеше в подсъзнанието на Роко. Откри, че си задава въпроса къде е виждал тази жена по-рано. Колкото повече мислеше за това, толкова повече съзнаваше, че лицето му е така познато, както лицето на любимата му кинозвезда.

– Коя сте вие, лейди? – попита той предпазливо.

Мис Бландиш отвори с усилие очи и вдигна безпомощно рамене.

– Не мога да си спомня – произнесе уморено тя. – Не ме и интересува много.

Роко се промъкна по-близо до леглото. Видя смалените ѝ като точици зеници. Те му казаха много неща. Изведнъж си спомни. Видя големите снимки на първа страница в големите вестници. „За Бога – помисли си той, – това е куклата, дете беше отвлечена.“ Този път наистина се беше добрал до нещо. Приблужи се и я погледна внимателно.

– Да-а – каза гласно, – знам коя сте.

Тя отвори стреснато очи.

– Какво правите тука? Не бива да стоите тука. На него няма да му се хареса това.

Роко се наведе над леглото.

– Не си блъскай главата заради него. Той е извън града.

– Мисля, че е по-добре да си тръгнете – продължи тя, сякаш не го бе чула. – Старата жена ще ме накаже, ако ви завари тука.

Роко заобиколи леглото и леко разтърси рамото ѝ.

– Елате на себе си, лейди – изрече той умолително. – Слушайте ме малко. Дали са ти наркотици, не разбираш ли? Натъпкана си с нещо, де то са ти дали. Не можеш да си спомниш коя си и защо си тука.

– Моля ви, не ме докосвайте – отвърна тя. – Искам да си отидете. Искам да спя.

– Твоето име е Бландиш – каза Роко, като продължаваше да говори тихо, близо до нея. – Баща ти е Джон Бландиш. Ти беше отвлечена преди близо четири месеца, и ченгетата с твоя татко те търсят. Е, така ли е? Нали името ти е Бландиш?

Тя погледна със замаяни, празни очи.

– Бландиш? – повтори тя. – Това не е моето име.

Роко отстъпи назад и се почеса по главата. Беше сигурен, че това е мис Бландиш, но какво можеше да направи, за да проникне зад тази проклетата стена. Умът му трескаво работеше. Тук виждаше куп мангизи за себе си. Ако можеше да измъкне това момиче и да го предаде на Бландиш, към него щяха да потекат много мангизи. И хубав плесник с опакото на Грисън. Имаше рискове, разбира се, но трябваше да ри-ску-ва. Той бързо взе решение. Щеше да поеме рисковете.

Седна на леглото и изправи мис Бландиш. Тя седеше, обърната към него, със замаяно лице. Очите ѝ бяха като огромни дупки в маска.

– Името ти е Бландиш – повтори той твърдо, но тихо. – Отвлекли са те, нали така?

Тя затвори очи и се опита да си спомни, но тежките облаци, които обгръщаха съзнанието ѝ, бяха неподвижни.

Роко се отказа със стон на разочарование.

– Окей, наспи се – каза той, като я бутна обратно на възглавницата. – Аз ще се върна.

Обърна се към вратата и излезе от стаята.

Мейзи бе почти изпаднала в истерия, когато той си поиска шапката.

– Боже мой! – възкликна тя. – Изтрових се. Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

Роко нарочно си сложи шапката и оправи сакото.

– Губих си времето – каза той с тънка усмивка, – и мангизите също.

Той ѝ пхна няколко банкноти и тя ги сграбчи с трепереща ръка.

– Е – усмихна се тя облекчено, – ти не си лош.

Мама Грисън излезе от ресторанта и спря, като видя Роко. Роко повдигна шапката високо над главата си. Обичаше да показва, че познава добрите маниери.

– Добър вечер, Майче – каза той. – Тъкмо казвах на Мейзи к'ва

страхотна красавица е.

Майчето стоеше и ги гледаше. Широкото ѝ лице бе непроницаемо.

– Не вкарвай моите момичета в бяла – бяха думите ѝ.

Двамата наблюдаваха как тежко се изкачва по стълбите и Роко изтри лицето си с копринена кърпичка. Бе преценил времето до секу-нда.

Мейзи наблюдаваше старата жена с ужасен поглед. Роко рязко я плесна по хълбока.

– Ела на себе си – каза той. – Няма що да се плашиш.

Мейзи бързо отмести поглед от стълбите.

– Недей да правиш повече такива шуротии, за Бога – рече тя умолително.

Роко ѝ се усмихна с онази тънка усмивка, която не казваше нищо. Излезе от клуба и отиде в ресторант „Уморено куче“. Седна на една малка маса и извади джобния си часовник. Беше почти десет. Поръча бутилка вино и изпрати момчето за вечерния вестник. Сложи бомбето на съседния стол и внимателно напълни чашата си с кисело червено вино. Облегна рамене на облегалката на стола и се протегна. Откри, че Мейзи го е изморила малко. Жените можеха да се съсипят, но кой би помислил, че тя тнв ще се разпали. Да-а, ако се измъкне добре от тази работа, ще се види пак с Мейзи. Взе вестникът от момчето и му даде пет цента.

– Спести ги, сине – подметна той, като гледаше заглавията. – Трудно се печели напоследък.

Момчето погледна монетата и се нацупи.

– Вие сте напълно прав, мистър.

Мама Грисън бе застанала решително на огромните си крака и се взираше в мис Бландиш, която лежеше на леглото. Беше влязла тихо, без да събуди спящата. Стоеше и си мислеше за Слим. Опита се да се вмести в тънкото тяло на Слим, смътно да си представи какво чувства той към това така дълбоко заспало момиче. Мама Грисън знаеше колко е опасно да я задържа, но знаеше също и какво значи това за Слим. Чудеше се колко дълго ще продължи цялата работа. Не само колко време Слим ще иска да се влачи с нея, но и колко време ще мине, преди някой да разбере, че е тук.

Тя повдигна масивните си рамене. Мис Бландиш трябваше да излезе веднага щом на Слим му омръзне. Надяваше се, че ще бъде скоро. Дори нейните железни нерви се огъваха от постоянната мисъл, че има

доказателство, което рано или късно ще ги качи всички на електрическия стол. Тя погледна малкия ръчен часовник, съвсем смешен върху огромната ѝ ръка. Беше почти три часът. Обърна се към вратата и с тежки стъпки се отправи отново надолу. Клубът бе празен. Мейзи си слагаше шапката и палтото и се прозяваше уморено.

Майчето спря близо до нея...

– Трябва да внимаваш с италианеца – каза тя. – Не ни обича особено и иска да ни вкара в беля.

Мейзи нервно трепна.

– Разбира се – измърмори тя. – Аз не го насърчавам. – Майчето я погледна твърдо с малките си святакши очички.

– Е, аз ти казах. Той е отрова за жените.

Мейзи навлече палтото си и кимна за лека нощ. С радост се отдалечи от старата жена. Тя я плашеше.

Майчето я изгледа и влезе в ресторанта. Залата бе празна, само Уопи дремеше на един стол. Тя го разтърси грубо.

– Трябва да изведеш момичето на разходка. Аз я приготвям, айде тръгвай.

Уопи буйно запротестира:

– О-о, глупости! – изръмжа той. – Скапан съм. Не може ли да мине без разхотка тая вечер? Слим ще се върне утре.

Майчето изви глава.

– Тръгвай. Слим иска тя да излиза и ако т'ва не ти харесва, може да поспориш с него.

Уопи се изправи, като ругаше тихо под носа си.

– Не я извеждай по главните улици и я карай да върви бързо. Не трябва да се спираш с никого. Вземи и пистолета и внимавай да не стане беля. Таз работа с разхотката не е шега, внимавай.

– Еди трябваше да го направи – измърмори Уопи.

– Еди си е отишъл с Ана – отвърна Майчето. – тръгвай и си затваряй устата.

Тя отиде горе и разтърси грубо мис Бландиш.

– Айде! Айде! Ще се разходиш.

Мис Бландиш бързо се надигна. Лицето ѝ потръпваше от нерви. Измъкна се от леглото и неуверено свали пенъора си. Облече се машинално, докато Майчето стоеше и я наблюдаваше. Наркотикът бе отслабил въздействието си и при всяко движение на Майчето мис Бландиш чувстваше как плътта ѝ трепери от страх. Опита да стегне мускулите си, но напразно – продължаваше да трепери. Чувстваше, че тялото не ѝ се

подчинява, сякаш бе чуждо и тя не можеше да преодолее това. Взе роклята, която Майчето и мушна в ръцете, и се поколеба. Страхуваше се да я нахлузи през главата си, защото за малко нямаше да може да наблюдава Майчето. Неприятно и бе да свали очи от нея дори за миг.

– Размърдай се – заповяда грубо Майчето.

Мис Бландиш набра роклята и вдигна ръце така, че да може бързо да я мушне през главата си. Навлече дрехата с трескава бързина. Майчето не каза нищо. Даде ѝ едно черно леко палто, а шапката, която вървеше с него, имаше плътна воалетка на точки.

– Уопи ще те изведе – тя запращаше всяка дума бавно и обмислено към мис Бландиш. – Трябва да се държиш добре. Без номера или ще дойда и ще си изпатиш.

Мис Бландиш кимна с глава. Имаше чувството, че костите ѝ са втечнени. У нея не бе останала никаква съпротива.

Спуснаха се по стълбите. Огромната длан на Майчето я държеше за ръката. Уопи пушеше във фоайето. Черна мека шапка бе килната над очите му. Той ги погледна, като слизаха и се навъси. Майчето заведе мис Бландиш при него и разтърси грубо ръката ѝ.

– Ще вървиш бързо – каза ѝ тя – и ще гледаш само напред. Ако Уопи има неприятности с теб, ще се ядосам.

Уопи я стисна здраво за лакътя.

– Хайде – подкани я той.

Излязоха навън. Уопи погледна в двете посоки, но улицата бе слабо осветена и пуста. Тръгнаха с бързи стъпки. Уопи ненавиждаше тази работа. Беше неспокоен и освен това сега можеше да си поспи малко. Едната си ръка държеше върху пистолета, затъкнат в колана на панталоните. Другата му ръка държеше лакътя на мис Бландиш, за да може да я води направо. Тя вървеше до него и гледаше само напред. Нощният въздух ѝ беше приятен, но нито веднъж не помисли да се отскубне и да избяга. Мозъкът ѝ още бе задръстен с наркотиците, а и Майчето я бе изплашила много.

От другата страна на пътя, от една тъмна уличка Роко ги наблюдаваше как преминават. В ръката си люлееше къса оловна тръба. Той позна Уопи и се зарадва, че Слим все още не се е върнал. Уопи бе лесен. Остави ги да се отдалечат достатъчно напред и след това се промъкна след тях. Уопи заобиколи някои сгради, като се придържаше към страничните улици. От време на време хвърляше поглед през рамо, но улицата изглеждаше пуста. На другия ѝ край той успя да забележи един полицаи, застанал под лампата, и свърна в една тясна уличка, като дръпна

и мис Бландиш след себе си.

Роко затича стремглаво. Тази уличка бе подходяща. Приблужи се бързо и тихо. Уопи го чу, когато вече бе твърде късно. Той пусна мис Бландиш и се обърна точно, когато Роко го удари. Тръбата отскочи от главата му. Уопи подвиг колене. Падна на ръцете си с набито в черепа черно бомбе. Роко го удари отново. Удари силно, като изнесе ръката си назад и замахна, сякаш трошеше скала с чук. Уопи не издаде звук. Оловната тръба отново подскочи и Роко почувства болка в ръката си. Нямахше нужда да удря отново. Черната шапка започна да се пълни с кръв.

Мис Бландиш стоеше неподвижно, облегната на тъмната стена. Устата ѝ бе отворена, но не издаваше звук. Роко захвърли тръбата. Прекрачи внимателно Уопи и я хвана за ръка.

– Помниш ли ме? – прошепна ѝ той.

Тя не го позна.

– Аз ще те заведа при баща ти – продължи той.

Тя стоеше все така вдървена, застинала на място. Роко я хвана за ръката и я дръпна от стената.

– Тръгвай – каза ѝ той рязко. – Колата ми е в другата пресечка.

Тя все още се колебаеше.

– Хайде, хайде – загуби търпение Роко.

Мис Бландиш започна слабо да се бори, като дърпаше ръката си. Той я хвана още по-здраво.

– Не можеш ли да разбереш, че те измъквам от тая каша?

– Остави ме – отвърна тя. – Трябва да се върна. Старата жена ще ми направи нещо.

– Забрави я – каза Роко. – Отиваш далече от нея.

Той започна да я дърпа надолу по улицата. Тя се противи малко, след това се отказа. Стигнаха до главната улица. Колата му бе паркирана на едно тъмно място. Видя, че някакъв полицай разглежда но-мера. Тихо изруга. Не искаше полицаите да се намесват в тази работа. Ако предадеше момичето на тях, те щяха да си припишат заслугата и да му скроят някое лъжливо обвинение. Може би дори щяха да се опитат да му прикачат отвличането. Шмугна се обратно в уличката, дърпайки мис Бландиш със себе си. Полицаят, изглежда, не бързаше. Сложи крак на стъпалото и свали шапката си. Роко стоеше в сянката и го наблюдаваше. Мис Бландиш трепереше зад него. Ченгето погледна нагоре и надолу по улицата и си сложи шапката. Роко видя, че си тръгва. Почака малко и след това, когато ченгето зави зад ъгъла, заведе мис Бландиш до колата.

Бутна я на предната седалка и седна зад волана. Тя започна да кърши ръце, но той не й обърна внимание. Караше бързо и когато влезе в подземния гараж, въздъхна дълбоко. Гаражът бе пуст. От тавана светеше малка крушка, но пазачът си бе отишъл.

Мис Бландиш започна да плаче. Роко я измъкна от колата. Откри, че започва да се изпотява. Тази работа нямаше да бъде лека. Отведе я до асансьора и дръпна решетката. Чак след като затвори вратата на апартамента си, се отпусна малко. Заведе я в стаята и щракна лампата. Тя стоеше там безпомощно. Тялото ѝ се тресеше от нерви.

– Свали си шапката и палтото – каза ѝ той рязко.

Тя не помръдна. Роко пристъпи към нея и смъкна шапката ѝ. Разкопча палтото и смъкна и него.

Тя се остави да я заведе до кушетката. Роко отиде до вратата, заключи я и след това се насочи към кухнята. Направи кафе – много силно, в голямо количество. Когато се върна, тя седеше на дивана. Ръцете ѝ бяха кръстосани в скута, с дланите нагоре. Тихо плачеше. Той и даде голяма чаша с кафе и я накара да го изпие. После ѝ даде още една чаша. Каза си, че по някакъв начин трябва да разбуди съзнанието ѝ. След известно време тя спря да плаче и той седна до нея.

– Вземи се в ръце, госпожице – настоя той.

– Какво ще правя? – попита тя.

– Слушай сега – продължи Роко, – трябва да накараш мозъка си да работи. Била си упоена, разбираш ли? Трябва да се съвземеш.

Тя седеше и го слушаше. Роко продължаваше да я засипва с думи, като търпеливо чакаше да зърне някакъв признак на осъзнаване. Тя се опита да разбере. Чувстваше как облаците се разсейват в съзнанието ѝ и виждаше как пред очите ѝ постепенно се оформят картини от някакъв кошмар. Той продължи да говори непрекъснато, като тук-там изказваше предположения и многократно произнасяше името ѝ. Виждаше, че има напредък. Тя започваше да разбира нещо. Роко стана и разрови едно чекмедже. Даде и няколко стари вестника, които бе скътал, с историята на нейното отвлечане, отпечатана с едри букви. Тя се втренчи в тях с нарастващ интерес.

Когато накрая я попита за телефонния и номер, Роко почти премаля от възбуда и сграбчи телефона, след като тя го произнесе с глух, разтърсван от ужас глас.

Колата спря със скърцане пред клуб „Парадайс“. Черното купе бе

покрито със тънък слой бял прах, а по калниците имаше засъхнала кал. Слим се измъкна вдървено, следван от Флин. Док им кимна и включи на скорост. Двамата мъже се спряха за момент и видяха как колата профуча към гаража, след това се обърнаха към алеята.

Минаваше осем и слънцето бе ярко, но не много топло. Слим изтри лицето си с ръкав. „Пътуването цяла нощ си е тежко“, помисли си той и чукна на вратата. Портиерът изглеждаше подпухнал от сън и прими-гваше на светлината. Слим го избута настрана и заизкачва стълбите.

Майчето стоеше до преградата. На лицето и бе изписано напре-гна-то, уплашено изражение, каквото Слим не бе виждал по-рано. Той вдигна поглед към нея и спря. Единият му крак беше на горното стъпало. Дългата му тънка ръка държеше парапета. Само спря и я загледа. Майчето стоеше, очите ѝ се свиха от ужас, сякаш виждаше смъртта си. Ръката му стисна здраво парапета така, че кокалчетата му побеляха.

– Момичето офейка – произнесе Майчето.

Слим не направи крачка нагоре, а прибра вдигнатия си крак и зас-тана твърдо на едното стъпало. Бавно вдигна ръка от парапета и затършува за пистолета си. Майчето стоеше, като огромна безформена статуя.

– Продължавай – отсече Слим.

– Уопи я изведе и не се върнаха.

Флин ги наблюдаваше от фойето. Слим направи крачка напред и отново спря, около устата му се появи бял кръг, който стигва до ноздрите.

– Какво си направила? – попита тихо той.

Ръката му бе намерила пистолета и той бавно го изтегли от кобура. Жълтеникавите му очи святкаха.

– Какво мога да направя? – отвърна тя, като само устните ѝ се движеха. – Ченгетата вече са я хванали.

– Дърта крава такава – извика Слим. – Ти си скроила т'ва... ти я уби, нали така?

– Уопи я изведе и не се върнаха – повтори Майчето. – Размърдай си мозъка... не можеш ли да измислиш нещо?

Тя знаеше, че бързо трябва да отклони мислите му, иначе щеше да я застреля.

Очите на Слим трепнаха. Флин разсея напрежението, като викна неспокойно:

– Ще извикам Док.

Слим отпусна пистолета.

– От четири часа ли я няма? – попита той.

Майчето кимна.

– Ченгетата вече щяха да са тук, ако я бяха хванали – продължи Слим. Той се изкачи несигурно по стълбите и се облегна на стената. Ударът започваше да му действа.

– Размърдай си мозъка, за Бога – каза той. – Тука има нещо друго освен ченгетата.

Майчето се обади:

– Снощи Роко беше тук. Видях го, като мушна една пачка мангизи.

Слим настръхна.

– Роко? На този гад му се ще да ни подложи крак – отбеляза той, загледал вв прашните си обувки. Голямата му уста висеше отворена.

По стълбите се втурнаха Док и Флин. Док целият трепереше.

– Куклата изчезнала? – Гласът му също трепереше. – По дяволите, ето как ще изгървим.

Слим обърна поглед към него.

– Роко е бил тука снощи и бутнал мангизи на Мейзи. Май ще трябва да си поговоря малко с тоая женска.

Майчето се поотпусна. Беше очаквала големи неприятности от Слим.

– Ти и Флин я хванете – пое командването тя, – а Док може да излезе да види дали няма някакви новини вече.

Слим изтича надолу. Флин тръгна по петите му. Док погледна Майчето отчаяно.

– Слушай – започна настойчиво той. – Давай да изчезваме, преди да стане нещо, дете не можем да оправим.

Майчето протегна ръка, хвана го за реверите на самото и го разтърси.

– Размърдай се. Всички сме вътре и трябва да запазим самообладание. Ченгетата още не са дошли тука и мен ми се струва, че Роко е в дъното на цялата работа.

Док се отскубна и излезе на улицата.

Слим влезе в апартамента на Мейзи с шперц. Стъпваше леко. Флин чакаше отвън и трепереше от напрежение. Стисна дръжката на пистолета си, докато го заболя ръката. Беше готов да стреля и по сянката си.

Мейзи лежеше, дълбоко заспала, в малкото си легло. Нацупената й уста бе леко отворена и тя хъркаше под завивките. Слим се промъкна в

стаята и я загледа. Жълтеникавите му очи блестяха в сумрака. Той сложи студената си ръка на гърлото ѝ и стисна. Мейза трепна и се събуди. Викът ѝ бе задушен от Слим.

– Искам да ти говоря – изсъска той през зъби. – Хайде, събуди се.

Мейзи лежеше, просната по гръб, втренчена в изкривеното му лице. Беше като заек, който гледа змия.

– Защо Роко ти даде ония мангизи снощи?

Тя поклати глава. Той леко отпусна гърлото ѝ.

– Роко не ми даде никакви мангизи – изскимтя Мейзи.

Слим я удари с пестник по лицето.

– Защо Роко ти даде ония мангизи? – повтори той.

Мейзи се гърчеше, ръцете ѝ се опитваха да освободят гърлото. Слим я прикова към леглото и тя можеше само да рита с крака. Удари я два пъти. Носът ѝ започна да кърви и кръвта потече по ръката му.

– Добре, добре – извика задъхано Мейзи. – бутна ми мангизите, защото му се отдадох.

Слим се озъби, лицето му бе изкривено от омраза.

– Не можеш ме мина – изръмжа той. – Знаем ги такива като теб. За тая работа ти искаш веднага в брой. Хайде, изплюй камъчето.

– Честна дума, вярно е – изстена Мейзи.

Слим опипа с ръка зад себе си и хвана чорапите ѝ, които висяха на облегалката на леглото. Натика единия чорап в устата ѝ, а другия омота около главата, за да придържа запушалката на място. Движени-ята му бяха точни и бързи. Дръпна завивките, обърна я по корем и изви ръцете ѝ отзад. Тя се бореше яростно, но беше безсилна в ръцете му. Завърза кърпичката си около китките ѝ, след това се отдръпна от леглото.

– Ще си признаеш – каза ѝ той, – да ти е ясно.

Отнън Флин крачеше напред-назад. Непрекъснато измъкваше голямия си сребърен джобен часовник и се взираше в циферблата с не-виждащи очи. Чувстваше как лентата на шапката му се просмуква с пот. Постоянно си повтаряше, че Слим се бави. Сложи ухо на дърве-ната врата, но не можа да чуе нищо. Натисна дръжката и погледна в стаята. Това, което видя, го накара да се дръпне назад и да започне тихо да ру-гае. Изведнъж Слим отвори вратата и излезе.

– Роко наистина я е прибрал – каза той. – Отивам направо в апа-ртамента му. Слушай, Флин, тая кучка знае твърде много и говори твър-де много. Ти трябва да ни отървеш от нея веднага. Извеждаш я на пъту-ване в една посока. Заведи я извън града. Не искаме ченгетата да правят разследвания в клуба. Размърдай се!

Флин го изгледа как тича надолу по стълбите, сетне влезе в стаята на Мейзи. Тя лежеше на леглото и стенеше с чорапа в устата. Ръцете ѝ бяха осеяни с малки червени кръгчета, където Слим я бе горил с цигара. Флин рязко я изправи на крака.

– Хайде, сестро, вземи се в ръце. Зле ти вървят работите със Слим, ама той ще ти даде възможност. – Флин отвърза китките ѝ и измъкна чорапа от устата ѝ.

Мейзи седна на леглото, трепереща, обгърнала тялото си с ръце.

– Тръгвай, сестро – каза Флин. – Сложи си някоя дреха. Трябва да те заведе да се видиш с Майчето.

– Няма да тръгна – изхълца Мейзи. – Те ще ме очистят.

Флин се ухили.

– Не се баламосвай. Те искат да върнат моммичето, т'ва е всичко. Ако ченгетата надушат следите ѝ, всички ще трябва да офейкаме. Майчето няма да рискува с теб. Ти не искаш да те изоставим. Разумно е, нали?

Мейзи го изгледа с подозрение.

– Не, няма да тръгна – каза тя накрая.

Флин измъкна пистолета си.

– Ако не тръгнеш – каза тихо той, – май ще трябва да направя нещо.

Мейзи бързо се изправи.

– Добре – рече тя нервно, – ще дойда.

– Размърдай се. – Флин седна на леглото.

Тя бързо се облече под хладния му поглед. Нещо ѝ подсказа, че повече няма да види тази стая и когато нахлупи шапката си, тя вече трепереше и бе пред припадък. Флин трябваше да я подкрепя по стъ-лбите. Бързо я преведе по тротоара до колата, без да привлича вни-мание. Тя седна до него трепереща. Флин погледна небрежно напред, след това – през рамо към задното стъкло. Недалеч видя група мъже, които идваха към него, но иначе улицата бе чиста. Хвърли поглед на Мейзи и посочи към покрива на колата.

– Какво мислиш за това? – попита студено.

Когато Мейзи погледна нагоре, той я удари под брадата. Тя се отпусна тежко напред и Флин я премести на пода. Когато групата мъже преминаха покрай него, той запали колата и се насочи извън града.

Роко тръшна слушалката върху вилката. Беше загубил цял един

проклет час в опити да открие Джон Бландиш. Не искаше да си го признае, но започваше да се притеснява. Погледна към мис Бландиш, която седеше на дивана. Каква чудесна помощ му беше тя! Все още прелистваше вестниците, четеше и препрочиташе сензационната история. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да ги мушне под бедрата си и да остави вестника разтворен отпред на килима. Главата ѝ непрекъснато потръпваше конвулсивно и това плашеше Роко.

– Слушай, лейди – започна умолително той, – аз искам да ти помогна, не можеш ли да разбереш? Какво, по дяволите, трябва да направя? Твоето татенце е някъде наблизко. Обадих се на всички проклетни номера, дето ми дадоха, ама не мога да го намеря. Не можеш ли да измислиш нещо?

Мис Бландиш като че ли не го чуваше. Тя се отдръпна.

– Остави ме на мира – извика яростно.

– Добре, добре, лейди – успокои я Роко. – Не се нервирай. Дяволски ми се ще да си помогнеш сама. Трябва да намеря татенцето ти, нали така?

Мис Бландиш го погледна.

– Не, не! – извика тя високо, като удрише коленете си със стиснати пестници.

Роко се обърка.

– Не искаш ли да се измъкнеш от тая работа? – попита той. – Не искаш ли да видиш татенцето си?

Мис Бландиш започна да хлипа. Заклати отчаяно глава.

– Остави ме – тя се люшкаташе от една страна на друга, като че изпитваше силна болка. – Остави ме.

Роко заскуба коси.

– Трябва да направя нещо – извика ѝ той. – Тая шайка ще ми дойде тук, ако не направя нещо.

Мис Бландиш скочи на крака и изтича към вратата. Задърпа с всички сили дръжката.

– Отвори я! – изкрещя пронизително тя. – Отвори я! Искам да се махна!

Роко я дръпна настрана и тя започна да удря по вратата с юмруци.

– Спокойно – извика отчаяно той.

Тя се отскубна и се втурна пак към вратата. Роко започна да ругае. Дръпна я отново и насила я сложи на дивана. Тя отвори уста да извика, но той я запуши с ръка. Почувства как зъбите ѝ се опитват да захаят дланите му и стисна лицето ѝ, като впи пръсти в страните ѝ.

– Престани! – извика Роко. – Престани, чуваш ли?

Тя се отпусна малко и легна. Той отмести ръката си, като само леко я придържаше.

– Ще ме побъркаш. Аз искам да ти помогна, а ето как ми се отплащаш. Какво ти става, за Бога?

Тя лежеше и трепереше, очите ѝ блуждаеха из стаята.

– Ще извикам ченгетата – каза Роко изведнъж. – Вече загубих достатъчно време.

– Не! – мис Бландиш отново започна да се бори. – Недей!

– О-о, я млъкни – изръмжа Роко. Блъсна я силно и я остави.

Вдигна телефона, като я наблюдаваше внимателно. Тя връхлетя върху него точно когато започна да набира номера. Роко я отблъсна с тялото си, тя загуби равновесие и тупна тна пода. Ръката ѝ се присегна към кабела.

– Остави го – извика той, – махни си ръката... По дяволите! Ей сега ще те фрасна!

Мис Бландиш дръпна кабела назад с цялата си тежест. Той се отскубна от стената точно когато номерът се обади. Връзката прекъсна. Роко я погледна свирепо и захвърли безполезния апарат на пода.

– Кучка такава! – извика той.

Тя изпълзя настрана от него. Лицето и бе пребледняло и ужасено.

– По дяволите! – изкрещя Роко. – Ти трябва да си смахната! Аз се махам оттука... можеш да вървиш по дяволите... Грисън ще дойде тука, малка глупачке. И няма да почне да те целува... ти сама се унищожи.

– Ти трябва да стоиш тука, докато дойде той – каза мис Бландиш.

– Какво, ти... ти – Роко не намери думи. Пелтечейки, отиде до вратата. – Хайде, хайде, преди да е станало късно. – Той се спря до вратата. – Не искаш да те намери тука и да те върне обратно, нали?

Тя кимна отчаяно.

– Да – изстена, – не мога да направя нищо друго. Той трябва да дойде... ти не разбираш. Аз не мога да видя баща си... не, след това, което се случи. Вече никого не мога да видя... – тя започна да плаче и да се люшка напред-назад.

Роко се приближи до нея. Потта блестеше по маслинената му кожа.

– Ела на себе си – извика грубо той. – Ще се оправяш. – За Бога, к'ви са тия загадки? Защо не можеш да се видиш с твоя старец? Не говори щуротии! Хайде – той я дръпна силно за ръката, но тя яростно се отскубна. Роко бясно я изруга. – Прави каквото щеш! Аз свърших. Ти ме измъчи! Изчезвам оттука.

Тя изтича до вратата и се облегна на нея. Очите ѝ святкаха яростно.

– Ти трябва да стоиш тук. Той трябва да те завари тук!

– Като нищо.

Роко се спусна разярен към нея. Когато посегна да я сграбчи, тя му се изплъзна и застана в средата на стаята. Роко се опипа за ключа и го мушна в ключалката.

Мис Бландиш изведнъж вдигна със замах един лек стол и го удари по тила. Роко политна, зашеметен от удара. Тя замахна отново, но той се дръпна от вратата. Държеше главата си с две ръце и се опитваше да премахне ярката светлина пред очите си. Тя бе взела ключа. Роко смътно я съзря и се заклати към нея. Тя леко се измъкна покрай него. Видя я как хвърля ключа през отворения прозорец и изведнъж се изплаши. Седна рязко на дивана, като държеше главата си с ръце. Тя се отдалечи колкото може повече от него и се облегна на стената, стенойки тихо.

– Ще те убия за това – рече той хладно. – Проклетата малка глупачка!

Часовникът на камината удари точно осем. Роко почувства как потта му избива по цялото му тяло. Помисли си отчаяно, че наистина е хванат на тясно. Измъкна пистолета си и отвори пълнителя. Погледна към мис Бландиш, след това отчаяно сви рамене. Тя беше смахната. Изправи се на крака и погледна прозореца. Видя как далече долу колите се движат като играчки и рязко се обърна. По дяволите! Наистина беше загазила. Ако хванеше някого да разбие вратата, тази шантава женска можеше да го предаде и дори да му прикачи отвличането. Беше си направо смахната. Ако той не излезеше, Слим щеше да дойде скоро. Все пак Слим щеше да се потруди доста, за да влезе, а ако влезеше, щеше да получи първия куршум. Роко отиде до вратата и внимателно разгледа ключалката. Знаеше, че е безнадеждно – сам я беше поставял и беше изкусно направена. Обърна се към кушетката.

– Да, наистина чудесно ме изигра тоя път. Искам ясно да разбереш. Ако прострелям тая ключалка, ще си докараме компания. Тоя блок е пълен с любопитни типове, дето ще отпрашат насам веднага щом започна да гърмя. Е, какво ще им кажеш, като дойдат?

– Не искам да виждам никого – бе лаконичният ѝ отговор.

– За Бога, не можеш ли да престанеш да играеш на Грета Гарбо и да слезеш на земята? – попита нетърпеливо Роко. – Казвам ти, че трябва да се измъкна оттук. Представи си, че Слим не дойде. Цял живот ли ще стоим тука?

– Той ще дойде – отвърна тя.

Роко се изправи и се приближи до нея. Тя се сви и се отдръпна.

– Искам да разбера точно колко си смахната – той се мъчеше да говори спокойно. – Ти знаеш коя си, нали? – Тя кимна. – Знаеш, че Грисън те отвлече? – Тя отново кимна. – Знаеш, че си била натъпкана с наркотици?

Тя го погледна отчаяно и лицето леко ѝ се сбърчи. Започна да плаче.

– Добре – рече Роко нетърпеливо, – остави това. Никак няма да ти помогне. Била си натъпкана с наркотици и т'ва малко те е смахнало, само малко, ама ти не знаеш к'во искаш. Аз те измъкнах от Грисън и искам да те заведа при твоят татенце. Т'ва е добре, нали? Твоят старец ще умре от радост, като се върнеш, и ти пак ще си окей. Когато ни дойде компания, искам да им кажеш как ти помогнах. Разбра ли всичко?

Тя видя, че зад гърба му вратата на кухнята тихо се отваря. Очите ѝ се разшириха. Вратата продължи да се отваря. Слим бе облян в пот. Беше се изкачвал сантиметър по сантиметър по сервизния асансьор. Жълтеникавите му очи бяха полузатворени.

– Разбра ли? – Повтори Роко.

Вече не му пукаше. Знаеше, че Слим е зад него, но не можеше да се обърне. Знаеше, че умира с всяка секунда, но просто нищо не можеше да направи. Погледна мис Бландиш, видя красотата ѝ, видя празните ѝ ужасени очи. Чудеше се какъв щеше да бъде краят му, ако не беше се захванал с това. Защо, по дяволите, се бе захванал с нея? Знаеше рисковете и ги бе приел. Не искаше да умре. Не както щеше да го убие Слим. Беше виждал ножа на Слим преди това. Почувства за последен път как мускулите му се отпускат и след това стоманеното острие сложи край на всичко.

Еди лежеше на леглото с разкопчано до кръста горнище на пижамата. От устата му висеше цигара. Лежеше и слушаше Ана, която беснеше из стаята. Пълното му безразличие бързо се изчерпваше. Ана бе чудесно момиче, когато ѝ се искаше, но когато се сърдеше, не бе така съблазнителна.

С червената си нощница, с разрошена коса, тя стоеше до леглото и крещеше по него. Еди стисна устни. Наблюдаваше я с полузатворени очи.

– И нещо повече – изписка тя, – време е да се махнем от тук. Тоя град ще ме побърка. Къде, по дяволите, мислиш, че ще стигна? Мислиш ли, че искам да правя евтин стриптийз всяка нощ до края на живота си?

Хич не е за вярване! Аз ще постигна успех в живота си, чуваш ли? Няма да се мотая с твоята селска шайка и да събирам подаяния, в сравнение с които помощите за бедни изглеждат като банкет. Главата си режа, че няма. И запомни че няма да търпя тъпите забележки на тоя хилав тъпанар, с който се мотаеш.

Еди кисело й каза да не крещи.

– За Бога – изръмжа той, – остави ме да си откъсна. Като нищо тези дни ще те забележат. Вие, голите танцьорки, си мислите едно и също. Светът е пълен с женски, дето показват всичко, което имат... и какво става с тях?

Ана заудря с юмрук по таблата на леглото.

– Добре, умнико, щом така мислиш. Много добре щие се справя и соло. Можеш да хванеш твоите гангстерчета и да ги забучиш на стената един до друг. Край!

Еди лениво стана от леглото.

– Много ти порасна работата – каза спокойно той. – Май ти трябва нещо да се охладеш.

– Мухльо такъв – изкрещя му Ана. – Да не мислиш, че ме е страх? Няма начин! Такива като теб под път и над път, същото се отнася и за другите. Райли имаше повече идеи, отколкото ти някога си измислял.

Еди се засмя. Това му се стори забавно.

– Да – рече той, надвесен над нея, – и къде е той сега?

– При мангизите – озъби му се Ана, – там, дето ти никога няма да бъдеш. – Еди отново се засмя. Тая кукла щеше да се развесели много, ако знаеше колко дълбоко е скрит Райли.

– Стига, малката – каза той! – Остави тая работа. По дяволите! Тия дни само се дърпаме.

Ана раздражено му обърна гръб.

– Нищо няма да направиш, нали? – каза горчиво тя. – Просто си сидиш тука и не вършиш нищо. Казвам ти, аз напускам.

Еди вдигна рамене.

– Добре, щом искаш – рече той с безразличие. – Има доста уличници, дето ще харесат твоята работа. Достатъчно лека е.

Тя се обърна като дива котка.

– Уличница ли ме наричаш? – изкрещя Ана.

– Не-е – произнесе той с подчертан сърказъм, – кой каза, че си флърца?

Тя замахна с ръка и го плесна през лицето, като натърти устните му. Очите ноа Еди светнаха. Обичаше да се бие и тая кукла наистина си

го изпроси. Отиде до дрехите си, които лежаха накуп върху един стол. Внимателно измъкна колана си от гайките, като остави панталоните да се плъзнат на пода.

– Окей, пиленце – каза спокойно, – сега ще си го получиш.

Тя се спусна към него, като драскаше и риташе, но той със замах отстрани ръцете ѝ и я хвърли на леглото. Преди да успее да се свие, Еди я шибна с колана и тя изпищя. Посегна да я удари още веднъж, но тя се претърколи долу и се сви до леглото. Ръката му се отпусна. Изведнъж се почувства отегчен. „Дявол да го вземе – помисли си Еди, – обикновено ми правеше густо да се боря с нея.“ Сега му се струваше изтъркан номер. Захвърли колана и се прехвърли през леглото. Стовари се върху нея, преди тя да успее да се отмести. Ана се просна под тежестта му. Той я сграбчи и изтича с нея в банята. Тръшна я силно в празната вана. Тя спаси главата си, като неволно я дръпна напред, но не успя да си спести нищо друго. Еди пусна душа и отстъпи. Леденостудената струя я удари със сила.

– Това ще те охлади – каза Еди, като дишаше тежко и я остави да се мята във ваната.

След като заключи вратата, той бързо се облече. Слушаше с безразличие как тя беснее в банята. Ана заблъска по вратата, като крещеше обидни думи. Когато бе готов да излезе на улицата, той взе ключа и го мушна под вратата. След това на бегом напусна апартамента.

Когато се втурна в стаята, Ана разбра, че си бе отишъл. Стоеше, трепереща от гняв, и правеше локви по пода. Смъкна нощницата си и се върна в банята за кърпа. Очите ѝ святкаха и тя ядно навлече дрехи-те си. Каза си, че е свършила с него завинаги. Щеше веднага да се омете оттука. Мина от чекмедже на чекмедже, като издърпваше разя-рено нещата си и хвърляше дрехите в два куфара, които бе измъкнала изпод леглото. Отвори дамската си чантичка и погледна вътре. Пачката зеленикави банкноти и достави известно задоволство. Каза си, че Пийт ще се радва, като се върне при него. Пийт наистина имаше идеи и не се туткаше. Тя затръшна капака на единия от куфарите, затисна го с колене и шракна ключалките. Входният звънец внезапно извъня пронизително и тя неспокойно стана. За миг се поколеба дали да отвори, след това сви рамене и излезе от стаята. Рязко дръпна входната врата. Отвън стоеше Бренан с двама други мъже. Тя се вцепени. По всичко личеше, че са ченгета.

– Здравей, Ана – рече Бренан, като се усмихна широко. – Искаме малко да поговорим с теб.

Ана понечи да затръшне вратата, но Бренан се вмъкна вътре,

следван от момчетата си.

– Какво искате? – попита ядосано тя. – Няма в какво да ме обвините.

– Разбира се, че няма. – Бренан изглеждаше съвсем изненадан. – В управлението искат да ти зададат няколко въпроса... просто обичай-ната история... няма нищо лошо.

– Е, кажете им да вземат нещо успокоително. Аз съм заета.

– Не се инати, Ана – каза Бренан умолително. – Имаме кола долу и няма да те държим много.

– Казвам ви, че не мога да дойда – отсече тя.

Бренан погледна другите двама и кимна с глава към спалнята ѝ. Единият извади пистолет и влезе в стаята. Очакваше да намери там Еди. След това се върна.

– Измъква се – каза кратко, – с целия си багаж.

Бренан повдигна шапката си и я намести над очите.

– Махаш ли се? – попита той кротко.

– Приготвям си седмичното пране – отвърна Ана.

Бренан стисна ръката ѝ в дебелия си длан.

– Хайде. Искаме да бъдем добри с тебе.

Тя се поколеба за миг, после сви рамене.

– Добре, добре – каза нетърпеливо тя, – ама по-живо.

Слязоха всички с асансьора. Пиколото непрекъснато ги гледеше. Не каза нищо, но се блещеше през цялото време. Ана го попита дали знае кой му е баща и той си отдъхна, когато тя излезе от асансьора.

Едното ченге му смигна.

– Бива си я, нали?

Пиколото отвърна, че е кучка.

Ана седна в колата и се намръщи. Бренан говореше през цялото време. Той просто си бърбеше небрежно за последните разкрития, но тя не му отвърна. Веднъж го погледна и Бренан се усмихна. Студената неприязън не изчезна от лицето ѝ и той доста се зарадва, когато пътуването свърши.

Въведоха я в една голяма стая. Фенър седеше и пушеше. Махна с ръка на Ана. Тя спря в средата на стаята, очите ѝ бяха като гранит.

Тя рязко се обърна към Бренан.

– Какво значи това? Кой е тоя тип?

Бренан се усмихна пак. Той бе просто един гостоприемен домакин.

– Вземи стол – каза той. – Чувствай се като у дома си.

Ана седна, като стискаше чантата си в ръце.

– Чудесно от твоя страна, че дойде – каза Фенър. – Разследваме отвличането на Бландиш. Твоят приятел Райли го започна, като сложи ръка на момичето. Ти знаеш тая част, затуй ще я пропусна. Това, дето не знаеш, е, че Грисън чувал за отвличането и решил, че е голям шанс, за да го пропусне. Мислел, че Райли е дребна риба за такава жътва, така че нахълтал и измъкнал момичето под носа му. Твоят нов приятел Еди и останалите от шайката са били вътре в тая работа. Какво станало с Райли? Ти се интересуваш за Райли, откакто той изчезна от хоризонта. Кажала си си, че е решил да те зареже. Мислила си, че е хлътнал по онова момиче Бландиш. Ти толкова се ядоса, че заложи на тайфата на Грисън, докато през цялото време момичето е било при него и той те е правил на маймуна. Как ли се е смял Еди, а?

Ана седеше съвсем неподвижно. Умът ѝ трескаво работеше.

– И какво? – успя да каже тя. – Да вземем това за чиста монета. Какво се надяваш да постигнеш?

Фенър погледна към Бренан и посочи с глава към малката врата вдясно. Бренан кимна.

– Заведи мис Борг да види доказателствата – каза той на полицаия, който стоеше близо до вратата.

– Оттука, мис – покани я ченгето с усмивка.

– Откъде го измисли? – попита подозрително Ана. – Не искам нищо да виждам. Какво е то все пак?

Някаква мисъл ѝ мина през ума и тя изведнъж преbledня.

Фенър се облегна на стола си.

– Иди, сестро. Намерихме нещо, дето ще те заинтересува. Хвърли един поглед и се върни... ние ще чакаме.

– Какво сте намерили? – Ана ставаше неспокойна. Дишането ѝ се учести.

– Няма защо да се плашиш. Иди и хвърли един поглед – усмихна ѝ се Фенър.

Бавно, като влачеше крака, тя отиде с полицаия. Фенър погледна към Бренан.

– Това наистина ще подейства.

Седяха и чакаха. Изведнъж чува вика ѝ. Един кратък миг на отвращение. Те не помръднаха. Фенър си играеше с един молив. В тази работа трябваше да се пипа внимателно.

Тя се върна, залитайки, лицето ѝ бе изкривено от ужас. Той бързо се приближи към нея.

– Спокойно – каза Фенър и я поведе към един стол.

Ана седна, треперейки, след това вдигна очи.

– Мръсник такъв!

Фенър не откъсваше очи от нея.

– Съжалявам за това – каза той. – Не са хубави, нали?

Тя закри лицето си с ръце. Фенър помисли, че ще повърне, но тя се държеше.

– Д-а – наведе се той напред. – Грисън е заколил Райли, за да вземе момичето и го е погребал до бараката на Джони. Направо му е излязъл късметът. Петстотин бона и отвличането – прикачено на мъртвец. Чудесно положение за Грисън, трябва да се каже. А ти се хвърляш на Еди. Жертва си ти! Какъв смях за Еди. Всеки път, когато те е търкалял, той ти се е надсмивал. Те получават момичето, получават откупа, а Еди получава и теб. Ти дори не си усетила тези мангизи, нали? Главата си режа, че не си. Ти не си знаела, че Еди е получил пай – сто бона. Сто бона щяха да изгледат доста прекрасно в скута ти. Всичко, което си получила, е въргалинето всяка вечер и хихикането на Еди. Добре, ето ти шанс да удариш плесник на тия мръсници. Ние искаме да влезем в тяхната стоманена крепост без бой и ти можеш да ни кажеш как да го направим. Искаме да знаем дали онова момиче Бландиш е вътре и ти можеш да разбереш това. Искаме да я измъкнем жива, ако е вътре. Трябва да ги обкръжим тия птички толкова бързо, че да нямат време да извадят пистолет. Дай ни тези сведения и ще си разчистиш сметки-те с тях. Измъкваш се от тая работа неопетнена и прибираш един бон за това, че си била послушна.

Ана седеше с мъртвешки бледо лице и диво святкащи очи. Непрекъснато мърмореше нещо на себе си. Фенър я остави да се разпали.

– Гадни, двуллични копелета! – извика тя внезапно. – Аз наистина ще ги подреда, ама не с ваша помощ. Още не съм доносничила на ченге и сега няма да почна.

Фенър седна на бюрото близо до нея.

– Сама не можеш да направиш нищо, без да рискуваш да те очистят. Защо да рискуваш? Можеш да се развяваш с хиляда долара и да се посмееш добре, когато качим тия типове на електрическия стол. Помисли, онова момиче е там и на теб май не би ти харесало да си на нейно място с Грисън и Еди.

Тя ги изгледа намръщено, но не каза нищо. Фенър опита отново.

– Хайде, пиленце – каза той. – Размърдай си мозъка. Това щебъде чудесен шанс за теб. Слушай сега, ето какво искаме да знаем: как можем да влезем в онова свърталище без бой? Кажи ни и ще бъдеш

свободна.

– Нищожни ченгета, вървете по дяволите – бе отговорът ѝ.

Фенър хвърли поглед към Бренан. Времето напредваше, а те не бяха стигнали доникъде. Отиде до Бренан, хвана го за ръката и го отведе настрана от Ана.

– Мога да я пречупя – каза той тихо. – Оттегли се с момчетата си и ми дай няколко минути насаме с нея.

Бренан изглеждаше озадачен.

– Какво ще правиш?

Фенър го потупа по гърдите.

– Измъкни момчетата оттука и трай! Спешно е. Остави ме да се оправя с тази работа.

Бренан каза окей и отиде до вратата. Кимна с глава на другите и те го последваха навън. Фенър стоеше и гледаше Ана. Тя седеше равнодушно на стола. Лицето ѝ изразяваше упоритост и твърдост, но Фенър знаеше, че може да я постави на тясно и си позволи една усмивка.

– Райли е мъртъв повече от четири месеца – започна той тихо и бързо. – Само обърни внимание на датите. Преди месец стана убийство в хотел „Палас“. Помниш, че Хайни бе застрелян и това бе приписано на Райли. Райли не е могъл да стреля. Куршумът е излязъл от малокалибрен пистолет. Такива използват жените. Ти беше на един и същи етаж с Хайни и много го обичаше. Нали Хайни издаде приятеля ти? Окей, събери всичко това и ми кажи отговора.

Сега Ана беше нащрек. Очите ѝ се сведоха към пода.

– Ти си смахнат – възкликна тя.

– Може би – продължи Фенър. – Ченгетата още не са помислили за тая страна на нещата, ама аз го направих. Или ще ми помогнеш, или ще напомня на Бренан за убийството на Хайни. Искам ясно да разбереш: не ми пука какво се е случило с Хайни. Тоя дребен мошеник няма нищо общо с мен. Аз искам онова момиче – Бландиш. Дай ми каквото искам и няма да кажа нищо за убийството. Бренан може сам да се досети и тогава доста ще се помъчиш, докато се измъкнеш от закона, но Бренан е страшно зает в момента и не мисля, че скоро ще се върне към тая работа. Все пак това ще ти даде възможност да офейкаш с един бон, който Бландиш ще ти плати. Е, какво ще кажеш?

Тя се замисли за ммомент.

– Какво искаш да направя?

Фенър леко въздъхна. В края на краищата нещата се оправяха.

– Искам да отидеш направо в клуба и да разбереш дали момичето е

там, или не. Аз идвам с теб и ще те чакам отвън. Трябва да знаем дали е там. Не можем да почнем най-безразборно да бомбардираме сградата, докато не знаем къде е тя. Е, ще го направиш ли?

– Как да го направя, по дяволите? – попита тя. – Те са я скрили сега и хич няма да ме оставят да си завирам носа насам-натам.

Фенър се изправи.

– Ще намериш начин – каза той мрачно. – Това е твоята част от сделката. Спешно е. Да не се помайваме.

Те излязоха заедно от стаята. Бренан висеше в чакалнята. Фенър не спря, а му смигна и го подмина. Бренан ги изгледа и се почеса по главата. „Какво ли, по дяволите, е намислил той тип?“, запита се той.

Като излязоха на улицата, Фенър остави Ана да продължи сама. Преди да тръгне, той ѝ каза:

– Виж какво, трябва да бързаш. Влез и разбери, след това ела при мен на ъгъла двама по-бързо. Давай, сестро!

Тя трябваше да почука няколко пъти, преди портиерът да откряне малкото прозорче. Той се поколеба, след това неохотно отвори врата-та. Ана тръгна направо към стълбището. Натъкна се на Майчето, която излизаше от празния ресторант. Като я видя, майчето рязко спря и лицето ѝ доби сурово изражение.

– Какво, по дяволите, искаш? – попита нетърпеливо тя.

Ана се стресна. Досега не бе виждала Майчето да изглежда толкова зле.

– Сбихме се с Еди – отвърна небрежно Ана. – Мислех, че е добре да видя дали е тука. Идвал ли е?

Майчето поклати глава.

– Чупи се оттука – каза тя. – Няма го. Аз съм заета – и се обърна към канцеларията.

Точно тогава Док слепешката заизкачва стълбите. Лицето му бе побеляло и блестеше от пот. Ана се взря в него, но той дори не я видя. Отиде направо в канцеларията, почти по петите на Майчето, и затвори вратата. Ана стоеше неподвижна. „Какво става тука?“, запита се тя.

Атмосферата бе напрегната и заредена с динамит. Тя се поколеба – чудеше се какво да предприеме. За момент бе съвсем сама. Обърна се бързо и изтича нагоре по стълбите. Стигна задъхана горната площадка, спря и погледна през парапета към фойето. Майчето и Док бяха още в канцеларията. Тя продължи по коридора, докато стигна до последната стая. Заключената врата никога не беше я интересувала. Без да се замисли, бе приела обяснението на Еди, че това е склад. Вратата беше

полуотворена и тя надникна вътре. Огледа се и лицето и доби суров израз. Значи това беше истина. Очевидно тук бяха държа-ли момичето. По някакъв начин я бяха извели от клуба. Тя присви очи. Фенър трябваше да знае това. Щеше да приеме предложението му и да офейка. Гадни, двулични копелета! Тя се въртна и забърза обратно по коридора. Като стигна до стълбището, спря на място. Майчето стоеше във фойето и гледаше нагоре. Ана почувства, че отстъпва назад. Лицето на Майчето бе отпуснато, но в малките ѝ очички имаше убийствен блясък.

– Май ти казах да се махаш оттука! – каза Майчето.

– Търсех Еди – заекна Ана.

Тя опита да се съвземе. Заслиза надолу по стълбите, без да сваля очи от Майчето. Стигна до средата и нервите ѝ не издържаха. Спря.

– Казах ти, че търся Еди – повтори с разтреперан глас.

Док излезе от канцеларията и застана до Майчето. И двамата я наблюдаваха.

– Къде отиваш сега? – попита Майчето.

Док изведнъж докосна ръката ѝ.

– Тя знае – каза тихо той.

Ана го чу и изгуби ума и дума.

– Не знам нищо – заекна отново. – За какво говориш?

– Ти ще стоиш тука – заповяда Майчето.

Ана кимна.

– Разбира се, ще стоя.

Отвън Фенър чакаше нетърпеливо. Минутите течеха и той все повече се вълнуваше. Нещо се беше объркало. Ана или го бе излъгала, или се бе престарала. Той знаеше, че с Грисънови шега не бива. Стоеше и чакаше, след това реши сам да предприеме нещо. Вмъкна се в колата си и бързо подкара към апартамента на Ана.

Мис Бландиш гледаше как Роко бавно се свлича на пода. Тя захапа юмрука си и го натисна силно навътре. Облегна се на стената, като впи-ваше зъби в пръстите си, защото не можеше да извика, а и не искаше да го направи. Роко бе паднал на колене с разперени върху лъскавия под ръце. Той застина така за момент, след това се свлече надолу. Ръцете му бавно се разтваряха, сякаш плуваше. Просна се на дъските и ожули кожата на носа си.

Слим стоеше над него и го наблюдаваше с безразличие. Изцапани-ят с кръв нож висеше в ръката му. Той доста дълго стоя опулен, след

това погледна мис Бландиш. Тя се сви уплашено, като че ли се опитваше да потъне в стената.

– Връщаш се с мен – каза Слим.

Тя извърна глава, за да не гледа Роко. Той въобще не кървеше. Мис Бландиш не можеше да разбере защо. Искаше да му каже да стане. Проснат така, изглеждаше нелепо. Тя искаше той да стане, но знаеше, че е все едно дали ще му го каже. Слим избърса ножа в самото на Роко. Самото на Роко беше светлосиво, кървавото петно развали костюма. Слим отиде до прозореца и погледна към улицата. Движението ставаше интензивно, имаше хора. Времето напредваше и улиците щяха да станат опасни. Той се замисли за миг, след това погледна към Роко. Роко беше дребен. Чистичък и слаб. Слим отиде до гардероба, измъкна един тъмен костюм и го хвърли на леглото. Претършува няколко чекмеджета и намери риза.

– Облечи се.

Мис Бландиш поклати глава.

– Моля те... – започна тя.

Слим се приближи до нея.

– Хайде! – каза той с омраза в очите.

Тя разкопча блузата си и след кратко колебание опипа копчетата на полата си в кръкста. Полата се свлече на пода и мис Бландиш направи крачка встрани. Слим започна да диша учестено. Тя видя погледа му и отстъпи назад. Той стоеше и я наблюдаваше.

– Продължавай!

Тя вдигна ризата. Слим бавно се приближи до нея и взе ризата от безпомощните и ръце. Устата му се нацупи, влажните му устни се издадоха напред. Очите му не виждаха нищо. Започна да я тегли към дивана, стенийки.

Една голяма муха-месарка кацна върху кървавото петно на самото на Роко, разпери крачетата и забръмча възбудено. Постоя там малко, като се наслаждаваше. Тишината в стаята внезапно бе нарушена от мис Бландиш, която впи неистово нокти в кувертиурата на кушетката.

Еди си купи солидна закуска. През цялото време, докато ядеше, си мислеше за Ана. Повтаряше си, че тя може да върви по дяволите, но в дъното на душата си искаше да остане. Беше свикнал с нея – тя бе чудесна, когато поискаше. Той нетърпеливо бутна чинията си настрана и запали цигара. Каза си, че е по-добре да се обади на момчетата. Щеше

му се Слим да се отърве от мис Бландиш. Всичко можеше да се случи, докато тая кукла се мотае с тях. Започна да чисти замислено зъбите си с клечка. Може би бе по-безопасно да се измъкне неусетно, докато работите вървят добре. Може би хленченето на Ана бе оправдано. Еди вярваше в женския инстинкт. Може би Ана имаше предчувствие. Той бавно се изправи, като бутна стола назад. Вдигна пръсти към келнерката. Тя му подаде сметката, след като я написа старателно с изплезен език. Еди плати на касата и излезе на улицата. Застана колебливо на слънцето. Не можеше да реши дали да се върне при Ана, или да отиде в клуба. Прищя му се да види Ана и махна на едно такси. Предчувствието му казваше да побърза.

Той зачака асансьора да слезе от последния етаж. Пиколото дръпна решетката и се изненада, че го вижда отново.

– Няма смисъл да се качваш. Пипнаха я.

Еди го попита за какво, по дяволите, говори. Момчето замаха възбудено с ръце.

– Да, десет минути след като ти излезе, пристигнаха ченгетата. Отведоха я с кола.

Еди стоеше неподвижно. Устата му нервно потръпваше. Предчувствието му се бе оправдало.

– Слушай – каза той бързо, – не съм се връщал, разбираш ли?

Пиколото се ухили, когато Еди отдели няколко банкноти от пачката в ръката си.

– Разбира се – потвърди той, – не си се връщал.

Еди забърза отново към вратата. Погледна към улицата. Не видя нищо подозрително. Помисли за момент, умът му трескаво работеше. Грисън трябваше да знае това. В настроението, в което я бе оставил, на Ана не можеше да се разчита. Той пристъпи към телефонната кабина. Бързо избра номера.

– Затвори – каза Фенър зад него – и не шавай.

Еди пусна слушалката и погледна през рамо. Фенър бе съвсем близо, с пистолет в ръка. Наистина изглеждаше опасен.

– Трябваш ми – каза тихо Фенър.

Пиколото надникна от асансьора и очите му се разшириха. Това беше голям ден за него. Еди излезе от кабината с вдигнати ръце.

– Нямах нищо срещу мен, ченге такова – каза той.

– Аз съм ясновидец. Ако сега нямаме нищо срещу теб, то скоро ще имаме – отвърна Фенър.

Двама униформени полицаи излязоха от прикритието си зад каби-

ната. Те избутаха Еди в чакащата кола. Той седна разтрелеран. Какво, по дяволите, се бе случило? Мушна ръка в джоба си и намери цигара. Сложи я в устата си, но едно от ченгетата я плесна с ръка.

– Зъл си, така ли? – озъби му се Еди.

– Разбира се – ухили се ченгето.

Стигнаха в управлението и бързо го натикаха в кабинета на Бренан. Бренан крачеше напред-назад и пушеше пура. Изглеждаше разярен и устата на Еди пресъхна. Тези мошеници наистина го бяха хванали натясно. Той стоеше в средата на стаята, поглеждаше мъжете един след друг с крайчеца на очите си и въртеше шапката си с ръце.

Бренан отиде да седне зад бюрото.

– Пипнахме те, Шулц – каза рязко той. – Хайде, изповядай се да ти олекне.

Еди сви рамене, но коленете му започнаха да треперят силно.

– Нямате нищо срещу мен. К'во е обвинението?

– Задържахме те за отвличането на дъщерята на Джон Бландиш и за убийството на Райли, Бейли и Маккей – отвърна Бренан.

Еди се овладя. По дяволите! Този път всичко бе разкрито.

– Вие сте смахнати! Не можете да го докажете.

Фенър бавно се приближи до него.

– Не е ли истина, че очисти Райли, за да вземеш момичето?

Еди се огледа диво.

– Казвам ви, че сте откачени – изкрещя той. – Трябва ми моят адвокат. Имам право да го извикам и ще използвам това право.

– Няма да се измъкнеш толкова лесно оттука – обади се Бренан през облак дим. – Ще изпееш всичко, което знаеш, преди да получиш помощ отвън. Свикнали сме да се справяме с мошеници като теб и няма що да рискуваме с някой от твоите нечестни адвокати.

Еди се обърна рязко към Фенър.

– Кой си ти? – изръмжа той.

Фенър се усмихна.

– Сега ние задаваме въпросите. Просто си отвори чоквата, когато ти кажем.

Бренан натисна продължително звънеца. Трима униформени полицаи се вмъкнаха в стаята. Бяха едри, сурови мъже, с широки червенидаести лица и дебели вратове. Те наобиколиха Еди.

– Този тип си мисли, че е много издръжлив – каза Бренан, опрял лакти на бюрото. – Отведете го и му поговорете.

Мъжете се спогледаха ухилено.

– Хайде, момче – казаха те на Еди.

За момент Еди бе готов да се бори. Свиваше и отпускаше юмруци. Видя, че те се надяват да започне. Единият от тях държеше палка, закачена със стегнат кожен ремък на китката му.

– Оставете – рече Еди, – нищо не знам.

– Размърдай се – намеси се нетърпеливо Бренан.

Бутнаха Еди към вратата. Той тръгна пред тях. Фенър се запъти последен.

Фенър започна да се притеснява. Времето твърде бързо напредваше, а имаше още доста да се върши.

Заведоха Еди в една малка звукоизолирана стая. В средата имаше стол, прикрепен към пода с железни болтове. На Еди му се видя като електрически. От страничните му облегалки и краката висяха кожени каиши.

– Седни – заповяда Фенър, като се облегна на стената.

Еди се отдръпна.

– Върви по дяволите! – изруга той. – Казвам ти, че не можете да си играете с мен.

Едно от ченгетата го удари с палката си през коленете и Еди падна напред. Друг го ритна отзад. Сграбчиха го, пронизан от болка, и го тръшнаха на стола. Бързо закопчаха каишите около ръцете и краката му. След това се отдръпнаха. Еди им се озъби. Коленете силно го боляха. Фенър се надвеси над него.

– Кой уби Райли? – попита той.

Еди го заплю.

– Казвам ти... – започна той.

Хванаха го за косата, дръпнаха главата му назад и един от тях го удари с палка през гърлото. Ударът бе силен и точен. Еди изведнъж се сви и опъна каишите. Столът започна да скърца. Той се извиваше и дърпаше, борейки се за въздух. Лицето му посиня от напрежение и за момент Фенър помисли, че няма да се съвземе. Те стояха и наблюдаваха конвулсиите му. Постепенно въздухът отново изпълни дробовете му и той престана да се мята.

– Кой уби Райли? – изкрещя му Фенър. – Хайде, негодник такъв, говори или пак ще си го получиш.

Дебели пръсти се впиха в косата му и още веднъж го дръпнаха назад, опъваха корените ѝ така, че главата му сякаш се запали. Назад се извиваше тя сантиметър по сантиметър и Еди се съпротивляваше с мускулите на врата си, докато очите му изскочиха като електрически

глобуси. Когато брадата му щръкна към тавана, удариха го отново. Той си помисли, че този път го убиха. Гърлото му се запуши, дробовете му изсвистяха. Като се напрягаше да се освободи, скъса единия ремък, но те го удариха с палката по китката, така че ръката му увисна. Той не разбра, че го бяха ударили, просто почувства, че ръката му се отпусна и неистовите команди на мозъка да я вдигне не дадоха резултат. Те отново се отдръпнаха и зачакаха да се съвземе.

– Кой уби Райли? – монотонно повтори Фенър.

– Не знам – простена Еди. – Бъркаш ме, мистър. За Бога, дай ми почивка, а?

Удариха го с тоягата два пъти по капачките на коленете. При всеки удар се отдръпваха и замахваха силно. Еди прегриза долната си устна, но не каза нищо. Фенър се озлоби.

– Стига сте си играли с него, а? – обърна се той към ченгетата. – Тоя тип е корав, нали? Е, станете и вие такива.

Единият смъкна униформата си. Еди го наблюдаваше с ужас в очите. Знаеше, че ще се пречупи. Нямаше да издържи повече така. Тези мръсници щяха да продължават, докато проговори. Болката в коленете и гърлото почти го влудяваше.

– Не можете да постъпвате така с мен – простена той. – Няма да ме уплетете в тая история.

Видя, че ченгето се приближава с вдигната палка и се опита да дръпне глава встрани, но пред очите му избухна ослепителна светлина.

Фенър наблюдаваше как го обработват продължително, след това Еди се отпусна на стола. Едно от ченгетата грабна кофа с вода и я плисна в лицето му. Разтърсен от водата, Еди дойде отново на себе си и Фенър даде знак да отстъпят.

– Кой уби Райли? – попита той, надвесен над потръпващия Еди.

– Слим... – простена едва чуто Еди. – Слим ги очисти всички...

– Къде е момичето?

– Слим я взе... през цялото време я държеше в клуба... не ме докосвайте повече... оставете ме...

Фенър се извърна рязко.

– Махнете го. Трябва да тръгваме.

Той връхлетя в канцеларията на Бренан. Бренан вече не го свърташе на едно място. При влизането на Фенър той вдигна с надежда очи.

– Момичето е при Слим в клуба – каза бързо Фенър. – Вече знаем какво да правим... нямаме и минута за губене. Извикай момчетата си и да тръгваме.

Бренан издърпа чекмеджето си и извади пистолет. Погледна го, мушна го в джоба на панталона си и изтича навън. Фенър го чу как се разпорежда на висок глас в общата стая и бързо го последва.

Слим свали мис Бландиш долу със сервизния асансьор. Това бе трудна работа, но той бе доведен до отчаяние. Смъкна се след нея и грубо я издърпа от тясната шахта. Костюмът на Роко ѝ бе малко голям и прикриваше фигурата ѝ. Гъстата ѝ коса бе прибрана под една черна мека шапка, която Слим бе дръпнал над очите ѝ. Тя се движеше с малко пиянска походка. Слим ѝ бе дал голяма глътка чисто уиски. Изглеждаше доста странна и той бе нервен. Държеше ръка на дръжка-та на пистолета. Мислеше, че всичко ще бъде добре, щом мис Бландиш се свие в колата, но докато вървеше, не беше безопасно. Всеки щеше да се досети, че е жена, освен ако не е съвсем тъп. Колата стоеше в дъното на уличката и той хвана момичето за ръка.

– Аз ще ти отворя вратата – рече Слим.

Тя не каза нищо.

– Ела бързо веднага щом отворя. Качвай се в колата, без да спиращ по пътя.

Остави я и прекоси тротоара. Седна в колата и запали двигателя. Наведе се и отвори вратата. Мис Бландиш притича с наведена глава. Той вече бе включил на скорост и везнага щом тя скочи вътре, колата се понесе напред. Погледна в огледалцето, но улицата беше спокойна. Една стара жена гледаше след тях, но тя нямаше значение. Слим каза на мис Бландиш да се наведе.

Колата полетя към клуба. Изведнъж той удари спирачки. Въздухът се разцепи от полицейски сирени. Слим видя, че го настигат пет коли, пълни с полицаи. Отби към бордюра и намали на двадесет мили. Беше извадил пистолета си и започна тихо да ругае. Полицейските коли прелетяха покрай тях. Отиваха към клуб „Парадайз“. Той ги последва предпазливо, като си повтаряше, че не търсят него. Когато ги наближи, изведнъж уплашено осъзна, че спират пред клуба. Зави в една пресечка. Чу внезапен вик и видя, че след него идва полицаи с мотоциклет. Улицата бе оживена. Като ругаеше тихо, той отби встрани и спря. Облегна се на вратичката, закривайки пистолета с тялото си. Полицаят устремно се приближи. Той завря червеникавата си ирландска физиономия в колата.

– К'во си се разбързал? – попита полицаят.

Слим закриваше мис Бландиш с тялото си.

– Не бързам – отвърна той. – Мислех да се махна от пътя ви... нападите или какво?

– Излизай – рече ченгето.

Очите на Слим пожълтяха. Натисна амбреажа. Ченгето отвори вратата.

– Хайде излизай.

Слим го простреля ниско. Пистолетът яростно изстреща. Полицаят се сви, като се хвана за корема с две ръце. Ръкавиците му почервеняха. Слим подкара бясно. Хората по улицата започнаха да викат, но никой не помръдна. И по-рано бяха виждали улична стрелба и знаеха, че е по-безопасно да стоят неподвижно.

Фенър тъкмо се измъкваше от колата си, когато полицаият бе застрелян. Изстрелът го накара да се обърне. Видя колата, която се стрелна по улицата, и разпръсна другите коли. Поколеба се, ала знаеше, че неговата задача е да измъкне момичето от сградата живо. Изтича до полицаия, но той бе мъртъв. Пристигна и Бренан.

– Кой, по дяволите, беше той? – попита той.

Трима полицаи с мотоциклети се бяха втурнали след колата на Слим. Бренан и Фенър чуха как шумният рев на моторите им заглъхна в далечината. Фенър сви рамене.

– Беше някой от тези негодници – рече смутено той. Господи, дано не го изпуснат.

Бренан изглеждаше разтревожен.

– Моите хора не могат да влязат в клуба.

Фенър изруга.

– Добре се подредихме. Момичето май няма големи шансове.

– Ще трябва да приеме съдбата си – каза Бренан. – Налага се да проникнем там, трябва да опитаме с всички сили.

Започнаха да пристигат още полицаи, дойде със звън и една пожарна. Улицата се изпълни със зяпачи. Полицаите ги отблъскваха и разчистваха широко пространство пред клуба.

При първите признаци на нападението тежките стоманени капаци на прозорците на сградата бързо се затвориха. Един предприемчив полицаи хвърли бомба с газ, но капакът бе вече затворен и тя избухна на улицата, като засили бъркотията.

Фенър притича до Бренан.

– Дай ми няколко момчета. Мисля, че можем да пробием през покрива.

Бренан кимна.

– Да, това е добра идея. Качете се на покрива от съседната сграда. Вие започвайте, а аз ще хвана няколко души да вдигнат врява пред входа.

Той се разпореди гръмогласно, няколко полицаи изтичаха по алеята и започнаха да блъскат по стоманената врата с палки. Вдигнаха голям шум, но без резултат. Фенър постоя за момент, след това се втурна напред, а четирима полицаи го последваха по петите. Докато тичаха през празното място, пред клуба някой откри огън с автомат. Куршумите се посипаха в краката им. Единият от полицаите изрева и подгъна крака. Фенър притича напред, докато излезе от обсега на автомата. Автоматът отново затрещя и няколко куршума изплюяха в тялото на полицаия, който бе легнал. Другите откриха огън иззад полицейските камионетки. Оглушителното тракане на автоматите и силният трясък на куршумите, които се сплескваха върху стоманата, се прибавиха към врявата, която вдигаше възбудената тълпа, и воя на сирени, с който пристигаха още полицаи.

До клуб „Парадайз“ бе хотел „Лексъм“. Висока тясна сграда, с два етажа по-висока от клуба. Фенър изтича по стълбите. Във фойето стояха полицаи с извадени пистолети и мрачно наблюдаваха. Той се понесе стремглаво нагоре, докато стигна тавана. Другите задъхани го последваха. Той рязко избута капандурата и се покатери на покрива. Под тях бе покривът на „Парадайз“. Фенър прехвърли крака през парапета и се хвана за тръбата на комина. Спусна се устремно надолу. Ожули ръцете си и скъса панталона си на коляното. Другите го последваха по-бавно. Те чуваха тропането по входната врата и автоматните откоси.

Полицаите атакуваха покрива с лостове, като къртеха керемидите и разкриваха гредите. Не след дълго пробиха дупка в мазилката и един след друг се спуснаха в малка тъмна стая.

Фенър измъкна пистолета си.

– Това няма да бъде шега – рече той и се обърна към един от полицаите. – Върни се по обратния път и кажи на момчетата, че сме вътре. Изпрати още хора тука, бързо.

Той изчака докато полицаят се измъкна през дупката на покрива, след това тихо завъртя дръжката на вратата и пристъпи в коридора. Ослуша се. Чу как някой мръсно псуваше на долния етаж. Поколеба се за миг, здраво стискайки пистолета си. Двама от полицаите зад него бяха с автомати, притиснати на гърдите, а другият имаше газов пи-столет.

Фенър се промъкна крадешком до коридора по стълбището. Запо-

чна да слиза надолу и почувства как се изпотява под мишниците. Изведнъж иззад ъгъла се появи Флин. Забеляза Фенър в моментак той стреля. Флин вдигна драматично ръце над главата си, също като италиански певец, който взема висок тон. Претърколи се назад със сподавен вик. Фенър стреля отново и скочи на долната площадка на стълбището. Беше загубил равновесие и в този миг от една врата изскочи Док, но Фенър успя да се хвърли по очи, когато той стреля. Дватама полицаи на стълбите стреляха едновременно по Док. Той успя да отскочи назад в стаята и куршумите побиха вратата.

– Спокойно – извика Фенър задъхано от пода. – Тези негодници сега ще се борят докрай.

Док бе затръшнал вратата и сега започна да стреля отвътре, така че те не можеха да се приближат. Полицаяте отвърнаха с яростен огън, като надупчиха вратата от горе до долу. Чуха как Док нададе внезапен вик и Фенър я блъсна с крак. Намериха Док свит в ъгъла, а кръвта шуртеше от устата му. Погледна ги с безжизнени очи и опита да вдигне пистолета си, но усилието бе твърде голямо за него. Пистолетът се изплъзна от ръката му и тупна на пода. Очите му изведнъж се обърнаха с бялото нагоре.

– Номер две – каза Фенър.

Излязоха от стаята и застанаха в коридора.

– Минете по стайте – разпреди Фенър. – Трябва да намерим момичето.

Тръгнаха бавно по коридора, като спираха пред всяка врата. Това бе напрегната работа и Фенър се зарадва, когато свърши. Той знаеше, че последната врата трябва да е на стаята на мис Бландиш, но тя бе празна.

– Тук са я държали – каза той, – но е офейкала.

Отново се насочиха към стълбите.

– Тук ще се срещнем с останалите птички – обади се притеснено един от полицаите. – Не изгарям от нетърпение да се здрависам със старата жена.

Фенър се ухили.

– От теб зависи да стреляш пръв – каза той, като слизаше предпазливо по стълбите.

Мама Грисън ги наблюдаваше иззад стоманената преграда на гардероба. В огромните си ръце държеше автомат, а малките й очички блестяха като стъклени. Месестото и лице бе разкривено и злобно. Тя бе готова да стори всичко, на което е способна.

Като стигна до средата на стълбите, Фенър забеляза леко движение

при преградата. Видя го само защото имаше остър поглед. Тънката цев на автомата се подаде бавно. Той нададе вик и се хвърли надолу по стълбите, като падна тежко на ръце и крака. Цу как автоматът затрака и полицаите, за момент парализирани от вика му, останаха неприкрити. Като се претърколи към преградата, Фенър видя как тримата мъже рухнаха под пороя от куршуми. Единият от тях се опита да пропълзи нагоре по стълбите, но бе застигнат от нов откос. Стисна зъби. Това е чудесно, каза си той. Старата жена бе от едната страна на преградата, а той – от другата. Вероятно щеше да лежи така, докато някой му дойде на помощ.

– Слушай, миличка – извика той. – Имам пистолет и знам как да си служа с него, така че карай по-спокойно. Не можеш да ме улучиш, преди аз да те улуча, а мисля, че това се отнася и за мен. Бъди добро момиче, прехвърли ми оръжието без много шум.

Майчето го изруга. Фенър лежеше неподвижно по гръб и наблюдаваше горния край на преградата. Държеше пистолета си в готовност.

– Хайде – придумваше я той. – Дай го, пък каквото стане.

Майчето леко отмести оръжието. Задвижи туловището си и сантиметър по сантиметър се изправи. Фенър се беше прилепил до преградата и тя не можеше да го види. Облегна се на стената и той я зърна в отсрещното огледало. И двамата не можеха да стрелят, само наблюдаваха отраженията си и всеки очакваше следващия ход на другия.

– Като на филм, нали? – обади се Фенър от пода.

Лицето на Майчето отново се изкриви.

– Ще ми паднеш, гад такава.

– Е, не стой там цяла нощ, размърдай се, ако искаш – отвърна Фенър.

Бренан ги наблюдаваше от горната площадка на стълбите. Майчето сега бе съвсем на открито, но виждаше само Фенър. Бренан вдигна пистолета си, но лекото движение привлече вниманието ѝ. Тя рязко насочи нагоре автомата и изстреля няколко откоса. Бренан едва успя да се скрие и куршумите затракаха по стълбите.

Фенър се възползва от това и бързо запълзя по пода, като наблюдаваше Майчето, която го бе забравила в този миг. Стигна до ресторанта по корем и когато зави зад ъгъла, се изправи на крака. Помещението бе тъмно и той се зачуди дали Слим не се крие тук. Трябваше да рискува, но почувства как по гърба му ползват тръпки. Чу, че Бренан си разменя изстрели с Майчето. Потърси пипнешком ключа на осветлението и ресторантът изведнъж изникна от тъмнината. Помещение-то бе празно. Влезе много внимателно в канцеларията на Майчето. Застанал на прага,

той си помисли за момент, че е приключил търсе-нето. На пода лежеше момиче, а главата ѝ бе скрита под бюрото. След това разбра, че това е Ана. Бе мъртва от известно време. Някой я беше застрелял в упор. Огледа канцеларията и изруга наум. Слим и мис Бландиш бяха офейкали по някакъв начин.

Изведнъж от фойето се чу страхотна стрелба, после настъпи тишина. Бренан извика. Фенър предпазливо отиде до входа и надникна иззад ъгъла. Бренан тичаше надолу по стълбите.

– Свърших с нея – извика той. – Пипнах я, като и се свършиха патроните.

Фенър вдигна отчаяно ръце.

– Момичето не е в сградата – в гласа му имаше умора. – Няма по-мен и от Слим.

Бренан се разпореди високо да се претърси мястото, но Фенър знаеше, че това е губене на време.

– Казвам ти, че не е тука – рече той нетърпеливо. – Минах по всички стаи горе, видях и тук долу. Няма къде другаде да я скрият.

– Е, сега са навън – отвърна Бренан. – аз ще се върна в управление-то и ще обявя издирване. Бързо ще ги пипнем. Лесно е да се открият тези негодници, щом веднъж напуснат бърлогите си.

Фенър излезе с него на улицата. Тълпата все още зяпаше развълнувано. Щом се показа, Бренан бе заобиколен от група досадни журналисти.

– Окей, момчета – каза той нетърпеливо. – Не ме задържайте сега, елате в управлението и ще научите всичко. Момичето го няма, няма го и Грисън.

Той дори не спря, а си преправяше път с рамо, следван по петите от Фенър.

В управлението завариха дежурния сержант, силно развълнуван.

– Момчетата откриха Слим – извика възбудено той. – Тръгнал е за Канзас с бясна скорост. Всички пътища са под наблюдение, но още не са го пипнали.

Един моторизиран полицаи, с рана на лицето и изпокъсана униформа, седеше и разтриваше изкълчената си китка. Бренан го погледна и той се изправи.

– Слим уби Мърфи точно преди нападението – каза полицаят. – Ние го следвахме няколко километра, но тая негова кола си я бива. Нищо не направихме. Аз спухах гума и паднах, но се върнах в управлението и ги предупредих накъде се насочва.

Бренан кимна бързо. Хвана Фенър за ръката и го заведе в канцеларията си. Фенър се обърна към моторизирания полицаи.

– Сам ли беше той?

Полицаят поклати глава.

– Имаше един дребен тип с него.

– Не беше ли момиче?

– Не, освен ако е била облечена в мъжки дрехи. Така и не се приближих достатъчно, за да видя.

Бренан стоеше нетърпеливо на прага на канцеларията си.

– Май нещата ще се разиграят на местна почва.

– Е, хайде, хайде – рече ядосано Фенър. – какво, по дяволите, ще правим сега?

По време на лудото препускане из града мис Бландиш седеше, приведена на седалката, и гледаше втренчено напред, но не виждаше нищо. Слим стисна кормилото с две ръце и се понесе напред, като безмилостно избутваше всички други коли към бордюра. Отпуснатата му уста зееше глупаво, кожата му блестеше от пот. Чуваше воя на сирените зад себе си, но нито веднъж не погледна в огледалцето. Напред беше полето и ако можеше веднъж да излезе там, с тая скорост сигурно щеше да се измъкне. Колата бе доста мощна. Той заъртя рязко кормилото и се стрелна по една пресечка. Почувства как левите коле-ла се издигат и тупват обратно на пътя, но не намали скоростта.

От една странична уличка внезапно се появи кола, но той продължи напред, като профуча на сантиметри край слияния шофьор. Бързо напусна града. В края на улицата имаше светофар. Току-що бе светнала червена светлина. Слим сложши ръка на клаксона. Чу се пронизителното му предупреждение, което заглуши воя на ауспуха. Колата изрева и премина на червено. Шофьорите от пресичащия по-ток го чуха и натиснаха спирачките. Един изгуби самообладание и продължи напред. Слим го перна, но овладя колата си. След това пътят вече бе чист. Оживените улици останаха назад, а под колелетата му бе широкият път, който водеше извън града. Сирените отзад завиха заплашително и той чу пистолетен изстрел. Колата му бе произведена в Чикаго и производителите се бяха погрижили да стане неуязвима за куршуми.

Слим погледна в огледалцето. Зад него имаше двама моторизирани полицаи, приведени над мотоциклетите си. Единият от тях стреляше. Слим продължаваше да натиска педала докрай. При тази скорост не

можеха да го настигнат. Щяха да изостанат постепенно. Изведнъж чу остър звук и се усмихна. Единият от полицаите бе спукал гума. Погледна отново в огледалцето. Разстоянието бързо се увеличаваше и той видя, че единия от преследвачите се заклатушка и спря. Другият неотклонно продължи напред. Слим леко отпусна крака си, така че колата намали скорост. Мотоциклетът устремно го настигна. Полица-ят стреля два пъти. Куршумите направиха паяжина от пукнатини на бронираното стъкло, но това бе всичко. Слим се озъби и внезапно се отклони от пътя, като изви рязко кормилото надясно и след това наляво. Колата удари мотоциклета и за малко не излезе от пътя. Слим се вкопчи в кормилото, като ругаеше яростно. Колата се оправи и той натисна отново педала. Мотоциклетът бе свърнал в канавката и не се виждаше. Сега пътят бе свободен, но Слим продължи с бясна скорост. Без непосредствени преследвачи, които да го дразнят, той можеше да помисли. Хвърли поглед към мис Бландиш, но тя седеше като статуя. Сега трябваше да бяга, бяха го намерили на открито и движението щеше да бъде опасно. Знаеше добре какво значи това. Отсега нататък тази жена щеше да бъде бреме. При все това дори за миг не помисли да я зареже. Щеше да изиграе всичко докрай.

След няколко мили намали и натисна спирачката. Излезе вдървено от колата и провери бензина. Имаше още много. Първото, което трябваше да направи бе, да смени колата. Тази вече бе опасна. Ченгетата щяха да я търсят. Той мина от другата страна и пхна глава през отворения прозорец.

– Няма дълго да бъдем заедно – каза той на мис Бландиш, – ама ще прекараш страшно забавно, докато ни пипнат.

Тя седеше съкрушена. Думите не значеха нищо за нея. Беше обзета от собствения си кошмар. Той и не очакваше отговор – бе свикнал с нейните мъчания. Заобиколи колата и се качи. Продължи да кара неотклонно с двадесет мили в час.

Мина известно време, преди да види това, което търсеше. В далечината една кола бе спряла встрани от пътя. На стъпалото ѝ седяха две жени и ядяха нещо от книжни кесии. Като наближи, той видя, че едната е млада, а другата като че ли и беше майка. Натисна спирачката. Колата плавно спря. Слим огледа проникателно другата кола. Беше малка, спортен модел. Такива се движеха с хиляди по улиците. Той слезе и двете жени го изгледаха с любопитство. Пътят бе пуст и закътан. Слим нямаше време за губене. Заобиколи колата си и вдигна капака. Отвори сандъчето с инструментите на стъпалото и извади омаслен парцал и

ключ. Отвори с усилие една свещ, зави я в парцала и я сложи в джоба си. Жените все още го гледаха втрещено. Той внимателно свали капака и след това опипа за пистолета си. И двете се сепнаха, когато Слим се извърна към тях.

– Качвайте се – отвори задната врата на своята кола. – Бързо. Това е обир.

Жените се вмъкнаха в колата ужасени. Той каза на мис Бландиш да влезе в спортната кола. Тя не му се подчини, докато не я измъкна навън. Отново осъзна колко странно изглежда тя в костюма на Роко. Погледна към младата жена.

– Съблечи тази рокля и ми я дай – викна ѝ той. – Хайде, нямам излишно време, размърдай се.

Пребледняла от страх, тя си смъкна роклята в колата. Слим я взе и я хвърли на мис Бландиш. После се наведе към жените.

– Дръжте си устите затворени. Момчетата ще ви пипнат, ако съобщите за това.

Качи се в спортната кола и отново потегли. Мис Бландиш държеше роклята в скута си. Слим рече:

– По-нататък ще спрем и ще я облечеш.

Тя не отговори. Една миля по-надоли той спря колата.

– Облечи я! Каза ѝ Слим.

Тя съблече дрехите на Роко в колата и навлече роклята презглава. Стоеше ѝ добре. Слим сгъна ненужния костюм и го напъха под задната седалка. Съвсем скоро трябваше да смени колата. Тези жени щяха да се разквичат, като мине някой, а това можеше да стане всеки момент.

Той навлезе в един малък град и спря пред пощата. Обърна се към мис Бландиш.

– Ти стой тук. Аз отивам да позвъня. Стой тука, разбираш ли? И не започвай с разни глупости. Вече е късно за това.

Слим влезе в кабината. Никой наоколо не го погледна. Бяха дребни риби, просто селяндури. Позвъни на Пийт. Пийт беше нервен.

– Нищо не мога да направя за теб – каза възбудено той. – Полицията е по петите ти. Всички ченгета те търсят. Бяха и тука. Много си опасен за мен, Слим. Знаеш, че бих ти помогнал, ако можеш, ама по-добре стой настрана от Канзас.

Слим затвори и остана пред телефона, като ругаше. Не знаеше къде да отиде. Изведнъж се почувства като в капан и започна отново да се поти. Излезе на улицата и рязко спря. Един възрастен мъж се бе надвесил в колата и говореше на мис Бландиш. Слим се поколеба за момент,

след това плъзна ръка под самото си и поразхлаби пистолета. Възрастният мъж почувства, че го гледат и се изправи. Обърна се така, че Слим да го види добре. Слим забеляза, че на самото му имаше значка на шериф. Мъжът не изглеждаше особено разговорлив, но Слим бе нервен.

– Какво има? – попита той с ръка под самото си. Шерифът го погледна с любопитство.

– Казвам на дамата, че не може да се паркира тука.

Слим заяви, че не е знаел това.

– Ще тръгвам – добави той и се приближи към колата с вдървени стъпки. Шерифът като че ли изгаряше от любопитство.

– Какво й има? – прошепна той на Слим. – откачена или какво?

– Да-а – отвърна Слим, като се спря за миг, – не й обръщайте внимание... загуби майка си и затова е така.

Мис Бландиш бе скрила лицето си в ръце. Шерифът наду едрите си бузи.

– Накара ме да се чудя – рече той. На Слим му се щеше да го прати по дяволите. – Накъде отиваш човече?

Слим отвърна „Канзас“ и влезе в колата. Шерифът продължаваше да се блещи след тях. Колата потегли спокойно надолу по улицата. Когато излезе извън града, Слим увеличи скоростта. През цялото време си мислеше, че новината за смяната на колата се е разпространила вече. Ченгетата ще търсят тази малка черна кола, както бяха търсили другата. Веднъж като тръгнеш да бягаш, полицията се втурва по петите ти и не изостава. Арестуването ти е просто въпрос на време. Слим не хранеше никакви илюзии. Преди да те пипнат обаче, има шанс да застреляш другия. Повече му се щеше да си разменя куршуми с някого, отколкото да бяга ей така. Ако знаеше къде отива, нямаше да му пука толкова, но той не знаеше къде, по дяволите, да отиде. Просто чувстваше, че трябва да продължава, за да бъде с една крачка пред ченгетата. Бяха го принудили да бяга, а умът му не можеше да изми-сли нищо.

Пътят започна да се изкачва. Излизаше от гората и се насочваше към хълмовете. Планинският път се виеше с неочаквани резки, остри завои. Кракът му непрекъснато натискаше педала и той се носеше нагоре, вкопчен в кормилото.

По средата на изкачването го осени една мисъл, намали и след това спря.

– Излизай – каза на мис Бландиш. – Малко ще походим.

Надвеси се над нея, отвори лявата врата, сложи ръка под мишницата й и я избута на пътя.

Някъде назад пътят изчезваше от погледа в рязък завой. Той каза: „Стой тук“ и зе върна до завоя, за да погледне назад. Нищо не идваше. Застанал на ръба на стръмнината, той виждаше долината далеч долу и бялата лента на пътя, който се виеше нагоре като змия. Върна се при колата и като се наведе през прозореца, освободи ръчната спирачка. Колата веднага тръгна бързо назад. Той трябваше да отскочи и се просна в белия прах. Изправи се на колене, загледан в колата, която набираше скорост. Мис Бландиш също я наблюдаваше. Колата стигна до завоя и колелата ѝ слязоха от пътя. Блъсна се в дървените оградни стълбове. Те започнаха да поддават и накрая се изкривиха като свещи на слънце. Колата увисна на ръба, прашна на слънцето, и изчезна. Слим стоеше, коленичил на пътя, заслушан в далечния грохот. Изправи се на крака и вдървено прлистъпи към мис Бландиш.

– Хайде тръгвай!

Двамата поеха нагоре по прашния път под горещото слънце. Вървяха бавно и мълчаливо. Слим се придържаше близо до нея и я принуждаваше да крачи от вътрешната страна. Като стигнаха върха, и двамата спряха и се огледаха. Под тях се стелеше долината като зелен килим с необикновени шарки.

Слим седна на банкетата и дръпна мис Бландиш до себе си.

– Искам ясно да разбереш – той килна шапката си. – Ще скочим в някой камион и ти трябва да си затваряш устата. Няма да говориш, нищо няма да правиш. Ако започнеш нещо, аз ще започна да стрелям, така че твоя си работа. Все ще се измъкна и ще те взема със себе си.

Мис Бландиш се обърна с лице към него.

– Защо не ме убиеш? – възкликна яростно тя. Той се слиса от безумния ѝ поглед. – Не може да продължава така и ти го знаеш. Защо не се отървеш от мен? Мислиш, че искам да живея ли? Не искам, казвам ти.

Слим смутено ѝ подхвърли да не се горещи.

– Ей-сега ще се заема с теб – той сложи ръце на гърлото ѝ и стисна. Тя не се възпротиви. Ръцете ѝ бяха отпуснати на тревата. Слим я пусна и се изправи. От джоба си извади къса гумена палка и я заплаши с нея. Дивият блясък в очите ѝ веднага угасна и тя се сви.

– Не, не ме докосвай с това – извика тя ужасена.

– Още една думица – свирепо отвърна Слим, – и ще си го получиш.

Тя се отдръпна с разкривено лице. Реагираше като животно, заплашено с камшик. Погледът и бе втренчен в палката.

– Хайде – той я дръпна да се изправи. – Внимавай или ще се ядо-

сам.

Продължиха да вървят. Пътят започна да се вие надолу и се ходеше лесно. Краката им се движеха сами, тежестта на телата им ги носеше надолу по стръмния склон и те почти тичаха. В подножието на склона ги настигна един лекотоварен камион. Чуха свистенето на гумите по надолнището и Слим застана по средата на пътя, махайки с ръка. Камионът спря и шофьорът му се усмихна. Беше съсухрен човечец със самоуверено птиче лице, придобило керемиденочервен загар от слънцето и вятъра.

Слим пожела да узнае къде отива.

– В Джеферсън – отвърна шофьорът. – Искате ли да ви взема?

Слим кимна.

– Ще ти дам някой и друг долар – рече той лаконично. – Тя е уморена.

Шофьорът отвори вратата.

– Разбира се. Качвайте се. Къде искате да отидете?

Слим отвърна, че Джеферсън е добре, а може и по-нататък. Той се качи пръв и седна до шофьора. Мис Бландиш седна до Слим, който гледаше да я прикрива с тялото си.

– Джим О'Кийк, това съм аз – представи се шофьорът, като освободи спирачката. – Току-що се връщам от един превоз. Търговията върви страшно зле. За втори път се връщам празен.

Камионът беше лек и малко подскачаше по пътя. Слим се загледа напред и остави Кийк да говори. Той продължи, но забеляза, че Слим не казва нищо.

– Жена ти ли е това? – попита той.

– Какво, по дяволите, те засяга? – озъби му се Слим с разкривено лице. Гласът на този селяндур започваше да му дотяга.

Кийк погледна изненадано и си затвори устата. Продължиха да пътуват в мълчание. Но Кийк не можеше да стои дълго така. Наведе се и включи радиото.

– Сам го монтирах – рече гордо той. – страшно удобно при дълги превози. Без него колко пъти щях да заспя!

Радиото изпраща и издаде тънък звук. Някой свиреше на акордеон. Музиката звучеше тъжно.

– Не е ли чудесно? – обади се Кийк.

Слим не каза нищо. Извади си часовника и го погледна.

– В колко часа ще сме в Джеферсън?

– След около осем часа – отвърна Кийк.

Слим изсумтя и отново потъна в мълчание.

Радиото изведнъж изпраща отново и заработи. „Внимание! Важно съобщение. Полицията търси Слим Грисън. Предполага се, че се е насочил към Канзас. С него има още един мъж, дребен, може би момче. Грисън се търси заради отвлечането на дъщерята на Джон Бландиш, а също и заради тройно убийство на хора от съперническа банда. За последен път е видян да шофира един малък форд с регистрационен номер ХХХ42. Описанието на престъпника е следното...“ Гласът про-дължи с пълното описание на Слим. „Полицията счита, че е възможно спътникът на Грисън да е изчезналото момиче, облечено като мъж. Предупреждаваме ви, че този човек е опасен. Не се опитвайте да го задържите по никакъв начин. Незабавно съобщете в полицията, ако смятате, че сте го видели. Моля внимавайте за всеки, който отговаря на това описание...“ Слим се протегна и изключи радиото. Кийк не каза нищо, но изведнъж изгуби червеникавия си тен. Слим го погледна издод вежди.

– Не спирай!

– Разбира се – каза Кийк.

Пътуването продължи.

В един и тридесет след полунощ Бренан все още седеше в кабинета си. На масата пред него бе разстлана едромасщабна карта. Шапката му бе килната на тила, а дребните му жълти зъби стискаха влажна, отдавна забравена пура. Наблизо седеше Фенър, прилепил телефонната слушалка до ухото си. Бренан каза:

– Тоя тип започва да откача.

Зад вратата се показва главата на полицай.

– Мистър Бландиш иска да влезе за малко.

Бренан вдигна поглед раздражено, но Фенър му кимна.

– Добре, дай го насам.

Джон Бландиш влезе. Лицето му се бе съсухрило от изтощение.

– Имате ли да ми съобщите нещо, джентълмени? – попита направо той.

Фенър остави слушалката.

– До утре ще ги хванем.

Бренан сложи дебел пръст върху картата.

– Тоя тип все пак остава следи след себе си – каза той. Бландиш се наведе над рамото му и погледна картата с късогледите си очи. – Тръгна оттука с две от моите момчета по петите си: Единият от тях спукал

гума. Слим успял да бутне другия в канавката. Луда, убийстве-на скорост. Моето момче било ударено зле. Оттам Слим е отишъл в тоя малък, затънтен град. Телефонирал и шерифът говорил с него. Знаеш ги тия шерифи от малките градчета – подозирал кой е той, но не рискувал престрелка. Преди това Слим е спрял две жени, взел колата им и което е по-важно, задигнал роклята на едната от тях. Шерифът ми съобщи, че с него е имало жина. Мислим, че това трябва да е дъщеря ти. Продължил нататък по този планински път тука, изгърсил откраднатата кола в пропастта и тръгнал пеша. Един шофьор на камион съобщава, че го е закарал до Джеферсън. Оставил ги е в края на града. Мисля, че шофьорът е късметлия, щом е останал жив. Гри-сън, изглежда, губи склонността си към убийства. Всички пътища от Джеферсън са под наблюдение. Толкова гъста мрежа от постове има, че и муха не може да премине през нея. Скоро ще го пипнат.

Бландиш седна. Прокара уморено ръка по очите си.

– Добра работа сте свършили.

Бренан сви масивните си рамене.

– Изкарай тези негодници на открито и после е лесно. Ние направо тръгваме за Джеферсън.

– Аз ще дойда с вас – каза Бландиш и се изправи.

Фенър се приближи до него.

– За теб ще бъде по-добре да останеш тук – каза той. – Ще има битка. Грисън няма да се остави да го пипнем жив. Тези гангстери винаги се бият, когато са натясно. Джеферсън страшно ще се заинте-ресува от този случай, а ти май ще искаш малко спокойствие, когато дъщеря ти се върне. Предлагам да намериш стаи в някой хотел и да ме чакаш да я доведе. Иначе пресата или Бог знае кой ще вдигнат врява около теб.

Бландиш се поколеба.

– Аз искам дъщеря си – каза той накрая.

Фенър кимна с разбиране.

– Разбира се – съгласи се той, – но ако помислиш само за момент, ще видиш, че това, което ти предлагам, не е лошо. Твоята дъщеря е преживяла лоши работи и ние по-добре можем да я измъкнем без много шум, отколкото ти. Освен това тя може да поиска да се усамоти за час-два, преди да види семейството си. – Фенър произнесе това, като гледаше в пода.

Бландиш го погледна рязко.

– Не знам какво искаш да кажеш.

Фенър вдигна рамене.

– И аз самият не знам – отвърна той кратко. – Просто имам предчувствие, това е.

Бландиш се замисли за миг.

– Много добре – каза той. – Ти ще я доведеш при мен колкото може по-скоро.

– Бъди сигурен – кимна Фенър.

Бландиш се поколеба, сякаш искаше да каже още нещо, но се обърна към вратата.

– Уверен съм, че ще направите всичко възможно.

Бренан нетърпеливо кимна.

– Работата е в кърпа вързана – той се обърна въпросително към Фенър, когато Бландиш излезе. – Какво кроиш?

Фенър седна на ръба на бюрото и закрати крака.

– Това момиче е в ръцете на онези главорези от четири месеца – изрече бавно той. – Виждал си снимката ѝ, нали? Е, няма защо да ти казвам, че е нещо повече от красавица. Има си всичко за една хубава кукла. Ти достатъчно си се блъскал насам-натам, за да знаеш какво са ѝ направили тези бандити през това време. Това момиче няма да се зарадва, като я открием – сигурно ще бъде леко побъркана. Давал ли си си някога труд да прочетеш досието на Грисън? То се знае, че си го чел, е, какво очакваш от такъв негодник? Не е ли бил в драголника по две обвинения за насилие над деца. Защо не се отделия той от нея през цялото време? Защо не ѝ е прерязал гърлото и не я е хвърлил във водата? Задавал ли си си някога тоя въпрос? В досието му не пише да се е мъкнел след жени, но си е създал лошо име с малките момиченца. Това трябва да ти говори нещо. Мисля, че това момиче Бландиш е прекарало ужасно там.

Бренан изруга под носа си.

– И така, виждаш, че не съм сбъркал много, като казах, че тя ще поиска да се усамоти за няколко часа, преди да се срещне със своя старец.

Бренан се изправи на крака.

– Хайде да отиваме в Джеферсън и да чакаме там. По дяволите, какъв случай само е този!

Вратата рязко се отвори и полицаят влезе. Изглеждаше развълнуван.

– Току-що се получи съобщение по телефона – докладва той. – Грисън и момичето са открити в една ферма близо до Джеферсън. Фермерът е забелязал Грисън да влиза в един от плевниците му. Незабавно ни телефонира. Няма съмнение, че това е Грисън.

Бренан започна да дава разпореждания, а Фенър грабна слуша-

лката и се обади на Пола.

– Слушай, Пола, открили са момичето близо до Джеферсън. Да. Това, изглежда, е краят на историята. Искам да отидеш там колкото може по-бързо. Искам да отидеш в хотел „Бонам“ и да наемеш стая на последния етаж. Кажим им, че искам обслужване без шум. Качи храна и пиене там, и много цветя. Ще доведе момичето. Тръгвай, сестричке. Вземи самолет... по-бързо!

Той остави слушалката и събра картата. Огледа малкия кабинет с невиждащи очи, зает с мислите си. „За това момиче щеше да е далеч по-добре, ако беше умряло“, каза си наум той.

Бренан вече бе излязъл от стаята и Фенър го последва тичешком.

Слим се стресна и се събуди. Съзнанието му моментално се прояви. Измъкна pistolета си от кобура. Лежеше в тъмнината и напрегнато се ослушваше. Миризмата на плевник му бе непозната и за момент трябваше да помисли в тъмното къде се намира. Чу шумолене в сламата и насочи предпазливо pistolета си в тази посока. Лежеше на една страна, неподвижен, втренчен в гъстия мрак. Едно леко писукане го успокои и той отново се отпусна на дъските. Усети, че нещо леко го гложди отвътре – силен глад. Щракна малкото си джобно фенерче и обходи с яркия му лъч помещението. Мис Бландиш лежеше, свита на сламата, недалеч от него, потънала в тежък сън. Роклята ѝ бе набрана нагоре. Слим видя дългите ѝ стройни крака, мярна му се и част от бельото. Лицето ѝ бе зацапано от сълзи и бледо.

От твърдите дъски го боляха костите. Лежеше точно върху капака на отвора, през който се слизаше в плевника. В сеновала нямаше прозорец. Докато лежеше там, никой не можеше да влезе, нито тя можеше да избяга, без да го събуди. Изправи се вдървено на крака, издърпа наръч слама от един куп в ъгъла и я разстла върху капака. Легна отново, като се нагласи удобно. Горещо беше горещо и задушно и го караше на сън. Погледна мис Бландиш още веднъж и след това се излегна.

Смътно започна да съзнава, че мрежата се затяга около него и го уплита в гънките си. Досега бе доволен да се движи непосредствено пред преследвачите си, но вече започваше да се плаши. Знаеше, че не може да устои дълго така. Постоянната нужда от храна и неотложната необходимост от укритие все повече го затрудняваха. Предполагаше, че Кийк е съобщил на полицията. Значи те знаеха, че е някъде наоколо. Беше вървял с мис Бландиш, като се придържаше към страничните

улички, докато бе оставил Джеферсън зад гърба си. Изтощени, те бяха намерили подслон за през нощта в плевника. Голямата ферма му се бе поновила в тъмнината. Каза си, че ще вземе оттам кола и храна на сутринта. Съмтно се чудеше дали някой вече не съобщава по телефона за тях, или колко време ще мине, преди да го сторят.

Затвори раздражено очи заради тъмнината. Откри, че умът му изведнъж се проясни, изпълнен с неясна тревога. Опита се да спи, но въпреки, че дългото му слабо тяло жадуваше за почивка, умът не искаше да се отпусне. Изправи се отново, като този път мислено ругаеше свирепо. Запали фенерчето си и погледна мис Бландиш. Отиде до нея. Изгаси светлината и коленичи. Опипа в тъмното и пъкна ръка под главата ѝ. Тя се събуди стресната и направи опит да се измъкне от него. Слим ѝ каза да стои мирно. Дрезгавият му глас я вцепени, тя легна неподвижно и зариди от безнадеждно изтощение, докато той я облада с брутална бързина.

По-късно и двамата отново заспаха. Неговото приглушено, задавено хъркане плашеше плъховете и те се стрелкаха разтревожени из сламата.

На сутринта яркото слънце, проникващо през изкорубените стени на плевника, го събуди. Той бързо седна и се ослуша. Устата му бе суха и бе здравата гладен. Мис Бландиш почувства движението му и се събуди. Придърпа надолу роклята си и се отдръпна ужасено от него.

– Отивам долу да поговоря с фермера – каза Слим. – Ти стой тук и чакай. Трябва да хапнем по някакъв начин.

Той вдигна капака и погледна надолу в плевника. Беше пълен с фермерски боклуци. Слезе по разнебитената дървена стълба и вдървено се приближи до двукрилата врата. Отвори предпазливо едното крило и погледна навън. Не видя никого.

Къщата на фермера бе наблизко. Изглеждаше пуста. Входната врата беше затворена. Слим гледа доста време, като ставаше все по-неспокоен. Измъкна часовника си и го погледна. Беше девет и нещо. Погледна отново затворената врата. Винаги бе слушал, че фермерите стават рано. Тази работа му изглеждаше съмнителна. Изведнъж се почувства слаб и уплашен. Поколеба се, застанал на вратата на плевника, опитвайки се да вземе решение. Изведнъж се вцепени. По пътя идваха две коли, пълни с хора. Видя плоските сини шапки, оръжието блестеше на слънцето. Бързо се отдръпна в плевника и бутна вратата. Пистолетът веднага се намери в ръката му и той започна несъзнателно да трепери. През един процес в дъските видя как мъжете излизат вкупом от колите. Започнаха да

тичат по посока на плевника. Той стреля без колебание. Полицаят, който бе най-отпред, падна на коле-не. Другите, с хладна увереност в крайния успех, се прислониха зад стари фермерски сечива, разхвърляни из неподредения двор.

Бренан и Фенър заповядаха на хората от втората кола да заобиколят плевника отзад.

– Този негодник няма много патрони – извика Бренан. – В никакъв случай не стреляйте, момчета, освен ако не го хванете на мушка сам. Няма да рискуваме да надупчим и момичето накрая.

Фенър запълзя покрай плевника по корем. Имаше болезненото усещане, че Слим и pistolетът му са някъде наблизо и бе доволен, когато се измъкна по-надалеч. Изправи се и изтри лицето си с ръкав. Вече знаеше, че това е краят. Беше просто въпрос на време. Грисън, хванат в мрежата, трябваше да намери смъртта си. Плевникът бе напълно обкръжен. Полицаяте лежаха в безопасност зад прикритията си с насочени напред pistolети, с нетърпеливи пръсти на спусъците. Фенър се притесняваше да не прахоса нечий живот напразно, но в същото време съзнаваше, че ако Грисън успее да изчака настъпването на нощта, завършекът може да не оправдае надеждите му. Под прикритието на тъмнината Грисън щеше да се измъкне от мрежата. Все пак имаше още време. Беше рано и скоро трябваше да се случи нещо. Фенър леко се усмихна, като видя как Бренан влачи тежкото си туловище по неравната земя. Пълзенето не бе във възможностите му и като стигна до Фенър, той ругаеше. Изправи се непохватно на крака.

– Ще му дам възможност – рече Бренан. – Ако иска неприятности, ще ги има.

Сви длани пред устата си и извика на Грисън:

– Излизай оттам с вдигнати ръце, Грисън. Обкръжен си, така че излез мирно и тихо.

Гласът му отекна в неподвижния, свеж утринен въздух. Грисън не отговори.

– Той ще се опита да свърши с момичето, преди да тръгне – намеси се Фенър.

– Ако вече не я е очистил – отвърна притеснено Бенан. – Имам предчувствие, че тая история няма да свърши добре. Досега ни вървеше.

В плевника Слим стоеше и наблюдаваше през един процеп на вратата. Държеше здраво pistolета си, а отпуснатата му уста сега бе затворена и представляваше безформена влажна маса. Съвсем вярно беше,

че е закъсал с патроните. Бренан правилно бе предположил. Имаше цял пълнител, но това бе всичко. Копнееше за един „Томпсън“. Проклинаше се заедно го бяха хванали в капана, но и не можеше да се сети за нищо друго, което би могъл да стори. Чу как Бренан извика и тихо изръмжа. Няма лесно да им се дам на тези мерзавци, рече си яростно. Нямаше да се остави да го пратят на електрическия стол. Ще се самоубие, но ще отнесе и някои от тях със себе си.

Горе в плевника мис Бландиш се сви трепереща. Тя разбираше, че това е краят на кошмара и началото на нов кошмар. Четирите изми-нали месеца приближаваха края си. Замъгленото ѝ съзнание отказваше да хвърли поглед назад. Съсипаното и тяло, закаднело за спокойствието на наркотика, вече не ѝ принадлежеше. Въпреки, че не бе яла от доста време, гладът не я измъчваше. Просто се чувстваше слаба, като че ли бе боледувала дълго време. Изпълзя с усилие до отворения ка-пак и погледна надолу.

Видя Слим, застанал с гръб към нея, да наднича през процепа във вратата. Дългият му слаб гръб беше напрегнат и тя забеляза матовия блясък на пистолета, когато той го насочи напред. Видя го как вдигна оръжието и внезапно стреля. Силата на гърмежа я накара неволно да се отдръпне. Когато погледна отново, той стоеше неподвижно и нещо си мърмореше. Навън бе тихо. Слим усети съсредоточения ѝ поглед върху гърба си. Обърна се бавно и двамата се погледнаха. Той, застанал до вратата, с поглед нагоре, а тя, просната на дъските, с очертани в отвора глава и рамене, втренчена в него. Дълго време не откъснаха очи един от друг. Неговото лице блестеше от потта на стра-ха. Изглеждаше почти фосфоресциращ в здрачния плевник. Устните му се разтеглиха и той започна да ругае, като я наричаше с неприлични думи. Подбираше ги и ги запращаше към нея с омраза. Тя леже-ше, без да чува, и се надяваше, че ще я застреля. С цялата сила на волята си желаше той да вдигне оръжието и да ѝ пусне един куршум. Слим само я гледеше свирепо с трескавите си жълтеникави очи. И през ум не му мина да я убие, иначе щеше да го направи. Съзнанието му постепенно се парализираше. Натрапливата мисъл за внезапна смърт сковаваше волята му. Самообладанието му постепенно се ру-шеше от това стоене, от картината на пълен безпорядък в двора на фермата, от мисълта, че навсякъде го дебне смъртта. Той отмести бързо очи от мис Бландиш и още веднъж погледна към двора. Стори му се, че нещо помръдна и незабавно стреля. Изстрелът отекна в тишината и той видя как от каруцата, зад която бе забелязал движението, изхвъркна кълбо прах и бели трески. Още веднъж чу, че

му викат да излезе. Краката му започнаха да отмаляват. Внезапно почувства слабост и разбра как отчаяно се нуждае от храна и колко много би дал за глътка алкохол. Изпитото му вълче лице на идиот се сгърчи като на дете, преди да заплаче. Падна на колене, а ръцете му се плъзнаха надолу по грубата повърхност на вратата. Пусна пистолета си на пода. Мис Бландиш още лежеше и го наблюдаваше. Когато той се свлече, тя за миг си помисли, че е улучен, но щом започна да стене по онзи ужасен начин, мис Бландиш бързо се дръпна от отвора.

Бренан, в желанието си да приключи всичко, издаваше заповеди с приглушен глас. Няколко униформени полицаи започнаха да бутат една тежка каруца към плевника. Те се движеха зад прикритието на масивните дървени канати. Чувстваха, че краката им са опасно открити, че се изпотяват, но продължаваха неотстъпно.

Слим забеляза каруцата и се изправи. Хвърли поглед през рамо, но отворът горе бе празен. Това съвсем го обърка. Отвори рязко вратата на плевнята и изтича навън. Държеше вдървено пистолета си, насочен напред, ужасното му лице бе обезумяло от отчаяние. Не бе направил и три крачки на открито, когато от всички страни сатрещяха автомати. Той изведнъж спря да тича, сякаш се бе натъкнал на невидима стена. На самото му внезапно се появи кръв и пистолетът се изплъзна от ръката му. Автоматите замлъкнаха така рязко, както бяха започнали.

Фенър, застанал зашеметен под яркото слънце, наблюдаваше как Грисън пада напред. Преди да стигне до него, знаеше, че е мъртъв. Внимателно го обърна с крак. Жълтеникавите очи го погледнаха изцъклено; мършавото бледо лице изглеждаше трогателно беззащитно, отпуснатата месеста уста зееше отворена и Фенър се извърна, като изсумтя с отвращение.

Приблужи се и Бренан.

– Свършено е – въздъхна той.

Фенър пое дълбоко въздух и бавно се запъти към плевника.

Седнал зад волана с мис Бландиш до себе си, на Фенър му мина през ум, че тя през цялото време е имала лош късмет. Пренебрегна това, че бе живяла в охолство и бе имала всичко, което може да се купи с пари, още от момента, в който е била достатъчно пораснала, за да го оцени. Срещу добрите неща в живота си, тя бе преживяла четири месеца с Грисън. Повечето хора биха предпочели един сив живот пред такова преживяване. Фенър вярваше, че всеки човек има предопределена

съдба и въпреки, че малките неща са подвластни на волята ни, големите са строго подредени, като зелените дупки на игрище за голф. Той изпитваше жал към момичето и неудобство, че не можеше да ѝ каже точно това, което ще я успокои.

Като остави полицаите и Бренан във фермата, Фенър отведе мис Бландиш. След първата неловка среща, тя не бе отворила устата си, нито го бе погледнала. Бе я намерил свита в сеновала. Тя бе скрила лице от него, когато главата и раменете му се появиха в отвора. Фенър ѝ бе говорил меко, казал ѝ бе, че всичко е свършено и той ще я заведе вкъщи. Беше се държал съвсем безучастно към нея и видя, че е доволна от това. Тя слезе с него по стълбата в чуждата рокля, мръсна и раздърпана, с огромни празни очи върху бялата маска на лицето.

Бренан бе оттеглил хората си от плевника, така че никой да не я зяпа. Бе показал изненадваща човещина. Самият той също се беше оттеглил. Колата бе докарана близо до плевника, празна, със запален двигател. Фенър смутено се зачуди дали не правеха твърде голяма трагедия от случилото се. Дали нямаше да е по-добре, ако я беше поздравил по-нормално. Но един бърз поглед към лицето ѝ му подсказа, че бе постъпил правилно. Той не я докосна, когато тя се качи в колата. Дръпна се назад и я остави да се отпусне на седалката, без да ѝ помогне. След това заобиколи и се мушна зад кормилото, потегляй-ки с голяма скорост.

Когато фермата остана няколко мили назад, Фенър каза съвсем небрежно:

– Водя те в един тих хотел. Баща ти те чака в Канзас, но мисля, че ти ще искаш да си починеш и да облечеш други дрехи, преди да се срещнеш с него.

Тя не каза нищо, но Фенър забеляза, че се отпусна. Той продължи да кара мълчаливо. Наблюдаваше отражението ѝ на предното стъкло и видя, че плаче. Помисли си, че не след дълго ще бъде по-добре.

Хотелът наистина беше тих. Пола беше свършила добра работа. Той заведе мис Бландиш горе, без да срещне никой. Пригответената за нея стая бе претъпкана с цветя, чиито тежък аромат изпълваше неподвижния въздух, а чистотата бе подканващо спокойна.

Тя отиде бавно до прозореца и застана, загледана в белите облаци, които се трупаха в синьото небе. С една ръка галеше цветята, въпреки, че не ги погледна.

Фенър стоеше тихо до вратата.

– Ей там има храна – обади се той, – а отядно е банята. Взел съм ти някои дрехи. Ще ги намериш в шкафа. Желаш ли нещо друго?

– Дай ми да пийна – отвърна тихо тя.

– Разбира се, какво искаш?

Тя не каза нищо. Фенър забеляза, че къса цветето с трескави пръсти. Листата падаха на килима в краката ѝ.

Той отиде до масичката за сервиране, поставена до стената. Избра бутилка скоч и наля малко. Остави бутилката и чашата на масата и се отдръпна.

– Би ли излязъл? – каза тя, все още с гръб към него. Фенър видя, че раменете им треперят.

Той напусна стаята и тихо затвори вратата. След това се облегна на стената и запали цигара. Килна шапката над очите си и зачака. Беше търпелив и остана известно време така. Просто стоеше, слушваше се и пушеше. Чувстваше се неспокоен за нея и се чудеше какво друго да направи. Накрая се отдръпна от стената и надникна отново в стаята. Тя все още стоеше и гледаше през прозореца. В ръката си държеше чаша, пълна с чисто уиски. Фенър пое дълбоко дъх, като видя, че бутирката е почти празна.

– Защо не хапнеш? – попита той, като затвори вратата след себе си и се облегна на нея.

– Не искам никаква храна – гласът ѝ изведнъж прозвуча ниско.

– Да позвъня ли на баща ти? Сигурно няма търпение да разбере, че си в безопасност – каза той след дълга пауза.

– Не!

– Предполагах, че няма да искаш.

Тя стоеше колебливо, след това подхвърли през рамо:

– Защо казваш това?

– Мога да предположа какво си преживяла – отвърна Фенър, като внимателно подбираше думите си. – Искаш да свикнеш, нали?

Тя бавно се извърна и го погледна. Лицето и бе леко поруменяло, а очитей го накараха да се почувства неловко.

– Не знам кой си – каза тя, – но беше много мил. Сега искам да остана сама. Трябва да помисля. Би ли дошъл утре? Утре ще бъде съвсем готова да видя баща си. Сега не мога да се видя с никого – гласът ѝ секна и тя бързо закри очите си с ръце.

– Разбира се, ще те оставя – каза той меко. Но преди да тръгна, опитай се да се отпуснеш. Няма от какво да се плашиш сега. Грисън е мъртъв... всичко е свършено.

Тя дръпна ръце от лицето си.

– Не, грешиш – извика тя пронизително и истерично. – Той не е

мъртъв. Той е с мен сега, знам това... отначало помислих, че греша, но знам, че е с мен. Той е вътре в мен, той няма да ме остави на мира... никога няма да ме остави.

Фенър стоеше нерешително. Изду бузи и изруга наум. Знаеше, че това си е работа на Бландиш и първата му мисъл бе да го извика. Обърна се към вратата и изтича до асансьора. След това се разколеба и тръгна обратно към стаята. Вратата се бе затворила след него и когато сложи ръка на дръжката, чу как ключалката щракна. Почука внезапно уплашен, но тя не отговори. Отдръпна се до стената и удари с рамо вратата, но тя не поддаде, въпреки че потрепери. Блъсна отново и чу слаб протяжен вик... той прозвуча някъде много далеч. Фенър спря и вдигна безпомощно ръце, след това измъкна пистолета си и стреля в ключалката. Бутна вратата и погледна празната стая.

По улицата внезапно се втурнаха хора. Пронизително изсвирване разцепи неподвижния въздух. Рязко спряха коли, хора започнаха да се блъскат напред.

Като милваше дългоухото кученце, една богато облечена жена вдигна глава и погледна въпросително от колата си.

– Защо спря? – попита ядосано тя шофьора си. – Знаеш, че вече съм закъсняла.

– Съжалявам, госпожо, но изглежда е станала някаква злополука.

Тя смъкна стъклото и надникна навън. От тротоара един висок отпуснат мъж наблюдаваше отегчено тълпата. Жената му махна и той се наведе към нея.

– Какво се е случило? – попита тя, като не скриваше раздражението си.

Той я погледна неодобрително.

– Някаква женска се смахнала и се хвърлила от един прозорец.

Жената се облегна отново върху възглавницата си и забарабани нетърпеливо с пръсти по лачената си чанта.

– Ама че досадно! – възкликна раздражено тя. В очите ѝ изведнъж се появи копнеж, почувства прилив на завист. – Колко отвратително от нейна страна – каза на себе си. – Предполагам, че е сглупила заради някой мъж.

Жената още съжаляваше, когато колата я отнесе от любопитната зяпнала тълпа, която полицитейците едва успяваха да отблъснат.

КРАЙ

© 1939 Джеймс Хадли Чейс
© 1983 Неделчо Петков, превод от английски

James Hadley Chase
No Orchids for Miss Blandish, 1939

Набиране: Румен Ченков

Публикация:

Джеймс Хадли Чейс
Няма орхидеи за мис Бландиш
Трето издание
(Джеймс Хадли Чейс: Избрано)
КК „Труд“, София, 2004
(Печат: Инвестпрес АД, София)
228 с.; 20 см.

Първо издание: 1983 на изд. Хр. Г. Данов – Пловдив.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3779>]